

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Ingemann, B. S.; af B. S. Ingemann.
Titel Title:	<u>Smaadigte og Rejeminder</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1832
Fysiske størrelse Physical extent:	237 s.

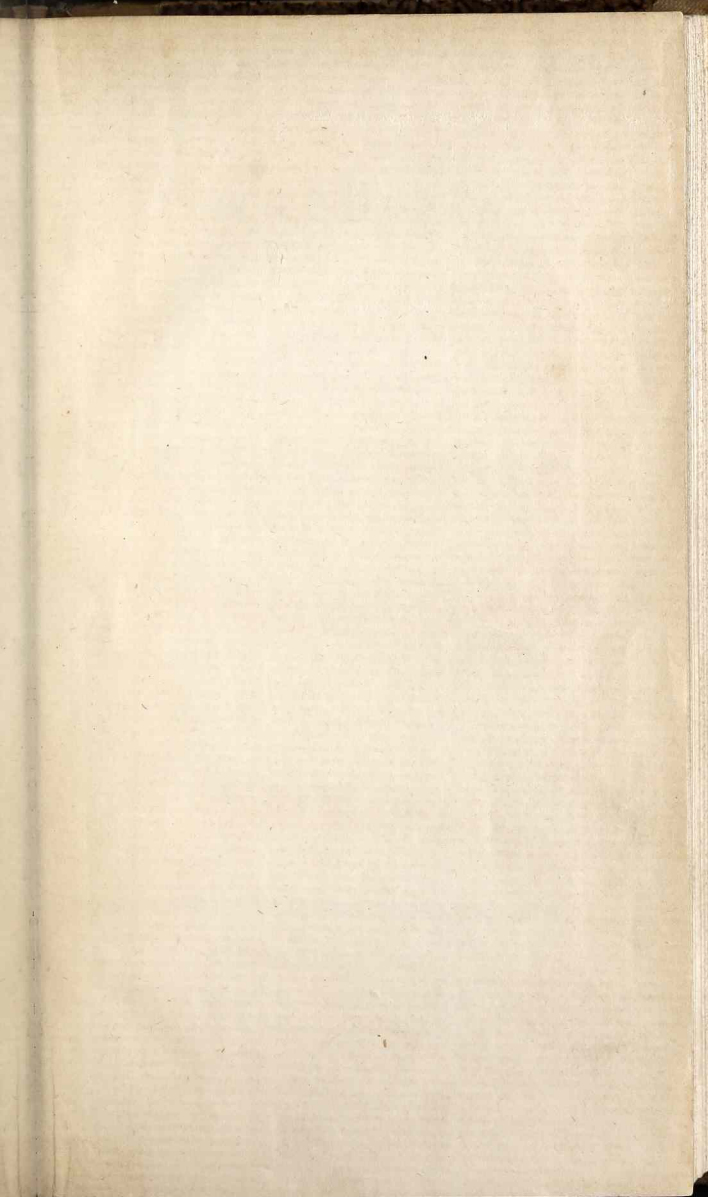
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Smaadigte

og

Reiseminder

af

B. S. Ingemann.

Kjöbenhavn 1852.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

THECA

Min gode og onde Engel.

S m a a d i g t e.

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

"Og jeg elsker dig, min gode Engel."

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

"Jeg elsker dig, min gode Engel."

2 m 5 5 1 9 1 2

Min gode og onde Engel.

Ved Livets Port jeg en Lysalf saae;

En Svartalf saae jeg ved Siden staae.

De sang mig ved Buggen en Spaadomsfang;

Den Spaadom mindes jeg mangengang:

"Jeg lover ham Kjærligheds rige Skat

"Og skjønnne Syner ved Dag ved Nat.

"Jeg lover ham Venner og Hjerters Priis;

"Jeg aabner ham Digternes Paradiis."

Saa sang den Hvide med venlig Nøst;

Og saligt svulmed alt Barnets Bryst.

Da loe den sorte Engel og qvad:

"Lad Skygge og Lys kun følges ad!

"Jeg lover ham kun en ringe Nød;

"Men Baal skal blusse af liben Glød.

- "For hver en Strøm af Kjærligheds Væld
 "Een Draabe fra Hadets det kolde Fjeld!
 "Den Draabe skal quæle hans Hjerter meer,
 "End noget Dø i Verden seer.
 "Og aabnes ham Digternes Paradiis,
 "Og vinder han Hjerternes skønne Priis —
 "Hvad høiest elstes, skal hades meest —
 "Derpaa skal han see hvad ham lykkes bedst."
 Saa sang den Svartalf, ved Buggen stod.
 Een Trøst tilføied hiin Engel god:
 "Dog svulmer end Harmen i krænket Sind —
 "Glyer Freden som Blomstret i Hvirvelvind —
 "Selv Baalet fra Hjertets Jld: Bølgebrud
 "Skal brænde ham Giften af Saaret ud.
 "Tilfidsst hver Middets og Hadets Røst
 "Skal luttre Sjælen i saaret Bryst;
 "Og naar den flyver med Seir fra Jord,
 "Skal Kjærlighedsminde betegne dens Spor."

Tordenskjold.

Kul henover Fjeld og Vælt,
 Kæmpesang om Nordens Helt!
 Sjung med et Harhundreds Røst
 Heltens Navn fra Kyst til Kyst!
 Tordenskjold! dit Kæmperye
 Lysner stolt som Lyn i Skye —
 Navn, som trodser Mulm og Grav!
 Kul som Torden over Hav!

Rast han fløi paa Ønen hvid;
 Fjerde Fredrik saae hans Tid:
 Lystig, naar han Sværdet svang,
 Lykken sang hans Seierssang.
 Høist med Hæderssværd i Mund
 Svømmed han som Hval i Sund;
 Her gjenlød i Fjendehavn
 Under Flammebrag hans Navn.

Danmark! glem ei stolte Syn!
 Over Hav foer Lyn paa Lyn —
 Tordner løb om Dannebrog —
 Det var Tordenskjold, der slog.
 Ton fra Marstrands gamle Bold,
 Snilde Sagn om Tordenskjold!
 Kæmpen sprang som Fisker ind —
 Stod som Helt paa Borgens Tind.

Ton fra Dynekilens Havn,
 Store seiersstolte Navn!
 Her med Ild og Blod han skrev,
 Klippeland, dit Frihedsbrev —
 Norge! stolt du vidne kan:
 Han har frelst sit Fædreland!
 Tolvte Carl! du saae med Gru,
 Tordenskjold var stor som du.

Norge! priis din Kæmpe bold!
 Danmark! priis din Tordenskjold!
 Overrigs stolte Kæmpedrot!
 Favn ham høit i Himmelslot!
 Ven med Fjende bandt hans Krands:
 Trende Niger saae hans Glands —
 Navn, som trodser Mulm og Grav!
 Kul som Torden over Hav!

Ode til Aanden.

Du — o, sig med hvad Navn Jordløben nævner Dig?
 Du, som over mig selv løfter med Magt min Sjæl —
 Tvinger til Hoiqvad mig, til unærvnelig Fryd! —
 Er Du himmelske Gnist, sendt fra Lysenes Lys
 Til Dødsarvingens Mulm, for at smelte hans Sjæl,
 At i Flammer opløst, luttret i hellig Glød,
 Han kan hæve sin Røst — sjunge i Himlen ind!

— Det er ikke mig selv — o, det føler jeg dybt —
 Det er en mægtig Aand, stor — med Guddoms-Natur,
 Som henriver mig brat, høit i salige Flugt.

— Himmelindvaaner! — ja, Himmelindvaaner var
 Ogsaa jeg vist engang — men ei hellig som Du,
 Du, hvis mægtige Arm hæver vingelam Sjæl
 Til den Herligheds Glands, hvori nu jeg forgaaer —

— Nei, jeg lever som Du: paa din Binge jeg flyer
 Tryk over Stjerner's Gang, dæer i Straalerne ei.

Himmelfører, hav Tak! Lad mig dit Nafn see!
 Er Du en Lyscherub? flammer i Stjerneglands
 Dine Dine ei hist? eller blender mig alt
 Himmelgloriens Lys, hvori Mesteren boer?

Siig, o var det ei ham? Sjælforklareren — ja
 Han i Mulmgrav mig saae — han mig løfted ved
 Dig —
 Sendte mig Liv i Død, gav Lys; Vinger til Flugt.
 Ja til Ham vil jeg flye — Ennuft er Gravstenens Aag.
 Sjælopløster! hav Tak! Anden sendte Du mig —
 Himmelfører! hav Tak! Du forlader mig ei.
 Seer jeg ikke din Glands, er dit Nafn mig skjult,
 Jeg fornemmer din Flugt, hører dit Vingeslag;
 Salig som Sphærens Sang, toner gennem min Sjæl,
 Himmelfører, din Røst. Har Du, for Verden skjult,
 Kun fornummet af mig, byggt Dig et Skjepaulun
 I min dæmrende Sjæl, at den, salig som Du,
 Kan indslutte med Dig Glimt af Andernes And,
 Give en Verden Rum, selv en Verden ved Dig!

— Af hvor svimler du hen? soulmer hovmodig du,
 Driftige Sjæl, fordi Herren besøgte dig —
 — Knæl, ydmyg dig og smelt! —
 Smelt som Draaben i Hav for den Eviges Blik!

Han din Hovmødsdrøm saae. — Taler Guddommens
Røst —

Lavt i vaklende Siv? Kan i Taager og Dunst
I Pauluner af Støv den Retfærdige boe?

— Stands! forsag nu ei, Sjæl! din Forklarer er nær:
Han blandt Røvere hang høit paa Skjændselens Træ;
I den Helliges Glands Røverkulen blev lys,
Blev til en Helligdom, hvor Tabernaklet stod.
Ikke Cederen blot, høit paa Libanons Top,
Hører Alherrens Gang, suser med mægtig Klang
Ved Herrens Aandepust. Hør hvor i Hyrdens Haand
Hift et elendigt Rør, før alle Bindes Røv,
Toner en Jubelsang! — Hør hvor jordblandet Malm,
Hentet fra Bjergets Dyb, luttret i Flammestrøm,
Suser med Orgelklang den Almægtiges Priis!
Og o! hvad var vel du? Harpe i Davids Haand!
Ei du om Hymneklang, herlig udødelig,
Drømte, da Sneglen krøb paa dig i grønne Bæk,
Og da din Tonestreng i Dyrets Indvold laae —

Svulm — ei af Hovmod, Sjæl, o! men af Andagt svulm!
Glød, smelt som Malmet du i Aandens Flammestrøm!
Føl hvor dens Aandepust dybt gjennemsuser dig!
Ton nu som Orgelklang! ton Priis og evig Lov!

Sjung med Cherubers Fryd, sjung i Guds Himmel ind:
Hellig — — hellig er Herrens Røst!

Ruller med Tordner den mægtig i gravsort Skye —
Suser i Stormbrag den høit over bundløst Dyb —
Hvisker i Sivet den eller i Cedrens Top — —
Hellig — — hellig er Herrens Røst!

Hør, hør, den kalder dig — følg den paa evig Bei!
Himmelberuste Sjæl! — sænk dig i Naadens Dyb!
Bad dig i Lysets Strøm! smelt i det Tønehav,
Som gjennembruser dig! — sjung i din Salighed:
Hellig — hellig er Herrens Røst!

Friderik Schiller.

Befrandsjet for mig stod et venligt Billed
Med Kraft og Høihed, alvorsfuld og rolig,
Af Ungdomslivets Genius fremstillet.

Og meer og meer med Billedet fortrolig,
Jeg lytted stundom, som det vilde tale,
Naar Sjælen sysled ene i sin Bolig.

Da syntes mig en aandig Lust husvale
Og som en Engel Vingen skjult udbrede
Og over Sjælens Jdrætsvæld neddale.

Var det din Aand, o Skjald, som var tilstede,
Du, som mig tyktes nærmest af dem Alle,
Som sang om Sjælens travle Tid herne!de!

Jeg lytted til den store Oldtids Skjalde,
Jeg elsked Mange og beundred Mange;
Men Ingen kunde saa min Aand fremkalde.

De toned lifligt mig de tusind Sange
Fra Palmens Hjem til Aftenrødens Bjerge,
Som over Jord til fjerne Slægter gange —

Jeg Kæmpen saae med Flammeordets Bærg
Bevogte Livets Træ i Konstens Rige,
Trods hale Tomheds-Klang blandt Gjenlyds-Dværge —

Jeg hørte Qvad om Heltefærd og Krige,
Saae Fortidsdaad, i Billedlys forklaret,
Med Slægters Aand af Tidens Grav fremstige —

Hvad Stort og Herligt Jorden har bevaret
Henrulled for mit Blik paa Tonestrømme —
Det Herligste var Verden aabenbaret —

— Dog det stod fjernt, som skønne Barndomsdrømme:
Selvfloge Tid ei det Fortabte søgte;
I Ewalds Graad jeg saae dets Gavn bortsvømme.

Kold Tidens Aand med Livets Længsler spøjte;
Mørk Sjælen foer til Tvivlens Vinterzoner
Og søgte Livets Bæld med Klogskabs Lygte.

Da trængte et Aarhundreds Affkedstøner
Til Sjælen mig i dine Melodier,
Du Alvorsffjald, hvis Billed end jeg kroner!

Du greb end Livets Stordaaads Harmonier,
Som Hjertet bruser for i Gjøringsstunden,
Naar Sjælen kæmper — men Livssphinxen tier.

Du maled hvad med Fryd i Drømmeblunden
Jeg stirred paa, som Tankelivets Kjerne,
Hvor Stjernelyren var i Sky forsvunden.

Du skued hvad i Kraftdaad; Verden gjerne
Jeg søgte om i Alderdommens Skrifter,
I Tidens Bog og Eftermælets Stjerne.

Og ædel, stor og skøn, som Tell's Bedrifter,
Din Sang hentoned over Bjerg og Dale
Og kaldte Livsroft frem af Gravens Rister.

— O, kunde ei din Dybsinds: Nøst udtale
 Hvad kun i store Mhnelser Du stued —
 Dog dit Aarhundred vakte Du af Dvale.

For Aandens Frihed Du hver Sjæl oplued,
 Som fredløs under Frihedstræet sukked
 Og for sin egen døde Klogskab grued.

Du Hjertedybets store Væld opluffed,
 Gav Tanken Toneliv og Psychevinger,
 Hvor dybest den i Livets Væld neddukked.

— Sig dit Aarhundreds Genius bortsvinger;
 Men ei bortflyve dine Alvorstoner.
 Din Aand til Friheds Land en Skat medbringer:

Den Livsidee, hvorfor Dig Aanden kroner,
 Hvor Universets store Harpe klinger —
 Skjönt Tid med Tid og Aand med Aand forsoner.

Buggesang.

Gyng nu stille i din Bugge!
 Moder luller dig i Blund.
 Hos dig sover alt din Duffe;
 Luf nu de Smaasine fun!

Saa skal Moder for dig synge
 Om de Børn med Binger paa;
 De vil gjerne med dig gyng:
 Det er de Gudsengle smaae.

Blomster skal de til dig bringe,
 Stjernegyldne, himmelblaae,
 Og vil du i Lust dig svinge,
 Bringe de dig Binger smaae.

Slotte skal de for dig bygge
 Af det klare Maanestkin,
 Skal med Stjerner Baret smykke,
 Være i Guds Himmel ind.

Der de boe, de Engle fromme,
Der er Alle Vørn som du;
Der skal Moder til dig komme,
Naar du bliver from som nu.

Sødt du slumrer alt og smiler,
Drømmer alt om Engle smaae,
Leger, flyver og heniler
Med de gyldne Binger paa.

Drøm og smil og leeg i Blunden!
Flyv med de Gudsengle smaae!
O, naar Drømmen er forsvunden —
Glem ei Himlen, Barnet saae!

S a g n t i d e n.

Hørlige Nord:Kæmpeold, fuldriigt paa Minder og
Frasagn!

Hvad du drømte og saae, blev Hartusinders Arv.

Ei du i Klipperne blot indgrov dine Evigheds:Ruiner —

Dybt du i Slægternes Sjæl Ildbilledskriften indgrov.

Hvad der i dybeste Rod heelt mægtigt sig rørte og
leved,

Lever i Blad og i Green, hvælver end Kronen mod
Skye.

Barndoms:minder har Røst, som mægtig kan Oldingen
røre;

Rigt af Mindernes Væld evige Ungdom udbrandt.

Folkeaaands: Livet ei døer, hvor alt det i Buggen har
hjunget;

Slumrer det ogsaa en Stund, synker det flindød i
Grav —

Barndomsdrømmenes Sang som Gjenlyd udtoner fra
Graven,

Sprænger dog Dødningens Steen — vækker den gjens
fødte Aand.

Kong Haddings Eventyr i Norge *).

Kong Hadding sidder ved Nadverbord

Ved unge skøn Ragnilds Side.

De skifte saa mangent Hjerteord;

Det stunder mod Midnatstide.

Sneen flyger mod Gavl og Glug;

Arnen er slukt i Hallen.

Dronningen drog saa dybt et Suk;

Guldkronen til Jord var falden.

Kongens Krone paa Bordet stod;

Brat lægger han den paa Tillie:

"To Kroner lagde jeg for din Fod;

Staaer til den tredie din Tillie?"

"Af, nei, min Konning! jeg sukked saa

Ei for Guldkronen den røde;

Jeg tænkte kun paa mine Urter smaa,

Som alle i Vinter døde."

*) Efter Sagnet hos Caro L. I. Pag. 16.

"Snart flyger Sneen i Høien ind,
Hvor med vore Kroner vi ligge;
Saa klapper du mig ei meer paa Kind,
Mit Favntag glæder dig ikke."

"Saa høre vi aldrig Fuglens Sang,
See Sol og Maane ei skinne —
Jeg gruer for Winterqvellen, saa lang,
Hvor alle Smaablomster svinde."

Kong Hadding sig læner til Egebord;
Paa Kæmpehaand hviler hans Pande.
Ei mæler den Herre et eneste Ord;
Men Taarer i Diet ham stande.

Og see, da rører sig Steen og Muld;
— Det Syn fast Dronningen skræmmer —
En Qvindeskikkelse, underfuld,
Sig hæver ved Arnens Emmer.

Den Qvindes Haar er som Asken graae,
Som Egens Bark hendes Kinder;
Som Winterhimlen er Raaben blaa,
Som Nordstjernen Diet skinner.

Smaa blomster bærer hun i sit Skjød,
 Saa liflige, friske og grønne;
 Den Mand er ikke i Verden fød,
 Der nogentid saae dem saa skjønne.

Hun nikker ad Dronningen, stille, mild,
 Og peger paa Blomstervrimlen;
 Hun seer paa Kongen med Blikkets Jld
 Og peger mod Stjernehimlen.

"Hvor flige Urter om Vintren groe,
 Det lyfter J vel at vide;
 Følg med mig, Konning! saa faaer du No;
 Du paa mit Leide kan lide."

Hun Dronningen rækker de Blomster smaa
 Og gaaer mod Arnen tilbage,
 Slaaer over Kongen sin Kaabe blaa,
 Maa brat ham med sig neddrage.

J Slud og Taage paa lønlig Sti
 J Mulm den Herre fremtræder.
 En Kongeskare ham gaaer forbi
 I Purpur og Skarlagenklæder.

Den Skare lader han fare i Fred;
 Heelt sælsomt er han tilmode;
 Paa grønne Enge det Tug fremsfred:
 Der Vinterurterne groede.

Paa Blomsterne glimter en Stjerne svagt;
 Fuldtvel dog kan han dem kjende.
 I Dybet bruser den Flod med Magt,
 Som kom den fra Verdens Ende.

Han seer bortrulle i dybe Strøm
 Al Verdens Spjude og Pile.
 Han fremad gaaer, som han fløi i Drøm,
 Han kan ei standse, ei hvile.

Med Qvinden han gaaer over store Bro,
 Der seer han to kæmpende Hære;
 Og Kongen vorder i Hjertet fro:
 "Mon alt jeg i Valhal være?"

"Blandt Kæmperne gaaer du, som faldt paa Val
 Og længst efter Valhal stundet;
 Som store Skygger de kæmpe skal
 Til Dag er for dem oprundet."

"Men Stjernen glimter saa mat kun her,
De Urter er dunkelrøde. —
Lad rusle i Strømmen de brudte Spær!
Lad kæmpe, lad kæmpe de Døde!"

Nu gange de frem til en Muur, saa stor,
Den haver i Verden ei Lige;
Over den gif aldrig Menneffespor,
Over den kan Kongen ei stige.

Høit over Stjernerne Muren naaer —
En Straale paa Nanden glimter;
Al Verdens Herlighed overgaaer
Hvad i den Straale han skimter.

Høit Hanen galer i dunkle Land
Blandt Skyggekæmpernes Skarer.
Qvinden afriver dens Hoved paa Stand
Og smiler, der Livet henfarer.

Fuglens Hoved var uden Nøst;
Hun ind over Muren det svinger;
Der galer den atter med Liv og med Lyst,
Saa Jord og Himmel gjenflinger.

Kong Hadding svimled mod vilden Strøm,
 Saae ei hvor han kom tilbage.
 Den Gang ham tyktes en sælsom Drøm,
 Men glæded ham alle Dage.

Ved Arnen sad han end mangen Avel
 Ved unge skøn Ragnilds Side;
 Smaa blomsterne glæded Dronningens Sjæl,
 De blomstred ved Vintertide.

Kong Hadding smiled heelt trost derved:
 "Jeg saa hvor de Blomster udsprunge;
 Men jeg veed hvor Solen gaaer aldrig ned
 Og hvor døde Fugle kan sjunge."

Gjasindas Sang i Norden.

Flyver Trækfugl mod Syd, maa jeg sukke:
 Hvor er du, mit Fædreneland!
 Kommer Englen i Blund mine Dine at lufte,
 Trækfuglen følge jeg kan.
 Vær mig, o Drøm, paa din vuggende Arm!
 Barnet lad hvile ved Moderens Barm!

Under grønne Plataner jeg leger
 Med Guldæble:Vold i mit Skjød;
 Gjennem Piniernes Skjy vifter Englen og peger:
 "Seer du nu hvor du blev fød!"
 Himmelblaae Bjerger i guldbråmmet Skjy!
 Her stod min Bugge i Mandeltræ: Ly.

Hist staae Guder i marmorne Sale;
 Her grønne Ruinerne staae.
 Under Skuur lærte Barnet med Farvesteen male
 Blomster og Helgener smaa.
 Hvergang Gudsmoder jeg maled saa glad,
 Himmelsfjøn Engel ved Siden mig sad.

Åk, men nu er den Engel forsvunden —

Gudsmoder jeg maler ei meer,

Og det himmelblaae Bjerg gjennem Guldæblelunden

Nu jeg i Drømme kun seer.

Vær mig, o Drøm, paa din vuggende Arm!

Barnet lad blunde ved Moderens Varm!

Hans Egede.

Et helligt Kors staaer høit i Nord,
 Hvor ingen Sangfugl bygger;
 I Sne det staaer paa frosne Jord
 Og langt fra Løvsal: Skygger.
 Har Lyset døde Jord forladt,
 Og iisner Himlen selv ved Nat,
 Hvor Sjæl og Hjerte gyser,
 Fra Bølge: Bjerg af evig Is
 Henpeger mod Guds Paradiis
 Det Kors ved Nat og lyser.

Med Glands fra Livets Morgenland
 I Dødens Midnatssone,
 Det viser Vei fra Hvalens Strand
 Til Palmestovens Krone;
 Og Diet, blindt af evig Sne,
 Kan Livets grønne Træ dog see,
 Hvorom Guds Engle knæle;
 Og gjennem dybe Grav af Is
 Gaae haabfuldt til Guds Paradiis
 Med Tro de frelste Sjæle.

Hvo planted hist saa høit i Nord

Den Green fra Edens Have?

Hvo bar den tro i Hvalens Spor

Henover Dybets Grave?

Jispolens Søn! hvo gav dig Fred?

Ei steg en Engel til dig ned:

Gud en Apostel sendte;

I Mulm han saae et Folk forladt,

Ham Anden viste Dag og Nat

Den Bei, kun Døde kjendte.

Og ei han havde Raft og Ro:

Den Bei han maatte følge,

Gik end den over Dødens Bro

Og Fjeld af frosne Bølge.

Ham fulgte Børn og trofast Viv,

I Herrens Haand han gav sit Liv;

Men Anden ham ledsaged:

Den bar ham over store Grav;

Og bag det dunkle Midnatshav

Han dunkle Kyst opdaged.

I Mulm foer blodig Døds; Harpun

Med Hval ved vilde Strande;

Paa Kysten stod et Freds; Paulun

Med Lys fra fjerne Lande.

Der hjalp en kjærlig Haand i Nød,

Der lod en salig Trøst i Død,

Der Guds Apostel boede.

Did tyede hver bedrøvet Sjæl

Til Lysets og til Livets Væld

Og haabed, elsked, troede.

Hos Gud nu den Apostel boer;

Hans Sjæl Gud evig glæde!

Hans Mindeqvad høit over Jord

Forløste Sjæle qvæde.

Hans Bautasteen er Korset hist,

Som leder til den Herre Christ,

Hvor iisnet Sjælen gyser:

Fra Vølge: Bjerg af evig Fis

Det peger mod Guds Paradiis

Og gjennem Matten lyser.

Baarsang.

Op, sjung og glæd dig, Danmarks Søn!

Vor Søe er blank, vor Skov er grøn,

Og blomsterriig vor Dal.

Med Mailøvkrands i lyse Haar

Hun kommen er, den unge Vaar;

Hun pyntet har sin Sal.

Den Sal er høi og lys og stor:

Ei paa den hele vide Jord

Er Mark og Eng saa grøn;

Ei paa den hele Verdens De

Er Dal og Høi og Skov og Søe

Og Luft og Skye saa skjøn.

See, Himlens Fugle det forstaae:

De Sydens Herlighed forsmaae

Og reise glad mod Nord;

Her hæver sig det frie Bryst,

Her søge de med freidig Lyst

De gamle Glæders Spor.

Her luster det fra dybe Hav,
 Her toner det fra Oldtids Grav
 Om store Kæmpers Tid;
 Her sjunger end den danske Mand
 Om Skjolds og Frodes Fødeland
 Og om den gamle Tid.

Her sjunger end den mindste Dreng
 Om Danmark, deiligst Bang og Eng,
 Om Skjoldungætten bold;
 Her sjunger end den mindste Møe
 Om Vrens Bei paa stolte Søe,
 Om Juul og Tordenskjold.

Op, sjung og glæd dig, Danmarks Søn!
 Ved Hav staaer Kæmpehøien grøn:
 Her Kraftens Aand end boer;
 Her bruser Verdens store Væld —
 I Skyen flyver Bjerg og Fjeld
 Og Sjælen over Jord.

Jomfruen og Gjøgen.

I Lunden Gjøgen kuffer,
 Og Bøgen den er grøn.
 Den Jomfru gaaer og sukker
 Og nynner smaat iløn.

"Du Spaamand i det Grønne!
 Ei meer jeg paa dig troer:
 Med dine Løfter skjønne
 Du gjækked mig ifjor.

Nu længenof du kuffe!
 Jeg spørger dig ei meer,
 Om jeg skal ene sukke
 Een Sommer eller fleer.

Her er saa taust i Lunden,
 Og ingen Sjæl mig seer —
 Er Gjøgen og forsvunden?
 Hvi kuffer han ei meer?

Ak, hvis du ikke lyver,
 Og kan du rigtig spaae,
 Saa siig dog, før du flyver:
 Hvorlænge skal jeg gaae?

Ved du hvad Hjertet siger
 Og hvem jeg tænker paa,
 Ei for de andre Piger
 Du mig forraade maa.

Nu skynd dig! ryst kun Vingen!
 Flyv med min Løndom bort!
 Hvor mange Aar? Slet ingen?
 Svar Intet eller kort!"

Vel hundred Gange sukker
 Den Gjøg i Bøgen grøn;
 Den liden Jomfru sukker,
 Hvi græder hun iløn?

"Ak Gjøgen leer og flyver —
 Hvert Kuf et Aar mig spaaer;
 Vist falske Fugl dog lyver:
 Jeg er jo femten Aar."

Den gamle Skippers Sang.

Det gaaer i Verden sælsomt til;

Dog vil jeg lystigt sjunge:

Det gaaer dog som vor Herre vil

Med Gamle og med Unge.

Sin Nede vilde Søfugl naaer,

Hvor vidt omkring han farer;

Vag Klint tidt Havnen aaben staaer,

Og tidt mod Nat det klarer.

Jeg loe ad Hjem og Havn engang;

— De Tider er nu omme —

Paa vilde Hav i Storm jeg sang,

Naar fine Folk blev fromme.

Jeg vilde Verdens Ende naae,

Al Verdens Riger skue;

Nu er jeg glad i liden Braa,

Hos Dvn i lune Stue.

Som Fugl i Luft, som Fisk i Hav,
 Jeg baade fløi og svømmed:
 Den raske Storm mig Binger gav,
 Bort Bølgen med mig strømmed.
 Til Verdens Ende ei jeg kom;
 Stort mangled der dog ikke.
 Nu flyver jeg ei længer om,
 Maa spag for Anker ligge.

Den vide Verden har jeg seet:
 Den lystig var at skue;
 Ad al dens Galskab har jeg leet;
 Den vil ei meer mig hue.
 For Gods og Guld saamangen Stund
 Jeg fik ei Blund i Die;
 Min Rigdom blev paa Havsens Bund:
 Jeg bjerged vaade Trøie.

Jeg nogen kom til Verdens Strand;
 Jeg nogen skal bortgange.
 Naar Lykken flyer fra Land til Land,
 Hun er ei nem at fange.
 I Bingen graaner Maagens Fjær,
 Og han til Kysten iler;
 Den gamle Fugl har Neden kjær;
 Paa Steen sig Sælen hviler.

Hvor Havet sang min Buggesang,
 Ved Strand i fattig Hytte,
 Der landede jeg for sidstegang,
 Derfra jeg skal ei flytte:
 Brav Frende er dog Frende næst,
 Men haardt er fremmed Leie;
 Naar alt er frist, er Hjemmet bedst,
 Guds Fred er rigest Cie.

Og Danmark er mit Fædreland,
 Det skal jeg aldrig glemme.
 Hos gamle Biv paa danske Strand
 Blev gamle Sømand hjemme.
 Fra Hjem og Havn og Arnekrog
 Dog end jeg glad mig reiser,
 Naar under gamle Dannebrog
 Stolt Sømand Storseil heiser.

En Fart endnu min Hu staaer til;
 Dog vil jeg lystig sjunge:
 Det gaar alt som vor Herre vil
 Med Gamle og med Unge!
 Men vilde Gud i Dyst paa Søe
 Mit Livsbrød mig beskjære —
 Med Seierssang jeg vilde døe
 For gamle Danmarks Vre.

Den barnlige Kunstner.

(Efter et Malerie af Du Jardin i den Kongl. Samling).

Kort Bølgen under Stormens Vinger strømmer,
 Høit midt i Havet svømmer Muslingsfalten;
 Der staaer, som nys fra Barnehimlen falde,
 Paa Sæbeboblen glad den lille Drømmer.
 Selv tryg, han paa en Farveverden svømmer
 Imellem Dybets Grav og Stjernehallen;
 Han seer med Smil og henrykt Glædeslallen
 De Verdner smaa, som for hans Pust udstrømmer.
 I tusindfarvet Regnbuglands de spille;
 Og brister een, ei sørger dog den Lille:
 En ny og dobbelt skjøn hans Aande skaber.
 I Farveglands det drukne Blik sig taber;
 Og synker Muslingsfalten under Foden —
 Flyer Barne sjælen fro med Farvefloden.

Den gamle Dands.

(Tillegnet Fru Kammerherinde Rosenørn, fød Wormsfjold,
den 29de Januar 1831).

Saa nydeligt dandse de Sødsfende smaa;
Glad Moderen sidder og seer derpaa.
Hvor Sønnen hopper og Datteren leer,
Sig selv som Barn hun i Dandsen seer.
— Som Drøm det Svundne gjensødes.

Saalunde hopped hun selv engang
Med Barnelyst til Fiolens Klang;
Som nu hun seer paa de kjære Smaa,
Paa hende Fader og Moder saae.
— Heelt sælsomt Livet gjensødes.

Den Moder lytter til Strængens Lyd:
De Toner hørte hun før med Fryd;
Men hvor hun drømmer om gladest Dands,
Vortflyer et Villed i himmelsk Glands.
— Med Veemod Glæden gjensødes.

En Taare brister fra Diet brat —
 Hun stirrer ud i den dybe Nat;
 Hvad Hjertet savner i gamle Dands
 Hun søger i Stjernehimlens Glands.
 — Med Længsel Savnet gjenfødes.

Det Billed, nys hun i Dandsen saae,
 Bar Fader til hendes kjære Smaae.
 Der sidst hun hørte hiin muntre Klang,
 Hun dandsed med ham for sidste Gang.
 — Med Smerte Mindet gjenfødes.

Men Taaren ruller fra Diet klar:
 En Engel Sukket til Himlen bar;
 I Sjælen toner en kjærlig Røst:
 Din Elskede seer dig paa fremmed Kyst.
 — Forklaret Længslen gjenfødes.

Saa nydeligt dandse de Sødsfende smaa;
 Rørt Moderen sidder og seer derpaa.
 Hvor Glæden flyede i gamle Dands,
 Husvaler Sjernens evige Glands.
 — I Klarhed Livet gjenfødes.

A b s a l o n.

I Danmark toner Kæmpesang
 Blandt tusind Kæmpehøie;
 Af Heltesærd paa Hav og Bang
 Har Dansken Syn for Die.
 Men giver Stordaad evigt Navn,
 Og er det stort at stride
 For Gud og Drot og Fædestavn —
 Saa sjung om Arel Hvide!

Med Bispestaven Kæmpen staaer,
 En Konning mellem Klerke:
 Med Ordets Glavind Ingen staaer
 Som Absalon, hin stærke.
 Saalænge Kirken staaer i Nord
 Og Herrens Ord har Tunge,
 Ei bedre Røst fra høie Chor
 Skal Herrens Fred udsjunge.

Men æfter Freden Kamp og Blod,
 Sig rufter Herrens Kæmpe:
 Med Peders Sværd den Hyrde god
 Ei farer frem med Lempe;
 Med Hellebard og Brynie blaa,
 Paa Hingsten Bispen skinner.
 Paa blodig Bal ei Dansken saae
 En større Seiervinder.

Og gjælder det Søhandedyst
 Ved Stavn paa høie Bove,
 Til Seier kalder Nrels Røst
 Blandt danske Maaestfove.
 For Nrels Mafyn Benden veeg,
 Og frelst blev Danmarks Rige;
 For Nrels Mand i Orlogsleeg
 Skal Danmarks Gjender vige.

Og fødes Daad af vise Raad
 I Skjoldungdrotters Tale,
 Til Valdemarers store Daad
 Maa Absaloners Tale.
 Saalænge Danmarks Throne staaer,
 Ei Nrels Roes forgjettes;
 Til stolte Nrelstad forgaaer,
 Hans Navn skal ei udslettes.

Ved Gørø Kirken, hellig, stor,
 Omhvalver Heltegraven;
 End staaer i Steen bag høie Chor
 Bisp Absalon med Staven;
 Her stod hans Bærk, her staaer hans Grav —
 Gid her hans Aand sig svinge
 Henover Templet, han os gav,
 Med lyse Phoenirvinge!

Boldspillet.

See, med Tidens gyldne Væbner
 Som med trende Bolde spiller
 Stedse haabfuld og ustadig
 Ungdoms, Livets Genius;
 Evende hvirvle høit i Luften;
 Et i Haanden flygtig hviler,
 Kun for atter at udslynges —
 Intet vil han holde fast.
 Det, han greb, ham mindst fornøier;
 Det, som daler, vil han redde;
 Det, som stiger, er ham kjærest:
 Tabes det, er Alt ham tabt;
 Efter det kun Diet stirrer,
 Efter det kun Haanden famler —
 For det atter at borthvirls,
 Naar lykkeligst han det greb.

Julenat.

Dg der vare Hyrder i den samme Egn, som holdte sig
paa Marken og holdte Nattevagt over deres Hjord.
Dg see! Herrens Engel stod over dem og Herrens
Klarhed skinnede om dem.

Lucas K. 2 C. 8. 9. V.

Vær stille, Jorderige!

Lie, Verden! med din Larm!

De Stjerner nu opstige,

Som saae Guds Søn i Moders Arm.

Den store Nat fremskrider,

Meer klar, end Morgenrød;

Den Midnatsol fremglider,

Som saae Guds Søn paa Moders Skjød.

Saaledes Maanen smiled

Igjennem Taget ned

Til Krybben, hvor han hviled,

Den Arving til Guds Herlighed.

Høihelligste blandt Nætter!
 Du evig prisedes skal;
 Dig Jord og Himmel sætter
 Høit over alle Dages Tal.

Naar skinned Sol paa Jorden
 Som dine Stjerner smaa?
 O! du er Vidne worden
 Til Meer, end alle Dage saae.

Du saae Guds Engle stige
 Til Markens Hyrder ned,
 Lovsjuende Guds Rige
 Og Jordens Fred og Salighed.

Smil hellig og forklaret,
 Du stille Midnatstund!
 For dig er aabenbaret
 Hvad tusind Slægter ahned kun.

Dit Forhæng har omsvævet
 En Helligdom, saa stor.
 Serapher Sløret hæved
 Og saae det største Lys paa Jord.

Lad Mulm hvert Lys fordunkle
 I Himmel og paa Jord!
 Dit Lys, o Nat! skal funkle
 Saalænge Gud i Himlen boer.

Lad dine Stjerne lue
 Med tusind Soles Glands!
 Og lad al Verden skue
 Sin Frelser i din Straalekrands!

Opliv selv isnet Norden
 Midt i Naturens Død!
 Et Betlehem er Jorden,
 Og der er Vaar, hvor Christ er fød.

Paa Sneens hvide Sletter
 I funkle, Stjerner smaa!
 Os evig Vaar forjætter
 Hvad eders Himmelblikke saae.

Her er nu Østerlide
 Og Sommermorgenrød:
 Paa Lillietæpper hvide
 Er her det lidet Barn gjensød.

Med Hyrderne vi knæle!

Guds Engle sjunge hist:

Frelst' er al Verdens Sjæle —

Halleluja! vær lovet, Christ!

Menneskets Engle *).

To Engle smaa
 Os følge hvor vi gaae:
 Usynligt de paa vore Skuldre hvile.
 Ved høire Kind
 Den Ene titter ind
 I Sjæl og Die, naar vi Fjærligt smile.

Hver ærlig Jid
 Han skriver op med Flid;
 Hver Tanke, from og god, han tro bevarer.
 Hvert Palmeblad
 Han strax forsegler glad:
 Hver Midnat han til Allah med det farer.

*) Efter en Muhamedaners mundtlige Fortælling til en dansk Reisende i Grækenland (Dr. Licent. Theologiae Ferdinand Senger).

Med strenge Flid
 Paa hver uærlig Tid
 Og paa hver usfrom Tanke seer den Anden.
 Ved venstre Kind
 Han seer i Diet ind
 Og læser Brødens dunkle Skrift paa Panden.

Hvad Ondt han saae
 Han strax opskrive maa;
 Dog tøver han en Stund med Seglets Gjemme.
 Raab til din Gud!
 Og Englen sletter ud
 Hvad angerfuld du bad din Gud forglemme.

Men vender du
 Før Midnat ei din Hu
 Og Angerstaaren ei dit Die væder —
 Dit Syndebrev
 Forsegler han, der skrev —
 Men — Englen paa din høire Skulder græder.

Ellefruen.

(Et sjællandst Sagn).

I Ellestubkrattet ved Bondens Gaard
 I Græsset St. Hans; Orme skinne;
 — Den Høstnat var mild, men Bonden var haard —
 Did flygter den Tjenesteqvinde.

Gløn hun føder saa hjælpeløst Moer;
 I Krattet hun BARNET dølger.
 Ved Gry hun atter med Nød fuldstor
 De muntre Høstpiger følger.

Bed Qvel hun haster i Maanesskin
 Med Angest til Ellestubkrattet.
 Smaa barnet smiler med friske Kind
 I Liinsvøbet, peent og glattet.

"Tak være dig, Ellefrue saa god!

Forvist du pleied min Spæde."

Hvor seent den Moder ved Bussen stod,

Ei hørte hun Barnet græde.

Hver Avel hun kommer igjen en Stund

Og vugger ved Brystet den Lille.

For Efteraarsblæsten i Krat og Lund

Alt Ellestubbladene spille.

En Dag hun staaer der i Regn og Wind,

Kan hjertelig Angest ei fue;

Til Barnet hun titter i Krattet ind —

Der sidder den Ellefrue.

Hun varmer Smaaabarnet i Arm og Skjød

Og nynner med liflig Stemme:

"Ei skal du nu døe af Hunger og Nød,

"Paa Jorden blandt Mennesker stemme."

"Vil ei de unde dig Tag og Lye,

"Imorgen med mig du følger;

"Til Bønderne ride Sommer i Bye

"Jeg dybt under Jord dig følger."

"Åh, nei, du Ellefrue saa god!"

— Udraaber den Tjenestepinde. —

Brat Ellefruen Krattet forlod

Og svandt i de susende Vinde.

Paa Ellestub sidder med Barnet paa Skød

Den Moder i Regnskyl og græder:

"Åh! var du ret aldrig til Verden fød!

Imorgen dig Græstuen klæder."

Det hørte den Bonde, ved Bussen stod,

Alt med sin lyttende Qvinde:

"Var aldrig det Noer af vort Kjød og Blod —

"Det skulde nu Huuslye finde.

"Stat op, liden Else! din Nød vi saae:

"Imorgen vor Søn jeg henter.

"Til Ellefruen ei meer du gaae!

"Vi er dog ei Gjøge og Glenter."

Og der var Bryllup i Bondens Gaard;

Døbt Barnet smiled i Stuen.

Ved Ellestubkrattet med Lov i Haar

Sang lystelig Ellefruen.

Sorøe Academies Indvielse.

(1 8 2 6).

Løst dig, vor Høisang, paa Vinger af Toner!
 Flyv over Søe, over Skovenes Kroner!
 Sving dig fra Jordens omskiftende Skygger!
 Hæv dig til ham, som for Evighed bygger!
 Hæv dig til Gud!
 Du, som lod Verden af Chaos oprinde!
 Du, som i Luer og stormende Binde
 Sendte os vældige Bud!
 Du kun er den, som for Evighed bygger:
 Menneskeværker i Jorderigs Skygger
 Slettes som Skyggeværk ud.
 Bygger ei Du, naar det Faldne gjenhæves,
 Menneskehænder dog bygge forgjæves —
 Styrk Du vor Gjærning, o Gud!

Her stod fordom Mure til Guds Ære:
 Her i Cellen fromme Brødre sad;
 Atter Engle til Guds Throne bære
 Andagtsbønnen, de Hensarne bad.

Atter hæver sig fra Klostergraven,
 Der hvor Arel stod med Bispestaven,
 Høitidshymnen over Skov og Søe.
 Du, som er i Evighed den samme!
 Du ei slukte Aandens rene Flamme,
 Lod den i Aarhundreder ei døe.

Aandens Flamme ei udsluktes,
 Hvor de gamle Mure brast;
 Tempeldøren ei tilluktes,
 Gamle Hjørnesteen stod fast.
 Danmarks Konger trøstlig bygged
 Paa den store Hjørnesteen;
 Og i Kirkens Lye omskygged
 Bidstabs Haller Fædres Been.

Her Anden Fredriks Grundværk stod
 Ved Helligdommens Side;
 Herfra udgik med Aand og Mod
 Dansk Ungdomskraft saa vide.

Her Sjerde Christians Heltehaand
 Paa Bærket Kronen satte;
 Her lærte kjæk den danske Aand
 Medfødt Kraft at fatte.

Her femte Fredriks Wiisdomsbud
 Den Fugl til Liv gjenvalte,
 Som, hvergang den paany fløi ud,
 Et Himmelfrø hjembragte.

Dens Fjædre smykket blev med Guld
 Af Store og af Bise,
 Og Røst den fik, heelt underfuld,
 De Edles Navn at prise.

Den priste Helt og Bisp og Drot,
 Den Wiiddets Skjald ei glemte,
 Som drev med aandløs Lærdom Spot,
 Men Guld til Wiisdom gjemte.

Og Phønix nævnet blev i Nord
 Den Fugl med Guldskjær-Ringen;
 Med Sollys: Krandsen, ørnefjor,
 Den løfted Purpurvingen.

Den fløi mod Skye med Liv og Lyst,
 Hvor ofte end den daled;
 Den høit med danske Anders Røst
 Til fjerne Slægter taled.

Og see hvad Fædres Aand formaaer,
 Trods Tid og Storm og Flamme!
 Af Asken brændte Fugl opstaaer
 Af gamle Phønixstamme.

End lever Fjerde Christians Aand
 I Arels Klostershygger:
 Her Sjette Fredriks ædle Haand
 Paa Fædres Grundvold bygger.

Fromme Sjæle! Ædle, som henføre!

Kongeaander, høie, store!

J, som fordum stod, hvor vi nu staae!

J, som bygged trøstlig paa Guds Naade!

J, som haabed fromt og freidigt saae

Til den Høst, som andre Slægter saae!

Seer nu atter hid fraoven!

Skuer atter kjærlig ned til Skoven,

Hvor de gamle Haller stod!

Ei i Gruus de ligge øde;

Atter lever gjensødt her det Døde —

Priser Gud med os for Fredegod!

Din er Magten, store Gud!

Din er Vren, Kongers Fader!

Aanden, som fra Dig gik ud,

Ei den gamle Slægt forlader;

Høimods Aander sendte Du

Til at bære Danmarks Krone;

Du velsigned Folk og Throne,

Kom din Salvede ihu.

Han mod dunkle Himmel Diet hæved;
 Men i Skye Guds Engel svæved:
 Hellig Palme visted i dens Haand.
 Flammer hvirvled og Orkaner bruste;
 Men hvad dunkle Magter knuste
 Reiste mægtig Kjærlighedens Aand.

Befignet den være den Kjærligheds Aand,
 Som svæver om Folk og om Land og om Throne!
 Befignet den Kraft, som med evige Vaand
 Blandt Dannemarks Hjerter til Skjoldungers Krone!
 Befignet den Tro, som i Fædrenes Spor
 Fuldender de Herliges Jdræt i Nord!
 Befignet det Minde, den reiste sig her
 Blandt Minder om Fædrenes Færd!

Kneis høit over Skoven
 Og speil dig i Boven,
 Du Vidne om Skjoldungers Tid!
 Som Frederiks Minde,
 Mens Secler hensvinde,
 Lys herlig for fjerneste Tid!
 Men Du, som alene
 Kan Liv kalde frem mellem Stene!
 Du Støre, Du Høie,
 For hvem sig Cheruberne bøie!

Beslign hvad her reistes af Menneskehaand!

Giv Liv og giv Styrke, giv Lys og giv Aand!

Lad Dage, som spinde,

Udraabe til dem, som oprinde:

Vort Lys var et Glimt af Guds Herligheds Glands —

Priis Herren! al Vre er hans.

Bed Thomas Kingos Grav

(i Fraugde Kirke i Fyen. Juni 1820).

Marmormindet staaer ved Graven
 Under Landsbykirkens Tag.
 Englen hist med Dispestaven
 Bonden seer hver Helligdag.
 Og foroven staaer fremstillet,
 Med sit Aasyns Kraft og Ro,
 Gubben i sit djærve Billed,
 Som en Christi Kæmpe tro.

Stille ved sin Hustruens Side
 Seer af Marmoret han ud.
 Englene i Klæder hvide
 Bede for hans Sjæl til Gud;
 Og forgjæves ei de bede:
 Mærke Grav! hvor er din Magt?
 Under Kirkelem histnede
 Smuldrer kun hans Jordebdragt.

Gamle Kingo! til din Kiste
 Stiger jeg i Graven ned;
 Herligheden, from du priste,
 Seer du nu i Herlighed;
 Hvor om Sjælenes Forsoner
 Paa hjemgangne Anders Kyst
 Davids Andeharpe toner,
 Høre Engle nu din Røst.

Til din Aand skal ei opstige
 Klagetoner fra din Grav:
 Bort fra det Forkrænkkelige
 Peger end din Bispestav,
 Og i hellig Psalmetone
 Over Verdens Gravnat end
 Glyver høit mod Herrens Throne
 Skjaldens Aand med Jubel hen.

Mægtig, dyb jeg hører runge,
 Gamle Varde! i din Sang
 Kirkeklokkens Malmertunge,
 Nordens Davidsharpeklang.
 Ruste nu de gamle Strænge
 Tause under Dødninghaand?
 Laae i Graven Harpen længe?
 Vaager over den din Aand?

Hid til Midnat lad mig vanke,
 Ene med din Aand og Gud,
 Sagte paa din Kiste banke,
 Til du rækker Harpen ud!
 Og den ved din Grav skal klinge,
 Som den toned i din Haand,
 At gjensødt sig kan udsvinge
 Over Verden Skjaldens Aand.

— Taus og stille er hernede:
 Ormen kun i Graven boer;
 Sjælen ei om Aander lede
 Blandt de Døde under Jord!
 O, men kan du hist fornemme
 Hvad ved Graven taus jeg bad —
 Varde! lad din Aandestemme
 Tone salig i mit Qvad!

Med den Tro, som flytter Bjerger,
 Hvi som Himmel, dyb som Hav,
 Lær mig Aanden at besværges!
 Lær mig sprænge Sjælens Grav!
 Kirkeklokkens Malmertunge,
 Nordens Davidsharpeklang
 Lad gjensødt og mægtig runge
 Over Gravene i Sang!

Da skal Engle sammensjunge
 Aand med Aand og Røst med Røst,
 Naar den Gamle med den Unge
 Mødes paa forjætted Ryst;
 Did, hvor Seraphymner tone
 Under Cherubvingen stor,
 Som opløster Herrens Throne —
 Før du Nordens Bardechor!

Lys = Englen.

(Tillegnet min Gudsøn Frederik Bernhard Wilster).

Paa Moders Arm saa sjæleglad
 Mod Lysen Barnet sprælder.
 Det laller og veed selv ei hvad;
 Det tusind Ting fortæller.
 I Flammen Barnetsiet seer
 Al Verdens Farver spille;
 Hvad ei de Store ændse meer
 Seer englesro den Lille.

Med Regnbuefarver rører sig
 En Aand i stille Lue;
 Den slagrer mod Guds Himmerig —
 Dens Blik kan Barnet skue:
 Et Forbud paa al Livets Glands
 Har Englen bragt den Lille;
 Et Blik af himmelsk Straalefronds
 Skal Barnets Blik omspille.

Hvad saligt Varnesiet saae
 I Lysets stille Flamme
 Skal dybt med Stjerneisfne staae
 I Sjælens dunkle Kammer.
 Naar Oldingsøiet halvt er lukt
 I tause Dødningsstue,
 Lys: Englen vinker atter smukt
 I regnbuefarvet Lue.

Hvidtfeldt.

Danste! seer du hist hvad luer
 Herligt over Kjøge Bugt?
 Det er Dannebrog, du skuer
 Flamme høit i Himmelflugt.
 Korsets himmelsaldne Banner
 Kun mod Stjernerne kan flye.
 Høi blandt Flammer Hvidtfeldt stander;
 Svinger røde Flag mod Sky.

Dannebroges Lyn end rammer:
 Stolt er Snekken af sit Navn;
 Af sin egen Ild den flammer,
 Bærer Kæmper i sin Favn.
 Stryges Flag og kappes Anker,
 Heltens Liv end frelses kan;
 Men paa himmelsprængte Planker
 Frelser han sit Fædreland.

Blus kun høit og flyv, o Snekke!
 Flammevingen spred mod Skye!
 Ei den blege Død kan skrække
 Sjæle, som mod Himlen flye.
 Saa skal Danssens Flugt kun være
 Stolt og himmelhøi og stor,
 Saa skal Dannebrogens Væge
 Naae til Stjernerne i Nord.

Hvidtfeldt, Romeraand i Norden!
 Danske Curtius, faer hen!
 Romeren sank stolt i Jorden —
 Flyv mod Himlen du og brænd!
 Sving paa Seirens røde Vinger
 Som en Cherub dig fra Jord!
 Hvor du Flammebanret spinger
 Følge Kæmper dig fra Nord.

Danske! seer du hist hvad brænder
 Evig over Kjøge Bugt?
 Flammefristens Navn du kjender,
 Mindes Heltens Himmelflugt.
 Lys den høie Land hist stander,
 Svinger Dannebrog fra Skye —
 Korsets himmelfaldne Banner
 Kun mod Stjernerne kan flye.

Konstnerens Syner.

Konstnersjæle kan hvert Syn henrive,
 Som i Phantasie og Sind indtrænger,
 Enten det med djævelsk Blændværk skuffer,
 Eller det i himmelsk Sandhed straaler.
 Derfor mellem Dyb og Himmel svæver
 Konstneraanden, som fra Jord sig løfter.
 Mellem højest Qual og saligst Glæde
 Veien gaaer til Konstnerparadiset.

Til Bologna strømmet Konstens Benner
 Til berømte Billedhuggers Bærsted.
 Skjalde sang hans Priis; ham Tyrster hædred;
 Laurbærfrandse fletted ham de Skjønne.
 Glad og rolig stod han ved sit Arbeid,
 Trindt af høie Skikkelser omringet,
 Dem hans Genius gav Liv og Skjønhed.
 Tryk ved Mesterfakabets vundne Krone,
 Kjæk og freidig, som en Konstens Tyrste,

Gav den høie Mester Tanken Billed
 Og hvert Tankebilled Aand og Legem.
 Blandt de Mange, som hans Konst beundred,
 Stod en Dag en Fremmed taus og smilte,
 Medens han med væbnet Forskerøie
 Stirred paa hvert Billed koldt og længe.
 Tækkeligt var ei den Herres Ansyn;
 Lidet var hans Væxt, men stolt hans Adfærd.
 Fra de dybtindsjunkne Dienhuler
 Syntes Døden i hvert Blik at skele,
 Og i Smilet om spidsfindig Læbe
 Selvtillfreds sig bitter Haan udtalede
 Med Foragt for hvad han saae og hørte.
 Alle gif, og hos forbauset Mester
 Stod end taus med Haansmiil fremmed Herre.
 "Hvad opdager I, som ei Ier tækkes?"
 — Spurgte Konstneren med dæmpet Harm —
 "Er min Stræben høiest Priis ei værdig,
 Ei dog tykkes mig den kan foragtes."
 "See kun selv!" — gjenmæled fremmed Herre
 Og et lille Huulspeil ham henraakte.
 Hefstig Konstneren det greb og stirred
 Bleg og maaløs i dets blanke Huulning:
 For hans Die dreied sig hvert Billed

Med det hele Bærksted sælsomt om ham;
 Og hvert Konstværk blev et Brængebilled,
 Som med djævelsk Liighed efterabed
 Alle ædle Former i Naturen,
 For dem til Uhyrer at forvandle:
 Hvert et Træk af Storhed eller Høihed
 Blev til svulstig unaturlig Brængen;
 Smilet blev til Griin i Qvindens Nafsyn,
 Og alt mennefseligt Skjönt blev dyrist.
 Som forstenet, fra sin Himmel falden,
 Med et opladt Helved for sit Die,
 Stirred Mesteren i Speilets Afgrund;
 "Djævel! nei, du lyver!" — han udraabte —
 Og mod Glisen Trolddomsspeilet knuste.

"Daare! du har seet og troer end ikke?"
 — Svared fremmed Herre ham med Latter —
 "Dine Dines Lys du kan udslukke —
 Hvad du saae, du skal dog evig ssee."
 Med de Ord han gif og var forsvunden;
 Men det gruelige Rædselbilled
 Ei forsvandt — med Speilet det ei knustes:
 Som indbrændt det blev i Sjæl og Die;
 Og hvorhen den Konstner Blikket vendte,
 Saae han sine Bærker som Uhyrer

Stirre ham med Brængegriin imøde;
 Og hvert Minde om hans Liv og Idræt
 Blev en Plageaand med Slangesvøbe,
 Som fra Konstens Paradiis ham pidsked.

Fra sit Bærksted Mesteren var flygtet;
 Mørk og ene sad han i sin Stue.
 Ei Natur ei Konsten meer ham glæded;
 Hver en Livsroft syntes ham et Haanskrig;
 Bennetrost ham klang som Varnerangler;
 Aandens Vidnesbyrd i Kunstnerhjertet
 Klang ham som en Røst fra Daarekisten;
 Verdens Priis og Hæder selv ham martred.
 Een kun var hans Tanke: "Daare, Daare!
 Himmelsfikkelse du vilde skabe —
 Og det blev kun usle Dævlemaaske."

Længe saa han sad i mørke Stue;
 Tom og kold og død var ham al Verden;
 Menneffene saae han ikke mere;
 Ingen jordisk Idræt meer han agted:
 Selv den største syntes ham heelt ussel
 Og ei værd en Tanke. — Eet kun mægted
 Underligt endnu hans Sjæl at røre;
 Det var Orgeltonerne fra Kirken,

Det var Kirkeklokken, naar den kimed
 Til de store Festers Helligaften
 Eller ringed for de Dødes Sjæle.

 Og en Pindsemorgen som han vaagned
 Skinned Foraarsolen paa hans Leie,
 Mens Basunerne fra Garisendi
 Aandens store Høitidsdag bebuded.
 "Herre! din er Aanden, din er Magten —
 Du kun Aanden giver og borttager —
 Herre! gav du — lad mig da ei tvivle!"
 Saa han bad og folded sine Hænder —
 I en Taarestrøm hans Qual opløstes,
 Og det var ham som Basunens Toner
 Kaldte ham til evigt Liv fra Graven.
 Og han reiste sig og gik til Kirken;
 Men fra Kirken gik han til sit Værksted.
 Aaben fandt han det; med glad Forundring
 Saae han sine Venner der omvandre
 For at vise Fremmede hans Værker.
 Ingen ventede ham og Ingen saa ham.
 Hylllet i sin Kappe, han sig satte
 Nederst i en Krog af Billedsalen,
 Og endnu han grued for at flue
 Rædselsbilleder i sine Værker.

Saa en Stund han sad i dybe Tanker,
 Ubemærket med tilhyllet Afsyn.
 Der blev stille. Han sit Hoved hæved,
 Reiste sig og troede, han var ene;
 Men paa samme Sted, hvor sidst han stued
 Frygtelige Gjest med Dødningsblikket,
 Saae han nu en høi og ædel Qvinde
 Med et Afsyn som en salig Engels.
 Ogsaa hun hans Billeder betragted
 I et Speil. — Hun ogsaa taug og smiled;
 Men i hendes Smil laae tusind Himle
 Og en Salighed, som Ingen nævner.

Mesteren sig nærmed, vilde tale,
 Men han mægted ei. Den høie Qvinde
 Dreied Speilet i sin Haand imod ham;
 For hans Pine rørte sig hvert Billed
 Med det hele Værksted atter om ham;
 Men som i et helligt Tempel stod han:
 Himmelfraaler spilled om hans Jæse,
 Og en Strøm af Toner ham ombølged,
 Dyb og salig som fra Himlens Rige.
 Og han saae i Speilet sine Værker,
 Ei som Konsten havde dem fremstillet,
 Men som Konstnerøiet havde seet dem,

Com i høi Begeistrings Dieblikke
 For hans Sjæl de stod i Guddomsffjønhed —
 Livets, Konstens store Idealer.

"Himmelske! ja saa det skulde være —
 Du mig atter viser hvad jeg vilde" —
 Saa udbød han; men som vakt af Drømme,
 Saae han sig nu ene i sit Værksted.
 Foraarsolen venligt til ham blinked;
 End fra Kirken Orgelklangen toned;
 Men det underfulde Syn var flygtet.
 Dog hiint Billed fra den aabne Himmel
 Blev nu i hans Sjæl og i hans Pine.
 Brængesynet med dets Gru var sundet;
 Og af Idealets Glands omstraalet,
 Saae han atter trøstlig paa sin Jdræt:
 Hvad der mangled i fuldendte Skjønhed
 Ydmyg han erkjendte; men med Glæde
 Saae han ogsaa hvad af Idealets
 Himmelglorie han havde grebet.
 Og med freidigt Mod, med Haab og Styrke
 Greb paany han den henlagte Meisel,
 Priste Gud for hver Begeistrings Time
 Og til større Mesterskab sig hæved.

Kirkesange

(til Indvielsen af den Thorvaldsenske Døbefont i
Brahmetrolleborg Kirke 1817).

I.

Stand hellig i Guds Helligdom!

Du Bærk, som Kunstnerhaanden from

Indvied til Guds Ære!

Om Kjærligheden, høi og reen,

Lad selv den kolde, døde Steen

Livsaligt Bidne være!

Herren Stenen Liv har givet:

Skjønt til Livet i Guds Rige

Skal den vie Dødelige.

Vær hid i Jesu Navn de Smaa!

Før deres Fod paa Jord kan staae,

Til Himlens Favn dem fører!

Her strømmer helligt Livets Bæld,

Her signer Christ hver Barneffæl;
 Dem Riget hist tilhører.
 Du, hvis Hjerte Barnet ligner,
 Dig velsigner Christ tillige:
 Du er størst i Himlens Rige.

See! Herren, til Guds Throne fød,
 Som Barn han selv paa Moders Skjød
 Taus mod sin Himmel peger;
 Ved Siden staaer den Broder from,
 Han ahner Barnets Helligdom
 Og i dets Glands sig qvæger.
 Varnlig, salig Herren smiler;
 Himlen hviler, guddomsrolig,
 Ved en jordiff Varm fortrolig.

Og see! ved Jordan Herren staaer,
 Han selv Indvielsen attraaer,
 Maa Guddomsisfen høie;
 Mens Aanden svæver klar i Skye,
 Staaer Verdens Frelser, ydmyg blye,
 For Døberen, den høie.
 Lover, priser Guds Eenbaarne!
 De Udkaarne ham skal stue,
 Døbt med hellig Aand og Lue.

O! see, de Spædes Engle smaae,
 Som hieset for Guds Naahyn staae,
 Til Naadens Bæld de kalde;
 Trefoldigt svæve de herved:
 Med Haab, med Tro, med Kjærlighed
 Velsigne de os Alle.
 Knæler, Christne! og tilbeder!
 Evigheder os er givet:
 Gud har kaldt vor Sjæl til Livet.

II.

Blessign, o Gud! din Helligdom!

Din Aand den lys omsvæve!

Hvo hid til Livets Kilde kom

Lad evig, salig leve!

Som Kildens hvide Marmorsteen

Lad Sjælen vorde hellig reen,

Som her til Dig indvies!

O! lad som lyse Engle smaae

De Spæde her Dig skue!

At naar de ud i Verden gaae,

Naar Fristerne dem true,

At da, med salig Haab og Tro,

Som Barndomsminder, englesroe,

De Glimt af Gud kan skimte.

O Herre! lad din Sandheds Aand

Til Jesum Christ os føre!

Som Børn vi vandre ved hans Haand!

Dit Rige os tilhøre!

Vor Gjerning i dit Navn lad see!

Og naar vi Sædens Frugter see —

Din være Vren, Herre!

Nordfjalden.

Himmellyren flammer
 Over Kæmpehøien;
 Gamle Ege suse
 Over Oldtids Grav;

Mosset Bautaftenens Rune dækker —
 Hvo er du, som Kæmpeaanden vækker?

Er det dig, o Barde!
 Som med Sagastaven
 Aanden vil fremmane
 Af sin dybe Røe?

Seer du ikke Kæmpeskygger true —
 Svovlblaae Flammer over Graven lue.

Er det Heltekræften!
 Du i Graven søger?
 Vil du Kæmpesværdet
 Mane frem af Muld?

Vil din Faders Urne du oplede
 Og hans Støv for alle Vinde sprede?

Vil i Storm du flyve
 Med din Faders Åske?
 Vil du Harpen røre
 Med hans Dødningsbeem,
 At du som en Oldtidsfjald kan sjunge —
 At din Røst kan Grave gjennemrunge?

Ja, dit Die luer —
 Vardefinden gløder —
 Længselstaaren brænder —
 Skjald! jeg seer din Kamp:
 Urnen maa du ryste, Kæmpen vække —
 Sværdet maa han dig fra Graven række.

Kampens Stund er kommen;
 O! men Kæmpen sover:
 Under Bautaasten
 Blunder Nordens Aand.
 Kraften svigter, og de Stærke rave;
 Varden flyer til sine Fædres Grave.

Vank kun stærkt paa Høien!
 Væk de gamle Helte!
 Lad dem atter hæve
 Sig til Kamp paa Jord!
 Deres Støv ei paa dit Hoved falder:
 Det er Aanden, som din Røst fremkalder.

Her maae Nander kæmpe —
 Her maae Døde tale —
 Faderen maa ryste
 Sønnens Sjæl til Liv;
 Dødes Nandepust maa Strængen røre,
 Før de Levende kan Livet høre.

Nander maae de skue
 Før de Gjenden skimte:
 Mørkets Kæmpeskarer
 Kan kun Sjælen see.
 Grib i Harpen, Seer! hæv din Stemme!
 Du kan først Dæmonerne fornemme.

Har du Kampen vækket
 Under Bautastenen,
 Stødt i Gjallarhornet
 I det høie Nord;
 Hæv da Diet! peeg mod Østerlide!
 Der er Sværdet, hvormed vi skal stride.

Lad i Hedninghøien
 Rustne Thyrving smuldre!
 Oldtids Malm selv brister
 I den store Kamp;
 Under Golgatha det Glavind luer,
 Som for evig Midgardsormen fuer.

Kan du det fremdrage,
 Kan med rene Hænder
 Korsets Helteffare
 Løste det mod Skye;
 Da, o Skjald! din Røst mod Himlen runger —
 Salig Livets Seiersfang du sjunger.

Til Billedhugger Freund.

(Da han reiste til Rom. 1817).

Drag hen, hvor Skjønheds Genier dig vinke,
 Hvor Landet, det forjættede, dig smiler,
 Hvor Konstens Sphinx paa Oldtidsrester hviler,
 Og høit Uddødeligheds Stjerner blinke!

Forgjæves skal ei Genien dig vinke:
 Med Kjærlighed du efter Palmen iler —
 Den gaadesfulde Sphinx dig venlig smiler,
 Og ei forgjæves hine Stjerner blinke.

Bevar Klenodet, som du reent medbringer:
 Den Kjærlighed, som from og hellig luer
 For Guddomsglimtene i Konstens Rige!

Og du skal skue det Guddommelige,
 Forherliget i Konstens Tempelbuer,
 Og Herrens Aand skal laane Sjælen Vinger.

Krakenstein Stub.

I Danmarks Kunstnerhave
Et sjældent Træ der stod
Med sydlig Tryllegave
I nordisk Blad og Rod.

Det Billedblade stræde
Rundt om i Borg og Baa
Som malt med Morgenrøde
Af Sydlufts; Alfer smaa.

Der Elverpiger stode
Som aanded de kun Gang
Som Mornen dem betroede
Chariters Dands og Gang.

Der milde Psyker bæved
Og segned hen i Dufte
Henover Harpen svæved
Malvinas And i Luft.

I Farver, som kan blende,
Med Blik, som tale kan,
Kom ofte Ven og Frænde
Som fra et bedre Land.

De smiled os imøde
Fra Bladet underfuld;
De Blade aldrig døde —
Men Træet sank i Muld.

En Stund sig Nanden følger
I Blomstertræets Svøb,
Strøer Guld i Tidens Bølger,
Men følger ei dens Løb.

Mod Frihed Englen stræber
I skønnest Farvedragt;
Kort Blomsterstøvet klæber
På Vingens Sølvpragt.

Du tidlig din udspiled,
Har Bladguld; Larven tabt;
Med Psycheflugt du tiled:
Til Flugt din Sjæl var fæbt.

Om Hella's Vaar du drømte;
 Den blomstred i din Aand,
 Naar Vaarens Farver strømte
 Livsalig fra din Haand.

Den Vaar, du nu har fundet,
 Med Ætherblomster blaae,
 Er i det Land oprundet
 Hvor Sol ei skal nedgaae.

Din Tid du der fuldbringer,
 Af Himmelluft omsuust,
 Naar Evighedens Vinger
 Har Tidens Værker knuust.

Den Blindes Sang.

Saa dunkel er min Gang paa Jord:
 Ei Verdens Glands jeg skimter;
 Jeg hører kun de skønne Ord
 Om Lyset, som i Himlen boer
 Og over Jorden glimter;
 Jeg aldrig Jord og Himmel saae;
 Ei Maane, Sol, ei Stjerner smaae,
 Ei Skov, ei Søe mig glæder —
 O! nævn mig ikke Verdens Pragt,
 Ei Baarens lyse Blomsterdragt!
 — Det lukte Die græder.

Dog Tonerne jeg høre kan
 Fra Jord, fra Himmerige:
 De komme fra et fremmed Land,
 Og paa min Verdens dunkle Strand
 De i min Sjæl nedstige:
 I Havets Brusen, Fuglens Sang,
 I Stormens Susen, Orglets Klang

Jeg Herrens Røst fornemmer:
 Har han mig skjult sin Verdens Glands,
 Han aabned dog mig Sjælens Sands
 For Evighedens Stemmer.

De tone i min Dæmring ind
 Saa venlige, saa søde.
 Jeg føler Taaren paa min Kind;
 Det toner dybt i stille Sind:

Mig skal en Frelser møde!
 Jeg Herrens Ord fornemme kan:
 Det toner om et bedre Land,
 Hvor ingen Sorg er inde;
 Did vil jeg med min Frelser gaae,
 Foruden Sol og Stjerner smaae,
 Og følge ham iblinde.

Du Stav, du Pie paa min Gang!
 Du Broder! lille Kjære!
 Græd ei! min Dæmring er ei lang:
 Jeg gjennem Matten gaaer med Sang,
 Kan Jordens Lys undvære:
 Jeg føler det, jeg veed det vist —
 En Haand mig leder her og hist
 Igjennem Verdensvrimlen;
 Den Haand skal vogte mig for Fald,
 Og fra min Nat jeg vandre skal
 Til Lyset og til Himlen.

Behold, o Jord! din Farvepragt!
 Min Stjerne her ei funkler;
 Dit Lys, o Verden! vist er svagt
 Mod Herren i hans Straaledragt:
 Hans Lys ei Nat fordunkler;
 Det skal den Blinde skue med:
 Til Himlen og dens Herlighed
 Før mig, o Gud! ved Nanden!
 Saalænge være Lyset slukt!
 Saalænge være Diet lukt!
 — Kom, Broder! ræk mig Haanden!

B e l k o m s t s a n g

(Til mine Venner Dr. Estrup og Dr. Schoum ved
deres Hjemkomst fra Italien 1820).

Vær hilset her, hvor danske Hjerter banke,
Trofaste Væd af gamle Dan!

I Laurens Baar var herligt at omvanke;

Men Danmark blev dog Fædreland,

Og selv i Vinterstormens Drøn

Mod Norden jubler Nordens Søn.

Har Diet seet det Skønneste paa Jorden,

Det Skønnes Billed ei forgaaer;

Det Bedste søger Sjælen dog i Norden,

Hvor tro det danske Hjerte slaaer;

Her møder Eder Fædres Aand

Med danske Venners Broderhaand.

Velkommen du, som Aandens Veie spored
 I fjerne Tiders dunkle Skrift!
 Guldgrubens Næ, som du har Trofskab svoret,
 Er riig paa gyldne Storbefrist;
 Hun følge dig paa Fædres Spor
 Til Lys i Gruberne mod Nord!

Og du, som Himmelzifferne udtyder
 I Blomstens Billedskrift paa Jord!
 Dig stille Livets gyldne Væld udflyder,
 Hvor Jordens Blomsterdronning boer.
 Hun boer og paa den danske Strand
 Og møder dig i Fædres Land.

Vær hilset, Brødre, hilset og omfavnet
 I danske Brødres gamle Lag!
 Hvad Flygtningen i Sydens Vaar har savnet,
 Ham skænker Nordens Winterdag.
 Du, som dit Nord ei glemme kan,
 Vær hilset i dit Fædreland!

Den lille Her.

(Et Bysagn).

I Fattigskolen spinde saamange Piger smaae;
Den mindste af dem Alle meest Spas kan finde paa.
Naar Læremo'er er ude, hun tusind Løier veed;
Paa hele Huset vender hun lystig op og ned.
En Dag hun leer og springer: "Har I nu Lyst dertil,
Skal alle vore Røkkehjul sig dreie som jeg vil;
Paa eengang skal de dandse." — "O ja, o ja!" — "Saa
spring!"
Strax snurrede alle Røkkehjul sig lystelig omkring.

Det glæder de Smaapiger; en Stund de see derpaa.
Nu knirker Læremoder's Dør. "Nu alle Hjul skal staae!";
Flux alle Hjul staae stille. Ind Læremoder treen.
Kjönt ordentlig hver Pige sad atter ved sin Teen;
Men alle saae forbauset til Heren blandt de Smaae:
(Hun af sin Møster lærte den lille Konst, de saae).

Fra Skolen gaaer Smaapigen til Fostermoders Huus;
 Der syssler gammel Snedkersvend med daglig Finkelhuus.
 Naar Barnet leer og synger, er gamle Snedker vred:
 Tidt efter lille Pige han Høvl og Hammer smed.
 Gik mindste Potte sønder, blev fattig Kone slem;
 Med Kjeppen slaaer hun Barnet, naar Sult det driver
 hjem.

En Dag den muntre Spasfugl i Døren stille staaer;
 Sørt over lille Ansigt et bittert Smil der gaaer:
 I Fostermoders Hænder er Kjeppen alt beredt;
 Bildt Evenden svinger Kruset; han dybt deri har seet.
 Den lille Piges Nie var venligt før og mildt;
 Endnu det smiler lystigt, men gnistrer trodsig vildt:
 "Hver Dag det bliver værre; nu er det alt for galt;
 Skal Kjep og Kruus dog dandse — saa lad det dandse
 Alt!"

Knap Ordet er udsløiet — saa dandser Kjep og Kruus
 Med Høvl og Bord og Bænke og med det hele Huus.
 Med Gryder dandse Potter paa Gulv en Trolldomsdand;
 Det er som Evend og Qvinde skal gaae fra Vid og
 Sands.

I Døren staaer den Lille; heelt lystelig hun leer:
 Blandt Potter og blandt Gryder hun Evenden rase seer.
 Den gamle Kone tripper og raaber Ak og Bee!
 Tilsidst dog Barnet ynkes og holder op at lee.

"Staa stille nu!" hun byder og hvisker lønligt Ord;
 Men lige lystigt dandser end Høvl og Stol og Word;
 Med Potter og med Gryder gaaer Dandsen end fuldsært.
 (Kun Røkkehjul at standse har Møster Barnet lært;
 Vel andre Ting i Verden hun tvinge kan til Hop,
 Men — nu hun først det mærker — ei til at holde op).
 Forfærdet selv hun flygter; men Dandsen bliver ved:
 De Potter med de Gryder ad Trappen dandse ned.
 Med Saug og Høvl og Dre, med Bænk og Stol og
 Word

Gaaer Dandsen ud paa Gaden blandt Folkestimlen stor.
 Man forser sig og gruer; man skriger og man leer;
 Man veed ei hvad man tænker; man troer ei hvad man
 seer.

Selv Politiebetjenten, den stærke Rettens Mand,
 Ei alt det gale Værktøi kan prygle til Forstand.

Begynder først det Døde paa egne Been at gaae,
 Det selv sin Grav maa søge og selv sig sønderlaae.

Den lille Her ret aldrig i Verden herer meer:
 Naar Røkkehjulet snurrer, ad barnlig Spøg hun leer;
 Men seer hun sorte Gryde, som Mine gjør til Hop,
 Med Gru hun mindes Dandsen — som ei vil holde op.

Til Frederik Schmidt.

(Den 27de Mai 1830).

Utter kom med Blomst og Blad
 Englen i de grønne Klæder,
 Som ved Buggen for os quad
 Om et Mai: Livs Alfe: Glæder;
 Deilig som den unge Vaar,
 Med sin Mailøvfrands i Haar,
 Om vort Livstræ hun sig svinger;
 Blomster sine Børn hun bringer.

Dig hun sjunger for idag;
 Mig imorgen hun besøger.
 Under Landsbypræstens Tag
 Nu hun hviler blandt hans Bøger,
 Sjunger rørt om Dal og Fjeld,
 Vækker Mindet i hans Sjæl
 Om hans Buggesang i Dalen,
 Om hans Gang i Klippesalen.

Danmarks, Norges gjæve Søn!
 Dig har Nordens Skjtsaand givet
 Barndoms: Verden, dobbelt skjøn;
 Som dens Billed blev dig Livet:
 Mellem Dal og Fjeld du drog;
 Mildt og kraftigt Hjertet slog;
 Høit blandt Fjelde klang din Tale,
 Mildt din Røst i Herthas Dale.

Sydens Herlighed du saae,
 Nordens Storhed ei du glemte:
 Saae du Bjerg og Bølger blaae,
 Kjæf du nordist Gang istemte;
 Mægtig Strøm paa vilde Gang
 Barndomseventyr dig sang;
 Venligt, hvor din Sjæl var hjemme,
 Dansk du sang med norsk Stemme.

Med et Norge i dit Hjem,
 Mellem danske Kæmpehæie,
 Seer du nu mod Aften frem,
 Men med Morgenglands i Die;
 Til din Hyrdeboligs Fred
 Tindre klare Stjerne ned:
 Venst, Kjærlighed og Hæder,
 Landens Fred og Hjertets Glæder.

Hvad dig gennem Sjælen klang,
 Hvad i skønnest Drøm dig rørte,
 Hvad ved Buggen Englen sang;
 Som fra Vaar til Vaar dig førte,
 Hvad de største Anders Røst
 Sang fra de Forklartes Kyst —
 Det gentoned dybt og stille
 I dit Liv fra Hjertets Kilde.

Og som Røst fra dybe Hav
 Klang din Sang mig i det Fjerne,
 Høst ved Klopstock's stille Grav
 Og i Glands af Sydens Stjerne.
 Under Nordens Sneesky glad,
 Her jeg ved din Arne sad,
 Hørte atter Mindet svinge
 Over os sin Tonevinge.

Hil dig, Konstens gamle Ven!
 Andens Præst med Bardestemme!
 Livet, som ei farer hen,
 Beed dit Hjerte skønt at gemme;
 Hos dit Livstræ Englen staaer,
 Ungdomsfrisk endnu som Vaar;
 Mangengang paa Lysalfvinge
 Hun dig Mailøvkrandsse bringe!

Reiseminder fra Italien.

Sydens Genius.

Land fra Drømmenes Verden og Feernes luftige Rige!
Negnbuvingede Alf fra Sydens Lyksaligheds-Øer!
Dvæl i din glødende Sky! nedblink i Aftenens Guld;
glands!
End eengang dit Nafn jeg see, før brat du henfarer!
Barnligt skjønt er dit Smil; skalkagtigt dog funkler dit
Øie,
Naar gjennem Haand tilbage du seer og nikker med Ild:
Blink.
Skjønt henriver dit Blik; i Drømme dig Sjælen maa
følge,
Maa sig boltre med Sommerfugl; Lyst i berusende Lust:
strøm.
Livslysets Glorie: Glands i tusinde Farver sig samler,
Spiller om Tindingen dig, om Lokernes yppige Vaar:
frands.

Tør jeg henschylve med dig? siig er du en himmelsendt Engel?
 Roligt er Englenes Blik og stille de Saliges Flagren;
 Du, men du ret aldrig har Ro, med Fred du ei qvæger:
 Lune dit Blik udtindrer, din Flugt er hvirvlende Sky-
 dands;

Tør jeg henschvirole med dig? Er ei du en Engel fra Dybet?
 Mærkt er Fordærverens Bryn: paa Stormørn flyer han
 med Latter;

Du, men du er et legende Barn; med Colibri: Fjærham
 Flagrer du hen med Spøg i Paradiis:Luftningers Duft:
 strøm;

Seers fortryllede Land og Drømmenes Verden du kjender;
 Did du henbærer min svimlende Sjæl og luller om Under.
 Midt dog i skønneste Drøm du slaaer mig med Vingen
 og smiler,

Medens fortumlet og vildt de verlende Billeder bortflye.
 Lunefuld boltrer du atter phantastisk de brogede Slag:
 fjær —

O, før du flygter igien — i Sang lad Drømmen opleve!

Reise fra Rom til Neapel.

(Med en dansk Familie i Februar og Marts 1819).

Stille Rom! fra dine Høie,
 Dine Templer og Ruiner,
 Fra din store Billedverden
 Fremmed Gjest sig maa løsrive;
 End ei Sydens Glands han saae.
 Atter Mulens Vjælde klinger,
 Atter Beturinen smælder,
 Atter Rejseskarmen venter:
 Til Neapel staaer min Hu.
 Der hiint Flammeliv mig vinker,
 Som til Priis sig Livet sætter:
 "See Neapel!" — til mig raaber
 Velsklands Søn med Luebliffet
 Og med Blus paa brune Rinder —
 "See Neapel kun og døe!"
 See og døe? Nei, see og leve!
 Rask udspil nu lette Binger!

Eving mod Syd dig, Glædens Trækfugl!
 See hiint Paradiis og lev!

Belske Foraarsmorgen; Lustning
 Gjennem Rejseskarmen vifter.
 Danske Colonie alt munter
 Ruller ud af classisk Stad.
 Fredens Tempel snart forsvinder;
 Colosseum alt sig skjuler;
 Mægtig Pederskuppel svandt.
 Indenfor i Fruerkarmen
 Sidder jeg heelt vel tilmode,
 Seer de lyse Dine trindt mig,
 Mindes hvad vi saae tilsammen,
 Mindes Carnevallets Leeg.
 Skjult dog blandt de glade Minder
 Afstedssukket flyer tilbage
 Til det Liv, som er henfaret,
 Og til Vennen, vi forlod.
 Tro endnu en Ven *) os følger:
 Udenfor i Morgenluften
 Drømmer han om Klippehjemmet,
 Damper ud sin Morgenpibe,

*) Provst Frederik Schmidt.

Til vi bytte Plads og Dont.

Bexelviis i Fruerkarmen

Skal vi dele Selskabsglæden,

Bexelviis udspæde Veien

— Med dens Hjelpe, med dens Stimænd —

Fra Cabriolettens Skuur,

Bexelviis paa dansk os glæde,

Bexelviis i Velsk os øve

Med Verbieri *) hist paa Mølen

Eller tydskes med Johan **).

Her jeg sidder i Karmen ret luunt. Ei Udfigt her mangler:

Moderen Gjenboe mig blev; hist sidder jomfruelig Vald:

borg,

Ranck, alvorlig og høi; om sortbræmmet Kjortel sig slutter

Sølvspændet Gjord under Barmen, om Lokkerne Carne:

valsfløret

Flagrer blufærdigt og tæt; "la monaca" derfor hun næv:

nes,

Naar hun paa Veien udseer fra Buret, liig Nonnen fra

Cellen.

Benligt i Fruerbuurs Krogen, med Hjerte i Blif og paa

Læbe,

*) Den italienske Beturin.

**) En gammel tydsk Tjener.

Sidder med Schiller i Haand den Tvillingesøster Jo:
hanna —

(Tvillinger kalder jeg dem, de skjönt forenede Sjæle:
Saadan sig Lys forbinder med Gld i søsterligt Samliv;
Samlet jeg seer dem som oftest: liig Tvillingestjernen for:
oven

Qvæge de Vandrersens Sjæl og venligt de lyse tilsammen.)
Mellem Johanna og mig, betænksom og taus for det meste,
Sidder Elisa med Kurven paa Skjød. Hun kaldes la
sposa,

Tænker vel meest paa Berlin, hvor Brudgommen venter
med Længsel,
Seer til Siden hvergang jeg om Postgang taler og Brev:
haab;

Og naar lønlige Suk til Hjemmet mig stundom undviger,
Beed hun Veien, det flygter, og Følgeskab strax det med:
giver.

Spøger jeg stundom og leer, hvad heller opdager en Nøver,
Eller forvandles i Karmen til Bold den røde Orange,
Da liden Malle faaer Liv, da barnlig fornøiet hun skjem:
ter;

(Barn hun kaldes endnu, dog snarlig sig Barnet for:
vandler:

Bold hun fanger iaar, men ad Aare vist hoppende
Hjerter).

Tidt er vi Alle fast Børn; med Spøgen befindig dog
 verler
 Alvor og hvad der forresten blandt Mennesker kaldes for:
 nustigt.

Blandet er vel Foraarsluften;
 Dde ligger trindt Campagnen;
 Lumsk med Regn Sirocco truer;
 Seent med Beturin det glider;
 Munter gaaer dog gjennem Drken
 Beien til forjætted Land.
 Bed en Oldtidsgrav vi standse,
 Om Ascanius den minder:
 Om hiin skønne Helteyngling
 Drømmer end paa gamle Gravhøi
 Baarens friske Blomsterbørn.
 Bed Albano vi udstige,
 Vandre under Jordenskyen,
 See Vulkanens slukte Krater
 I Albanersøens Svælg.
 Over gravsort Dyb paa Bjerget
 Skinner Solglands hist paa Klofret:
 Som et Himmelslot paa Zion
 Straaler der Palazzola.

Hist sig Klippebyen *) taarner
 Paa Terrasser høit mod Skyen;
 Her i Taagen paa sin Hjeldstie
 Sikke Mule gaaer med Kloffen.
 Venlig os paa Veien hilser
 Albaneserinders Smil.
 Vandred Hedenoldsgudinder
 Her i Landsbydragt formummet
 Med Uskyldighedens Høihed
 Majestætisk os forbi?

Snart vi atter glad henrulle;
 Atter os en Gravhøi standser:
 Var frigiven Træl din Aske
 Over Havet hid, Pompejus!
 Røv dig af Tyrannens Blodhaand
 Romertrofskab i din Død?
 Fandt du her ved Alfurveien
 Maalet for din Storchedsdrømme?
 Stolte Fristatshøvedsmand!
 Eller mindes her kun Folket
 Heltenavnet blandt hans Brødres,
 Hvor Horatierne hvile

*) Rocca di Papa.

Skjönt forsonet med de høie
Curiatier i Favn?

Vi Ariccia gjenhils,
Mindes Fyrsten af Savelli,
Hvor hans Fyrsteborg har standet,
Hvor nu Hyrdepigen rolig
Nynner om hans Dands til Craven
I hiin vilde Bryllupsnat *).
Langsomt gaae vi over Bjerget,
Kulle gjennem skønne Dale,
Hilse Bjerg og Dal med Sang.
Dagen flyer; men Reiseglæden
Følger os med Sol i Regnsky.
I Veletri Karmen standser;
Her Paladset er vort Herberg:
L'Angelottis Fyrstehaller
Aabner os gestæftig Bert.
Her vi kan fra Vinduet skue
Hvor de gamle Volser boede;
Fredelig i Aftenglandsen
Glindser nu Olivensfoden,
Hvor i Blod paa Kampens Marker

*) Sagnet herom er fremstillet i Romanzen "Bryllupet
i Ariccia" Rejsehyren 2den Deel Pag. 178.

Fordum Landseffove blinked.
 Stille, fredelig og venlig
 Aftenhvilen her os qvæger
 Med det skjønn Landfskabsbilled:
 Over fjerne Bjerger hviler
 Havblaae Taagers Drømmeslør.
 Glemte iisom her imorges
 Under travle Reisesfærsel
 Fremmed Skjønn Strængelegen,
 Vel! saa lad i rolig Aften
 Her i stille Hal den klinge
 Om ustadig Reiselyst!

Aftensang i Herberget.

Reiseliv! Reiselyst!
 Frihed i lette Bryst!
 Morgen hist! Aften her!
 Glæde fjern! Glæde nær!
 Fort over viden Jord
 Lykken paa Hjulet foer;
 Hjul ruller op og ned —
 Lykken har stakket Fred.

Lystig i Verden frem!

Herberg er flygtigt Hjem;

Hvor der tilsidst er bedst,

Hvile den glade Gjest!

Bjergblaae Taage forsvandt med Aftenens Gloriestraaler.
 Kvellen var munter og skøn. Glæden nu trænger til Ro.
 Dørene mynstrer man først, om ogsaa de ret kan tillukkes;
 Mangler en Laas der iblandt, spærres med Stol og med
 Vaand.

Yderst er Herrernes Plads; der Jomfruburet vi vogte;
 Indenfor lydeligt nu lee de ad Høvernes Magt.
 Seent her holdes dog Raad om vældig Efsorte imorgen.
 Harle opvække du os, Verbieri, vor troe Beturin!

Mig er betroet det Hverv, hver Morgen paa Døren at
 banke;

Høres da rette Signal, muntert besvares det snart.

Kort er de Reisendes Rast; før Gry Collationen os
 venter.

Regner det atter idag? fort da mod Solskin og Vaar!

De Pontinske Sumper.

Dødsblund, kom os ei nær! her er de berygtede Sumper;
 Vildt gaar Vøflernes Hjorde paa Græs ved appiste
 Steenvei.

Ode her staaer en Ruin *), hist kneiser circæiske For-
 bjerg **);
 Her boer Sumpernes Trolde paa Veien til Feernes Verden.
 Trolde! du truer med Torden og Hagl; men de nordiske
 Gjester
 Skræmmer du ei, din Møie blev spildt; heelt trøstlig vi
 spørge.
 Nand kun i Luften Vedøvelse ud med giftige Læber!
 Ei den tynger vort Bryst: heelt livsfro blinker hvert Øie;
 Fra Hesperidernes Land vi de gyldene Øbler vil hente.
 Trudslar bortskræmmer os ei. Men hør nu — det toner
 fra Bjerget!

Circes Tryllebjerg.

Hvad loffer, hvad drager

Til Bjerget mig hist?

Det hvister, det klager;

Det sjunger med Ligt.

*) Castellazio.

**) Circello.

Sødt kalder derinde
Med smeltende Klang
Den Bjergtryllerinde
Til Havpigefang.

Sirener end svømme
Hvor Bjergseen boer,
Vil lulle i Drømme
Hvert Hjerter paa Jord.

Hvo Sangen istemmer
I Bjergseens Favn,
Forvandlet forglemmer
Al Længsel og Savn.

H a v m a n d e n.

(Ved Teracina).

"Vogt for Heren dig hist, og fly Forglemmelsens Rige!
Nas nu heller med mig, end glem din Længsel i Dødsføvn!
Hist dig forvandler til Plante og Dyr, med tryllende
 Scepter,
Circes forkoglende Aand; end boer hun i Sydlandets
 Lustning!"

Ven med den mægtige Røst! blaaffjæggede Kæmpe fra
Dybet!

Stærk, o Havmand! din Sang med Drøn mig vækker og
Brusen.

Stormvild tumler du Bølgenes Hær, hver Byrde du
slynger

Stolt mod Fjeldenes Pynt, mens Lynglint over dig knit-
trer.

Net! saa kjender jeg dig, du store, du fredløse Kæmper!
Tidt jeg ved Søe og ved Væld i smeltende Syd dig har
savnet;

Dybt du stræber og høit: mod Sky din Jæse du hæver,
Hæaner den dorfske, den trælbundne Jord med dens Smaa-
ligheds Slaver.

Søvn du hader og Fred, om Jorden saa trindt dig end
sover;

Dybt i bundløse Barm umaalelig Verden du ryster.

Net saa, Ven fra mit Norden! i Syd jeg kjender dig
atter:

Ei har Sireners blødagtige Sang indlullet din Kamp:
Aand;

Ei din store Natur hesperiske Lustning forvandlede;
Mægtig du ryster end høit i Storm mod Skyen din Siv-
lof.

Bed Teracina jeg saa gjenhilser blaaffjæggede Havmand;

Dans! klinger Søhønsesangen om "Bei til Mægt og til
Hæder."

Røst sig hæver med Varm; i Hænderne flappe de
Skjønne:

Havmanden har de dog kjær, om end han tidt dem for:
færbed;

Klang liig Storm end hans Latter, der vild liden Gundver
han farned,

Sært dog tryller endnu fra Dybet den Mægtiges Storm:
røst.

Hvo var Ønen vel, som dristig
Hift paa Fjeldets Tind har bygget?
Seer jeg end din Borg paa Klippen,
Gamle Diderik af Bern *)!
Stod i Storm og Lyn du hisset?
Sang henover Havet fordum
Varden her din Seierssang?
Kæmpens Been er længst hensmildret;
End mod Sky hans Hæl sig taarner;
Barnet peger paa Ruinen,
Nævner end det store Navn.

*) Ostgothefongen Theodorik.

Did steeg ofte fremmed Vandrер,
 Hviled gjerne ved Ruinen
 Af den sunkne Herlighed.
 Did vi ogsaa maae opstige,
 Der jeg vil til Sagnet lytte;
 Atter over Hav fra Borgen
 Sang henflyve skal i Storm.

Theodorik's Borg ved Teracina.

Natuglen hylер i Hallen.
 Hvor Kongen Septeret svang;
 I Støv Guldkronen er falden;
 Men den har straalet engang.

Ved Nat de Stimænd sig skjule
 Hvor Helten ei længer gaaer:
 Han ligger i Dødens Hule
 Vel tretten hundrede Aar.

Men rædsom var han at skue
 Den Verdenstvinger fuldhaard.
 Hvert Sekel i Lynets Lue
 Hans Aand over Borgen gaaer.

Da styrter en Muur i Hallen,

Hvor Flaggermusene boe.

Naar Borgen i Gruus er falden,

Den gamle Herre faaer No.

Hvi maa han i Stormen fare

Nu over Ruinen hen?

Ham daared Afgrundens Skare:

Han myrded sin bedste Ven *).

I Hallen Blodet er rundet

Og paa den Mægtiges Haand.

Er Borgen i Støv forsvundet,

Far hen da, stormvilde Aand!

Bildet det end stormer i Tordeners Brag. Fra Her:
berget see vi

Høie Naturs Majestæt. Fra Fjeld det lysner og Hverdys.

Taus paa Evalen hist staaer i Lynglands drømmende

Gomfru;

Kjækt hun seer i det flammende Mulm Elementerne kæmpe,

Seer i Afgrunden ned, og selv hun dristig fremkalder

*) Boethius.

Varslende Billeders Hær fra Dyb; Uhyrernes Verden.
 Ja, fra Norden du kom; liig tankefuld Bala du stander
 Høi i Lynet med Ro; om Lokkerne flager dig Tungvind:
 Rædslernes Lyst er dig kjær og stjern Naturen i Oprør.
 Verdensopløsningen seer du, og selv hvad høiest dig glæded
 Flyer for ahnende Blik; høit soulmer dig Hjertet; men Diet
 Taaren fordølger med Synet. — I Hallen nu Strænge:
 leeg klinger.

Skjönt som i Pantheon hist, lad her forenede Stemmer
 Høit Sanctissima ud i himmelhøit Pantheon sjunge,
 Hvor nu paa Verdensorglet den store Natur phantaserer!
 Lød hiin Sang for min Sands? hvad heller for Sjælen i
 Drømme?
 Mindet end drømmer veemodig om Sang fra Borgen ved
 Stranden.

Strand = Borgen.

Paa Borg ved Stranden lød Hymneklang;
 Der sad tre Søstre ved Qvel og sang
 Og saae over Hav mod det Fjerne.
 Snart Borgen stander forladt og tom.
 De Reisende fare i Verden om;
 Ved Hav blinker fremmede Stjerne.

Men Havet sortner og Livsflammen døer;
 Net aldrig vorder det meer som før,
 Og gamle vorde de Unge.

Skal atter jeg Borgen ved Stranden see;
 Dog aldrig mere de Søstre tre
 Tilsammen ved Qvel der sjunge.

Storhavets dæmpede Røst i Blund mig lulled, og Sjælen
 Havfrustemmer fornam, liig hvissende Toner fra Hjemmet.
 Først naar Daglyset blinker, os vækker den troe Verbieri:
 Nær ved Grændsen paa halvdunkel Bei er Røveren dri-
 stigst;

Sikker er selv ved Daglys ei ganske den herlige Strandvei.
 — Kort sig nu strækker paa Jorden, o Roma, dit verds-
 lige Scepter;

Høit dog svinger du end dit Spiir over Sjælenes Verden.
 Snart vi Grændsen har naaet; her Kamp det gjælder,
 dog ikke

Kamp med Haand eller Glavind; med Mund her segtes og
 Konstfæb:

Passet kun mangler en Tøddel, et Nul — i Ejenerens
 Fornavn;

Flux dog tilbage til Rom! er Lovens det tordnende Magt-
 bud.

Ei vi adlyde sligt Død; hvor staaer det? — i Haandskrift
for Benner?

Trykt jeg fordrer den Lovbog at see, som her os forviser.
Harm opfylder min Sjæl, hvor Uret vil Magtordet føre;
Fast Verbieri mig kalder med Riet: Bernardo furioso.
Snart som flog Diplomat dog Rietten jeg kjober, og Bom:
men

Til Fortryllesers Rige med sølverne Dirf jeg oplukker.
Høflig os følger nu selv paa Dei Retfærdigheds Tjener;
Men for ærværdige Ret til Dom vi føres i Fondi.
Damerne stirrer man paa som var de forklædte Spioner;
Dog paa Skræmt man kun holder Forhør; halvt leer Ma:
gistraten:

Skjønheden seirer med Magt og smelter Justitiens Hjerte.

Snart med Jordi mig forsoner

Edel Aand i brav Cæcuber:

Vinen, classisk Digter priste,

Her som Antiquar jeg prøver,

Glemmer reent — med henrykt Mine

For cyclopisk Muur at rase;

(Det er Architecters Pligt).

Glad jeg kunstig Muur forlader,

Priser nye Tid, som sprængte

Kjæft i Livet, som i Konsten,
 Hver cyclopisk Fængselsmuur.
 Lidt for vidt den ædle Frihed
 Drives dog i disse Egne:
 Rask vi fare gennem Itri;
 Vidtberygget, Røverbyen
 Svarer skummel til sit Ry;
 Fra Diavolo den Store
 Her sin Røverhær udrustet;
 Med hans Slægt end Byen myldrer:
 Bildt med Skule; Bryn forfølger
 Smudsig Yngel Reisevognen
 Gridst med halvt dæmonisk Blik.

Ciceros Grav.

Uter en Alderdomslevning, et Gravsted! — ja, her
 blev du jordet;
 Her blev du myrdet iløn, du Rettens og Frihedens Tals-
 mand!
 Cicero! her stod blodigt dit Maal; her Læben forstum-
 med,
 Som kunde vække til Liv af Dødsblund slumrende Tids-
 aand.

Stille din Gravhøi forbi gaaer reisende Nordbo med
 Alvor,
 Tænker paa Oldtid og Nutid — og ønsker sig lønlig din
 Malmrøst.

M o l a d i G a e t a .

Høit paa Klippen din Gravhøi vi see, Fostmoder Ca:
 jeta *)!

Hvor dig Eneas begræd, dit Navn Kartoven udbuldrer.
 Mola modtager os, venlig og lys, med de haarfagre
 Døttre;

Ciceros Villa tilbyder os Ly, som de Reisendes Hjemstavn.
 Her alt Foraaret luster; her gløder Orangen i Lunden;
 Herligt paa "Loggien" **) at staae — med Fjeld og med
 Havydyb for Pie!

Hvo der iaften var Maler! til Konst os Naturen vil
 tvinge:

Dagbogen gemmer os snart i Blyrids det herlige Billed —
 (Bistnok en Emule i Carricatur; dog Grundridset staaer
 der).

Glade ved nœisomme Konst, fortrolig vi sysle tilsammen,

*) Eneas's Amme.

**) Altanen paa det flade Tag.

Føre med Streger til Bogs, hvad Ingen med Ord dog
 beskriver.
 End er det kjøligt ved Qvellen; snart blusser det høit i
 Kaminen;
 Let Formianerens Liv opmuntrer det nordiske Hjerte.
 Eventyr her jeg fortæller med Lyst, mens Kaminilden
 flammer:
 Her med Hadding jeg drømmer om Landet, hvor Urter
 med Baarduft
 Blomstrer i vinterlig Tid og hvor døde Smaafugle kan
 sjunge;
 Her jeg om Nina fortæller, hiint Offer for Kjærligheds
 Vanvid;
 Sagnet jeg mindes som, simpelt og skjønt, en reisende
 Landsmand *)
 Hørte det i hendes Hjem. Endnu vil ei Mindet bortflyve.

N i n a.

I Paris sig Folket glæder:
 Mimisk Kunstnerinde herligt
 Ninas Vanvid forestiller;
 Folket klapper og beundrer,

*) Capitain (nu Oberstlieutenant) v. Abrahamson.

Konstnerinden neier ziirligt.
 Men en fremmed Olding hæver
 Haanden kun til vaade Die,
 Sukker: Nina! og bortgaaer.
 Nu, ei sandt? hun spiller herligt!
 Det er Sandhed, det er Ynde!
 Det er skøn Natur i Konsten!
 Det er Elskovs stille Banvid,
 Som en Digterhjel det saae!

Sandt, ja sandt! — den Gamle sukker —
 Saadan har jeg mangen Morgen
 Seet den arme Nina vandre
 Gjennem Gaden, gjennem Porten
 Til den kjære Steen paa Veien,
 Hvor i Brudedragt hun ventede
 Diligencen fra Lyon,
 Og hvor Kudsken som sædvanlig
 Nikked til den blege Pige,
 Hilsed fra den døde Brudgom,
 Sagde: han imorgen kommer!
 Loved Rosen ham at bringe,
 Som hun rakte ham fra Stenen,
 Dugget med en stille Taare,
 Mildt beaandet med et Kys.

Gamle! hvad er det du siger?
 Nina har du kjendt? — hun leved?
 Var ei blot et Konstens Billed —
 En elskværdig Phantasie?

Arme Nina! ja hun leved;
 Men i Sjælen sonderrevet
 Livets Billedbog omslagreb;
 Kun eet Billed stod der heelt:
 Det var Barndomsvennens Billed,
 Brudgomsbilledet, hint kjære,
 Som den strenge Fader fjerned
 Og som aldrig meer hun saae.
 Ingen Frænde meer hun kjendte;
 Tidt paa gamle strenge Fader
 Stirred hun — og rysted Loffen:
 "Gamle Mand!" — hun til ham hvissed —
 "Du har vist slet ingen Datter —
 Havde du en Datter, Gamle!
 Vist du ei med hende handled
 Som man handler her i Verden
 Med den stakkels, stakkels Nina —
 Dertil du for god seer ud."
 Med sin Elskov, med sit Vanvid,
 Saa hun gif mens Ugens Dage

Blev til Somre, blev til Vintre;
 Saa hun vandred Baar og Vinter
 Med det sønderrevne Billed
 Af en Verden i sin Sjæl.
 Med sit Haab og med sin Rose
 Gik hver Morgen hun til Stenen,
 Hvor hun sidstegang omfavned
 Bennen, som hun daglig ventede
 Men som aldrig kom igjen.
 Ingen nænned at udfige
 Ordet, som hun dog ei troede,
 Ingen nænned at forstyrre
 Elskovshaabet om "imorgen;"
 Og den Morgen kom tilsidst —
 Anderledes dog og bedre,
 Mere skøn og sand — tilgiv mig! —
 End hos Eder i Valletten:
 Dilligencen kom en Morgen;
 Kjøresvenden atter skued
 Paa den store Steen ved Veien
 Et tilsløret Jomfrubilled
 Med en Rosenknop i Haand.
 Atter hørte han en Stemme:
 Saae du stakkels Minas Brudgom?
 Kommer han forvist imorgen?

Vil du end engang ham bringe
 Rosen, som ham Mina sender?
 Selv hun ei idag kan spørge,
 Selv ei bringe Rosen til ham,
 Selv ei høre hvad du svarer;
 Hun har sin Veninde sendt.
 — Atter nikker Kjæresvenden,
 Bisker Taaren af sit Øie:
 Hils kun fra den døde Brudgom,
 Siig: jeg veed det, siig, han lever!
 Siig: hun seer ham vist imorgen!
 — Mina hørte det og nikked:
 Ja imorgen, vist imorgen!
 Hviisted hun og smiled salig.
 Og hun saae ham i Guds Rige
 I den næste Morgens Glands.

Fjernt nu og venter paa mig en Sjæl med Kjærligheds
 Længsel,
 Staaer nu ved Ruden maaskee og seer paa Stjernernes
 Tindren
 Høst over Kallebostrand, mens Linden paa Voldbakken
 susser.
 Ogsaa til mig nu tindre de Stjerner; de hilse mig fra dig.

Hører du ei som en Røst: vi saae ham; han kommer til;
bage!

Ei du som Mina skal først i Nanderne's Rige gjensee ham;
Fred og Belsignelsers Gylde fra Stjernernes Gud han
nedbeder

Over din Sjæl. Sov sødelig nu! Vist i Drømme vi sees!

Utter en Grændse idag; til Liris *) Campagnen sig
strækker.

Over den knagende Bro gaaer letfodet Mule med
Bjælden;

Rikkende alt han sidder i Sadlen, den troe Verbiere.

Hisset jeg seer en Ruin. Minturnæ! her var det du
kneised.

Rjøslende Morgenvind, kom! bortvift os nu Taagen fra
Diet!

Sidder en Kæmpe paa Stenen ei hift, med blodige Hjelm-
buff?

Nei, det er Hyrden, som rolig sig hviler hos Hjorden.
Han tænker

Neppes paa dig i sin Fred, du Mand med det knusende
Kampblik!

*) Nu Garrigliano.

Marius, Heltenes Skræk! her var det forladt du dig
falte;

Her over blodige Lof din Nemesis truende hensoer.
Hørte du ei hendes Varsel? Endnu kunde Kæmpen sig
reise;

Kystet af Tordnerens Lyn, du sad her, en flygtende
Kampvorn:

Sværdet mod Brødrenes Isse dig brast; dig Blodstraalen
lammed;

Stor du end skræmmet i Faldet, og Morderen veeg for
dit Trodsblik.

Hvor er nu, Kæmpe, din Slægt? hvor lyner nu saadant
et Die?

Skal til Carthagos Ruiner jeg gaae, for din Aand at
opsoge?

Staaer du i Natten nu der og forsærder Barbaren paa
Kysten?

Store forvildede Aand! faer hen! jeg fremmaner dig ikke.

Alt vi Et. Agatha see; riigt blomstre de hyppige Marker.
Venlige Massicerbjerg! her din Aand mig spøgende møder:
Listig han skjuler i Druen sin Sjæl, den letfindige Gnome;
Brat, før man tænker derpaa, han tilheft sig opsvinger
paa Tungen,

Tumler saa lystig med Sporer af Skjemt den behændige
Ganger,
Fører de Smaating af Huus, som i dirkesreit Hjerteskrin
gjemtes.

Capua ei os fortryller; forpestet der Lusten os trykker;
Tause vi see ved det smudsige Bord paa de Fremmedes
Afsærd.

Gjerne vi lytte dog til, naar Gubben den blinde ind-
træder

Med Mandolinen; han dandser og synger med svingende
Stemme.

Atter vi høre Tarantelens Dands med en rask Saltarella;
Sært nu dog sydlige Klang opmuntrer de nordiske Gjester.

T a r a n t e l l a.

Her er Lyst, her er Liv og Glæde!

Lad rødsiet Djævel kun græde!

Selv den Blinde dandser og springer;

Mandolinen paa Gravranden flinger.

Blomstrer Mandeltræet i Lunden,
Har hvert Blomster sin Elskede funden.

Danser Baar med Granatblomstkrandsen,
Klinger Sang til Taranteldansen.

Lad i Lyst Livslyset udbrænde!
Lad med Livet Dansen først ende!

Paa Tarantelhyrvelens Binger
Sig i Livslyst Livet bortsvinger.

Er ved Neapel vi alt? Endnu jeg Besuv dog ei sined;
Bort fra Voltorno vi rulled; Aversa vi skinted paa
Flugten;
Der hvor Normannen sig først hesperiske Grund har til-
kæmpet,
Der i dit Fodspor jeg vandred idag, stormægtige Tan-
cred!

F e e l a n d e t.

End fjernt dit Billed tryller,
Du Feers Land paa Jord,
Som underfuldt i Drømme stod
For Kæmpens Sjæl i Nord!

Med Liv, med Lyst, med Glæde,
Med fjerne Kroners Glands,
Saae Kæmpen i sin Vinternat
En Nøe i Vaarens Krands.

De brune Dine blinked;
Søt rullede Haarets Strøm:
Morgana fra sin gyldne Skj
Nedsmailed i hans Drøm.

Til Gulborangens Skove
Hun vinked Heltens Land;
Bed Bjergets Trylleslot hun stod
Med Rosenspiir i Haand.

I Luften hun udsprede
Sit Regnbustraale: Slør —
Og Kæmpen saae det fjerne Land,
Hvor aldrig Glæden døer.

Saa vide Gothekampen
 Med Cimbreren uddrog;
 Bild Longobarden reiste sig
 Og høit paa Skjoldet slog.

Normannen meer ei hviled,
 Hans Hu til Spiret stod;
 Men til det fjerne Feers Land
 Gik Kæmpens Bei i Blod.

Han vandt de gyldne Kroner,
 Morganas Slot han saae;
 Prindsessen i sit Avalun
 Han fandt paa Bjerger blaæ.

Men Blod paa Spiret brændte
 I Feers Land paa Jord.
 De gyldne Kroner sank i Muld —
 Og Kæmpens Aand hensoer.

Gjerne fra stormende Norden endnu dig den Fremmede
 gjefter,
 Skjønne Fortryllesers Rige! men fredelig kommer nu
 Gjesten,
 Kommer med Smil og med Lyst og med Sang og med
 hoppende Hjerter.
 Ei er han mægtig som fordum og vild; men din Magt er
 ei heller
 Stor; dine Hæer knap mægte den Reisende Veien at
 frede.
 Truer dig Nøveren fjæk, du tilkjøber dig Fred af hans
 Hjergdrot.
 Stundom ved Veien du dog en Throphee heelt fry kan
 opreise,
 Naar du har vundet en Arm og et Been i den smaalige
 Kampdyst.
 Storhed jeg søger i Slægten ei her, som med Vellyst du
 nærer;
 Underfuld, mægtig og stor er din rige, din høie Na-
 tur kun.
 Ulme dig dybt under blomstrende Varm dæmoniske Luer,
 Skjule med Paradiisglands dine Blomster Helveders
 Ildstrøm,
 Mægtig hentryller din Skjønhed mig dog; og med glæ-
 dende Fodsaal

Frem jeg maa vandre med Lyst, for at qvæges en Stund
i dit Favntag.
Hjerget, som hisset sig skjuler i Sky, det saae jeg alt
længe,
Drømte ei om det var dig, du Søn af den flammende
Afgrund!
Stille du staaer i din Taage; dog Dampsoilen røber din
Herkomst:
Det er din rolige Aande, Besuv! saa damper i Fred dit
Svælg; dog rolig du synes nu kun. Naar dig Natten
omflører,
Hæver du tordnende Nøsten mod Sky med den flammende
Tunge,
Slynger mod Stjernerne fræk gjennem Mulm de glø-
dende Stene —
Stormer med vilde gigantiske Kraft mod Himmelens
Porte.

A p e l.

Standser os plagende Toldvæsens Trolld? Nei, kun
høflig han krummer
Haanden, og glad jeg forstaaer hint Sprogs den veltal-
lende Stumhed.

Hurtig nu Passerne frem og afsted! nu vi er i Neapel.
 Nøgtig, Paris er det ei: vel det vrimler og støier omkring
 mig:
 Myldrende bryder sig, ledig og travl, her Menneske-
 strømmen,
 Men i sin sydlige glødende Glands, trods Smudset og
 Skriget.
 Trindt Macaroni, liig Orme, af Mund Lazaroner om-
 dingle —
 Ei Pulcinellernes By er liig Petitmaitreernes Verden.

Marionet-Pulcinellen (fra Fjællebøden).

Heisa! der kommer en støvet Beturin
 Med fremmede Blondiner i Karmens Skrin;
 Blaae er deres Pina og hvid deres Hud.
 See! hvor de kige af Vindverne ud!
 See hvor de studse! og see hvor de smile!
 De har vist reist mange tusinde Mile,
 For dog engang at see hvordan Livet seer ud,
 Hvor man hverken kjender til Taage eller Slud,
 Hvor til santa Maria man overlader Sorgen
 Og bryder sig kun lidt om den Dag imorgen,
 Hvor enhver, som aander, kun søger for at nyde,

Og al Melancholie har Intet at betyde.
 Hejsa! velkommen til min lystige By!
 Hør hvor man synger og skriger i Sky!
 Hør hvor man ringer med Klokker, for at høres —
 Det er Glæden, Signorer, som til Torvs her føres.
 See, den hele By er et opdækket Bord
 Med de skønneste Frugter og Blomster paa Jord,
 Med Rosiner, Figener, Druer og Meloner,
 Med røde Portugaller og gule Citroner,
 Med bekrandsat Kjød og forgylbte Skinker —
 See, hvor Alting lyser og lokker og blinker!
 Hør hvor man steger og braser og syder —
 I Rødstenen Mælk og Honning her flyder;
 Over Gaden hænge Krandsse med stegte Kapuner,
 Hvorover man begejstret blæser i Basuner.
 See Bjerge af Eg, som idag vi fortære!
 See malede Gjacre og Heste med Hjære!
 Til tusinde Paradiser føre de Jer hen —
 Fra Himmel til Helved og til Jorden igjen.
 See hvor Folket her i Velsignelse svømmer!
 See hvor Olien koges og Vinen her strømmer!
 Her er Val og Concerter paa Gader, i Stræder
 Og alt hvad Menneskets Hjerte glæder.
 Paa hvert Hjørne jeg mig en Sjællebod har,
 Hvor fra Morgen til Aften jeg gjør mig til Nar.

Heisa! her gaaer det lysteligt til:
 Paa St. Carlo er Oper og Lykkespil,
 Bibelske Comedier og franske Balletter;
 I Kirken er Stævnemøder og Amouretter —
 Blinkende Damer og smukke Cavallerer —
 Af lutter Glæde kun her man creperer.
 St. Gennar hvert Aar sit Blod lader flyde,
 At vi ubekymret vort Liv kan nyde.
 Heisa! velkommen til Glaraffenland!
 Her gaaer man af Lyst fra Bid og Forstand.

Lie, Pulcinel! du os dræber med Larm med samt dine
 Landsmænd;
 Findes her ei et Asyl i dit Havsvælg af Menneskestrømme?
 Hører slet Ingen vor Naaben om Hjelp i vor Folkehobs
 Havsnød?
 Svarer os Ingen fornuftig et Ord? hist os vinker en
 Haand jo —
 Hatten hist svinger en Landsmand; blandt Myldren han
 kæmper sig til os.
 Stille botaniske Ven *)! her altsaa i No du studerer

*) Dr. Schouw.

Planternes Philosophie? vær velsignet! udsør os af
Larmen!

Hinden i Dret fast sprænges af al den velsignede Livslyst;
Romas den hellige Stad har os vant til Fred i vor
Glæde.

Ofte velsigne vi dig, du Møe med de himmelske Dine!
Sancta Lucia! her prises dit Navn i din Gades Paus-
luner.

Os du et Fristed har skjænket i Larmens bedøvende Hjem-
stavn;
Her selv venligt os hilsed med Sang italiiske Lands-
mand *).

Herligt fra høie Pallads vi udsee over himmelske Hav-
bugt;

Tidt paa Altanen vi glædes ved Qvel, naar Stjernerne
tindre:

Ligesfor speiler Besuv i Bølgen sin flammende Svile;
Snoer sig en brændende Slange hist ned over Djergryg-
gens Skraaning?

Langsom nedruller i Mulmet en Flodstrøm af glødende
Lava.

*) Dr. Schønberg.

Rolig er Himmel og Hav. Hift flumrer i fattige Hytte
Hyrden i Tryghed paa Afgrundens Laag og om Faren
ei drømmer.

Baade med Blus paa Golfen saa sagtelig glide, og stille
Svæber sig Maanen i Sølvflor og seer hvor dog Jorden
er deilig.

Stundom vi freidig paa Naboens Tag over Loggien
udstige;

Mildt klinger Guittarens Stræng i den stille fortrolige
Natluft.

Sagtelig flirrer et Vindue hift, og med nysgjerrig Titten
Lytter fortoiet Signora i Skjul til de fremmede Sange.

Aftensang paa Taget.

Over Hav og Bjerg og Flod

Kom jeg hid fra Norden;

Ei hvad Hjertet hift forlod

Finder det paa Jorden.

O, men her dog Diet seer

Hvad ved Eodans Strømme

Aldrig uden Beemod meer

Sjælen sig kan drømme.

Underfuldt er her at staae;

Saligt her at hvile:

I hver Lustning Engle smaa

Bifte og henile.

Stille Nat paa fremmed Tag!

Flammehjerg ved Boven!

Velfke Nattergaleslag

Fra Lemoneskoven!

Nye Himmel! nye Jord!

Nye Tryllestemmer!

Fryd, jeg drømte om i Nord!

Nu jeg dig fornemmer!

Sælsomt er Livet dog her. Naar Daglarmen buldrer
omkring os,

Kulle vi raske gennem Sværmen med Lyst og standse ved
Konstens

Haller; de Studier kaldes, og Meget var her at studere,
Vilde med ilende Blik vi udtyde hvert Alderdoms Skrifts
tegn.

Hist stander Flora; Colossen; her bjælkstærk Hercules
truer;

Venus Callipyga, listig og skjælmst, sit Smil her ud:
sender;

Ædlere hidsæt os vinker Correggios høie Maria;
Hellige Billeder Raphaels Aand fra Himmelen hidbar.
Glad jeg gjenkjender og Eder, du troe Perugini og
Lippi!

Dominichino! hav Tak! her din Skytsengel over os
svæver:

Trolig han skjuler med Skjoldet Dæmonen for Barnet,
som leger —

Skjul du ham kun for den barnlige Aand, du Sjælenes
Bogter!

Stundom naar Glæden er størst, naar her under lysere
Himmel

Livet mig tykkes forklaret og Jorden de Saliges De:
land,

Slynger sig Dragen om Livstræets Rod, og fra Dybet
det hyler —

Englen hans Afsyn har skjult; men hans Røst kan al
Verden fornemme.

D æ m o n e n.

Hvor Livsfarver spille

Fra Himmel og Jord,

Dæmonen, den vilde,

I Bjergflammen boer.

Saa lystig gaaer Dandsen

Paa himmelske Jord:

I Livsfarveglandsen

Forglemmelsen boer.

Naar Sjælen ei higer

Mod Himmelhjem meer,

Den Bjergtrolld opstiger

I Flammen og leer.

Høit Latteren gjalder

Det skinger mod Sky —

Til Afgrunden kalder

Den jublende By.

Ud at bestige Besuv! — Velkommen vor troe Cicerone!
Stille botaniske Ven! med dig staaer Naturen i For-
bund:

Klar du lover os Himlen idag og iaften Vulcanen
Mægtig. Alt Bognene vente. Afsted nu til herligste Val-
fart!

Bort fra den myldrende Hob, som hist paa Toledoen
trænges,

Der, hvor fordum Skaffotterne stod, hvor ofte forgjæves
Blodstraalen sprang. Ved Del Carmines Taarn endnu
Lazzaronen

Mindes sin bandlyste Helt og hvisser om Masaniello;
(Kirken forviser fra Daaben hans Navn, og Skolen for-
sigtig

Lærer kun, Manden var gal, naar Piblingen læser om
Arcos).

Bruunguul Furiehær paa Torvet med Skrig og med
Latter

Betler med græsfelig Udsæd; dog ingen Vanditter jeg
skuer.

Er her nu Orden og Fred og lovbunden borgerlig Frihed?
Næies nu med Macaroni og Frugt det sstrigende Folk:
svælg?

Sjælen med Aflad og Helgenens Blod? er dets lønlige
Mumlen

Skrig kun i Søvn om Mord? eller ulme de dæmpede
Flammer

Som i Besuv for en Tid, kun for rædsomt en Nat at
udbryde?

Lummer er pragtrige Jordbund her, og vulcanisk sig skjuler
Livet i Sjælenes Afgrund. Slumrer det end et Narhuns-
dred —

Frem vil det rase paany, for at slukkes og atter at ulme.
Tvillingsøstrenes Røst til lysere Syner mig kalder:
Klar er Dagen og munter; fra Stad det glimter og Hav-
bugt.

Portici standser vor Fart; der venter os frydende
Ganger.

Flux hver Fører om Kaps sin Dame bortsnapper og
flygter —

Fort i Gallop, under Latter og Spøg, indhentes hver
Flygtning,

Snart dog standses vor Jil; ei Bjerget saa rask kan be-
stiges.

Hvo kan heroppe vel bygge og boe? Besuv: Eremiten
From med Lacrymæ Christi vil qvæge de fremmede
Gjester.

Her dog ei længe vi dvæle! mod Lavaen Foden kun rustet!
Hvo der nu Bjergsfoe fløgtig medtog, kan Fodsaale-
Huden

Heel bringe hjem. Ak! dertil idag er kun Udsigten ringe:
 Jomfrusfødde, med Dandsesfoe paa, nu Besuv vil be-
 stige;
 Bærer end Luften dem halvt, og tynger dem ei som os
 Andre
 Støvet til Jorden med Magt, berøre den maae de dog
 lidet;
 Løst dem nu lempelig op paa din Ryg, du brummende
 Bjergtrod!
 Steil gaaer Stien mod Sky paa Trapper af styrkede
 Lava.
 Stands, drag Aande og pust! den Glende haster til
 Døden.
 Føreren tidt os tilraaber sit: "chi va piano va sano!"
 Selv han sig spænder i Aaget med Lyst og Damerne
 trækker.
 Som naar de Smaa lege Hest gaaer lystig i Tømmen den
 Bundne,
 Seer sig tilbage og sjunger og leer til den, der ham fører.
 Kulsort vorder nu Veien, ei Blomst eller Græsstraad den
 smykker:
 Afte kun Jorden er her, et Brandsted af smeltet Metal:
 steen.
 Her maae vi hvile en Stund; her kjølige Bjergluft ei
 dræber:

Barm er Bjergtroldens Ovn, den ryger os alt under
Foden.

Sælsomt er her dog at hvile, som paa en Ruin af en
Verden,

Som ved Cyclopernes Værksted og vilde Naturaanders
Smedie.

Her, som mellem Fordømte, ved Porten til Afgrundens
Dybder

See vi forneden den Jord, vi forlod, liig en Paradiis-
have.

— Fort over hedere Bei, gjennem Damp af kvælende
Svovlrøg!

Hist sig langsomme Flod af glødende Lave fremvælter;
Dybt det under os tordner, og over os Stenene flyve.

Krateret kom ei for nær! der rase nu Afgrundens
Flammer.

Nær dog staae vi forbauset en Stund ved glødende
Jldflod,

See med nysgjerrig Gru, hvor dens Væld sig fremskyder
af Dybets

Svælg, det rædsomt fortærende; vildt med Latter opkaste
Førerne Jldgrød af brændende Strøm: "see!" — raabe

de lystig —
"Olig Macaroni man faaer, naar der Gjestebud feires

i Helved!"

Vynter vi præge i glødende Deig, til Minder om sæl:
sømt

Syn, og til Vidne i rolige Hjem om forvovne Besuv:
fart;

Bort saa fra brændende Damp, før os Rødsfjernes Lyst
overvælter!

— Matten forvente paa Bjerget vi dog, hvor luun blot
og lunken

Jordskorpen ryger; i Mulm slaaer Bjergflammen herligst
mod Skyen.

(Lad os til Fødderne see! blev ei de forbrændt eller saaret?
Bløder jomfruelig Fod, mens Diet dog smiler? — Saa:
lunde

Gaaer som en Pillegrimsnøe sagtmodig den fromme
Johanna

Stille sin Gang gjennem Verden og bløder, men klager
sig ikke.

Lad os med Handsker og Baand de Pillegrimsfødder om:
vinde!

Saa gjennem Aften nedglide de let ad Bjerggryggens
(Skraaning).

Skjønne henrullende Dag! for Skjønnere Aften du viger;
Glad vore Følger vi tænde og ride ad aakrumme Fjeldstie
Med mellem Klipper og Krat i sølsomt romantiske Nat:
Tog:

Bag os det flammende Bjerg, i Skyen den venlige
Maane,

Faklernes viftende Lys mellem ridende Damer paa Stien.
Saa har i Drøm eller Billed tilforn jeg et Reisetog skuet,
Og det har glædet min Sjæl; men nu jeg først virkelig
seer det.

Sært dog sig blander i sværmende Lyst veemodige Længsel:
Hjertet i Billedet savner en Skikkelse, kjærest af Alle;
Svæved hun mellem os nu i Fakkellys fro ved min Side!
Kunde min Glæde hun dele, fortrolig med Stemningen
blandt os!

Kunde, med Hjertet udfyldt af den himmelske Fred, vi
tilsammen

Stille beskue hiin Afgrundens Kamp — lykkelig opløstet,
Skulde ved rædselskjønt Syn sig da Sjælene føle til
Himlen

Kjædet, liig Stjernerne hist, der nu rolig i Dybet nedstirre.
— Veemodblandede Fryd! dig har jeg saa ofte for:
nummet;

Dybere rører du mig, end Jordens fuldendteste Glæde.
— Du, som i Faklernes Glands hist langsomt bag Klippen
hensvæver,

Medens det flagrende Slør dine Lokker i Matten om:
vifter,

Nordens høihjertede Møe! du savner vist ogsaa et Billed,

Som dig i Drøm har tilsmilet, hvad heller paa Tankernes
Balsart.

Søger dit Dje hint Billed paa Jord eller hist mellem
Stjerner?

Der du det finder forvist, om aldrig paa Jord du det skued.
Stillere lyser dit Blik, du Mæe med det aabnere Hjerte!
Mindes din Sjæl paa sværmerisk Sti nu en Aand, som
henslygted?

Synes den venlige Røst du i susende Løv at fornemme?
Drømme vi Alle maaskee? Er vi selv nu et flygtende
Nat: Syn?

Evæve som Aander vi her, som Gjester fra fremmede
Verdner?

Joer vi engang over Jorden og see nu hvad fordum vi
skued?

— Gjennem den fremmede Stad paa Gaden vort Fakkels
tog skinner;

Til Caravanen et elskende Par fra Bindvet nedsmiler,
Dnsker maaskee, de var med; dog snart vil det Dnske bort:
slagre:

Jndenfor klinger en Guittar; forelskede Røst den ledsager.
Nu vi gjenkjende os selv: i Portici Drømmerne vækkes.
Silde vi hilse Neapel igjen paa de rullende Vogne.

Santo Gennar være priset! om ei for den blodige Flaske,
— Hemmelighed dog endnu for de Fleste, som Underet
skued —

Priseligt Helgenens Liv og hans fromme Bedrifter os
fryde,

Som dem med kunstnerisk Haand her Dominichino af-
billed.

Halvfuldendt her end straalers det Syn, hvorfor Konstne-
ren blegned,

Da for Misundelsens Gift han segned ved hellige Konst-
værk.

Mangen forfærdelig Daad her giftige Nid har i Mørket
Skummel udruget. De blodige Spor Catacomberne
gjemme.

Dødningehoveder her fra Hulen i Fakkelskin grine;
(Tid forsvinder i Dødsabyrinthen urolige Hoved)

Mangt Blodoffer i Løndom her sank for Snigmorder-
Dolken.

Underligt runger det her. Fra Gitteret Daglyst glimter;
Hist som en Nemesis staaer nied Falken i Haanden en
Jomfru,

Svinger i Mulm mellem Dødningebæen de gnistrende
Flammer,

Peger paa hvad der er skeet og truer og farer forbi os.
— Høie phantastiske Møe! du fra Døds-labyrinthen mig

kaldte

Mægtig til Sang. Melpomene liig, til Fryd og til
Smerte

Winked du hist med usynlige Dolk; og i rolige Aften
Tager jeg Haandskriftet frem, som hid jeg bragte fra
Roma.

Tasjos forvildede Aand jeg atter til Jorden skal stævne:
Bort fra Middets og Hadets og smaalig Forsølgelses
Giftstrøm,

Luttrek i Qual, skal befriede Sjæl med Svanesang flygte.
Underlig bæver min Røst; jeg neppe kan Qvadet
fuldende;

Mildt det opløser sig dog og rører deeltagende Hjerter.
Standet vi har ved hans Grav i Onofrios Kirke. Med
Beemod

Skal vi hans Fødebye see; hans Fængsel jeg tro skal op-
lede.

Fred os tilhvisker i Sangen hans Aand med Befrielsens
Toner.

Medens fra Morgen til Aften min Nabo *) med Guld:
 penge rasler,
 Farer jeg Landet omkring og samler den gyldene Livsmynt:
 Skatte jeg samler for Hjerter og Sjæl; og livsalige
 Minder
 Følge mig, Minder om Oldtid og Kunst og om tryllende
 Syners
 Diebliskefryd; dog Skyggespil liig, flyer Billed for Billed.
 Nys fra Pompeii vi kom; med Undren vi vandred i
 Staden:
 Menneskespor har vi seet fra det første Aarhundredes
 Dage.
 Oldtids Smaaafjæbstedsliv end de gydesmaae Gader os
 viste;
 Brønde paa Hjørnerne saae vi. Paa Gulvet i Kamrene
 traadte
 Foden paa stærkt Mosaik, som Kartusinders Bælde har
 trodset.
 Billeder, grebne af Livet, paa Bæggen end mindet om
 Elfskovs
 Spøg og de huuslige Glæder; paa Hjørnet end Tavlen
 indbød os
 Classisk til Aftenens Skuespil: Leeg, og paa fliselagt Gade

*) En Spiller.

Hjulsporet kjendtes endnu; selv ved Døren stod Gudsfrø:
bejernet.

Oldtidens Liv gjenfødt vi her saae, mens bag grønne
Ruiner

Nutidens blomstrende Liv fra nysgjerrigt Nigeblik tindred.

Amphitheatrene stolt os modtog i de vældige Cirkler;

Herlige Søiler end mindet med Storhed om Hedningens

Gudsfrøgt:

Selv han bygged sig smaalige Braa; men for Isis han
reiste

Mægtige Hal, og opløstes han vilde, naar hist Aphrodite

Hæved med Kjærlighedstanken hans Aand til Guddom:

mens Høihed.

I Herculaneums Grav med underlig Gru vi nedstege:

Der har vi seet i bældørke Nat Forgjængelighedens

Spor, og hvad Mennekesforg og Mennekesglæde betyder.

Lystige Skuespilliv fra Scenen i Graven er styrtet;

Skjønhedens svulmende Barm dog i Asken et Spor har

bevaret.

Livet forvirrer sig sælsomt: nærværende staaer det For:

gangne,

Blander i lystige Diebliskliv sit dødblege Gjenfærd;

Hedenoldsguder opstaae og i deres Templer sig røre.

Fort i Fortryllesers Land jeg tumler, og verelviis drømmer

Sjælen om underfuld Paradiisfryd og om vilde Dæmoner.

H j u l f k o e n.

Ruller op, ruller ned
 Det Hjul uden Fred —
 Sidder for sidder bag
 Sidder inde i Nag,
 Eller løber ved Siden
 Dæmonen, snart stor og snart liden.

Naar tilbage jeg seer,
 Er han lystig og leer,
 Sidder foran paa Bux,
 Smælder høit til mit Suk
 Og i Posthornet støder,
 Til det fremmede Liv mig opløder.

Seer jeg fremad paa Bei,
 Priser vild Hurlumhei —
 Ei Dæmonen jeg seer;
 Han staaer bag paa og leer,
 Sidder snart ved min Side:
 Det var Net, saadan kan jeg dig lide!

Kommer Tanken om Gud,
 Springer Svartalsen ud,
 Løber efter en Stund
 Som en hylende Hund,
 Mens til Karmen sig svinger
 Liden Fugl med de lysende Vinger.

Og mod Skyen nu op
 Over Bjergenes Top
 Stiger Mølen med Karm,
 Mens om Hjerte og Barm
 Med husvalende Binger
 Liden Fugl sig saa gladelig svinger.

Er det Trolddom igjen?
 Er da Fuglen min Ven?
 Som Sireneqvad flang
 Mig dens tryllende Sang —
 Fra mit Bryst den sig hæver,
 Som en Sylphe i Luft den bortsvæver.

Og mod Afgrunden ned
 Ruller Karmen afsted;
 Som en Kæmpe saa stor
 I de luende Spor
 Og med Tømmen af Slanger
 Styrer Trolden den fnysende Ganger.

Men om flammende Hjul
 Flagrer venlige Fugl,
 Sjunger salig og fro,
 Er en Skjætsengel tro,
 Og i Hjulskoens Pantser
 Den Hjulet ved Afgrunden standser.

Og i Dybet affted
 Styrter Trollden sig ned.
 Jeg er frelst, jeg er fri:
 Paa lykkelige Sti
 Med de lysende Vinger
 Liden Fugl mig til Palmerne bringer.

Prægtig er Udsigten hist fra Camaldolensernes Kloster;
 Der vi det herlige Land i stort Panorama kan skue.
 Balhornet klinger; vi feirer en Fest; og smykket med
 Blomster
 Rider det festlige Tog gjennem Skov ad Bjergveien lystig.
 Fakler ei glemtes til Hjemveien; selv for Raketter be-
 tænksom
 Sørged vor stille botaniske Ven. Paa bekrandsede Esel
 Glæder sig Festsdagens Dronning; (blev ogsaa idag hun
 lidt ældre,
 Varnlig er dog hendes Fryd, og ei stort hende Alderen
 trykker).
 Medens i Skoven sig hisset adspredet den festlige Skare,
 Hænger jeg Krandsen paa Green til Leeg for de flyvende
 Vinde.
 Blad bortslagrer med Duften, og Lustningen vifter mod
 Norden.

Ene ved Steenbænken her, jeg udseer over herlige Land:
 Skab:

Var vi paa Den histovre? Ja, Ischia! vel jeg dig
 fjender:

Hist vi paa Bølgen ved Nicida soer og forbi Nicidetta.
 Ei vi Delphinerne skued; vel Dybets Uhyrer sig skjulte;
 Hemmelig aanded i Luften de dog, og fra Gomsfruens
 Rinder

Pustet de Roserne bort; brat slukket de Glden i Diet;
 Trolig dog Havmanden bar paa sin Ryg den gængende

Seilbaad,

Mindedes hvor vi med Lyst ham besang i Syd som i

Norden,

Og han taknemmelig bar os til Den med herlige Fjeld:
 bred.

Der du opvæktes igjen til Livet, dødsstumrende Gomsfru!

Der paa St. Nicolos Fjeldpynt du stod; usforsædet du
 jubled

Stirred mod Afgrund og Himmel og blegned ei mere for
 Dybet.

Høit gjennem fjælige Sky ad Fjeldvæggens Trapper gik

Beien

Ned til de kogende Bæld; dog ei vulkaniske Jordbund

Brændte vor Fod: sex hundrede Aar laae Ildstrømmen
 størket,

Hvor paa udhulede De den Fremmede nu med Beundring
Seer kun blomsterrigt Tæppe, men ei det slukkede Krater.
Hist til Dyen vi vandred med Fryd i deilige Aften;
Her i Morgenens Glands, paa Strømme af himmelske

Roser

Foer vi fra Kyst og til Kyst; ved Bauhi forbausset vi
standsede:

Mægtig med underfuld Konst paa herlige Søiler her
bares

Fisfertiig Dam *); ved stolte Ruin af Yppigheds-Værket
Mærkt om Tyrannernes Old os mindet de hundrede
Kamres

Nester; men fredeligt Mos nu groer hvor Fængslerne
sprængtes.

Underfuldt samler sig her hvert Billed, Naturen ind:
præged

Dybest med evige Træk af Skjønhed og Rædsel, af
Livsløst,

Død og Fordømmelses: Gru i Oldtidens Sjel. Her om:
flagred

Phantasus fordum med Digterens Aand; her Folket med
Skjalden

Har det Elysium seet og det Tartarus, classiske Sangfugl

*) Piscina mirabile.

Var til de lyttende Sjæle paa Jord, mens Martusinder
verled.

Hist os henrev elysæiske Mark; der Havet det døde
Standsej vor Fryd; for hver Himmel vi saae, der et Hel-
ved sig aabned.

Bajæ hist viser os stolt hvor Guderne boede paa Jorden,
Venus Genetrix, og du, Diana, lysbringende Jomfru *)!
Varstær endnu du i Cuma fra undersuld Grotte,
Cybilla!

Aldrig jeg fristes vist meer til hist i gravmørke Grotte
Tartarus-Beien at see; ei Dybets den rædsomme Løndom
Let udforskes i Afgrundens Nat. Fra Hule til Hule
Førtes vi dybt under Jord; med Fakler i Mulmet bort-
drog os
Ukjendte Haand, som til hemmelig Diet eller evige Døds-
dom.

Laus med gnistrende Blik, i Fakkellys stummel Ledfager
Vrat mig bortrev; i mørk Labyrinth med Gru jeg frem-
trængte.

Fjernt forstummed alt Vennernes Røst; i dybere Hvæl-
ving
Brused med underfuldt Drøn, som med Røster fra frem-
mede Verdner,

*) Lucifera.

Mægtige Strøm. Nu standsed min Fod: i frygtelig
Gravnat

Stod jeg ved Acherons Bred; dog selv dens Bølger ei
mægted

Underfuld Higen at standse: paa Ryggen af kæmpestærk
Fører

Bort jeg slæbtes i brusende Strøm — og Falken ud:
sluktes.

Taus med vorende Gru, jeg saae ei længer hvorhen mig
Var usynlig Dæmon; kun Vandenes Brusen jeg hørte,
Klamred mig fast og ventede ei meer paa Jorden at sætte
Fod, eller atter et Lysglimt at see i de Levendes Verden.
Endelig standsed den sælsomme Fart; med Rædsel jeg
satte

Fod i et løndomsfuldt Land, hvor evige Mulm kun om:
gav mig.

"Bort — jeg raabte — til Lys og til Liv og til Menne:
fers Samfund!

Bort fra Fordømmelsens Land!" og atter i brusende
Strømme

Reed jeg en Stund; men liig et Aarhundredes Nætter
mig tyktes

Gravnatsvandringens Tid, til endelig Daglyset blinkede
Fjernt fra de Levendes Land, og glad fra Rædslernes
Afgrund

Steeg jeg paany til Lys og til Liv og til Menneskers
Samfund.

Snart vi loe ad vor Skræk; de sibylliske Varler henz
flagred

Let som hvirvlende Blade for Vind. I Amphitheatret
Saae vi fra Cuma paany hvorlunde sig Oldtid med
Nutid

Skjönt har forbundet med Konst og Natur og med her-
lige Vinder

For at opløste vor Sjæl paa mægtige Skuespilscene,
Hvor Livsgeien kjæk, i Pagt med Kartusinders Tidsaand,
Tæppet opruller for undrende Blik. Hift Bølgen os atter
Var til en Tartarus-Hule: neroniske Bade vi skued;
Did os indlokket med sælsomme Lyst Nyfigenheds Kobold,
Hvor os med glødende Pust dødbringende Lustning om-
aanded.

Snart dog flyede jeg brændende Lust; men spændt og
forvildet,

Liig Seerinden fra Cuma, af dampende Hule udtraadte
Dristige Moder med stirrende Blik, dampdryppende Loffer
Flagrende vildt om Kindernes Glød; liig pythiske Gaader
Strømmed fra Læben de sælsomme Ord og Døttrene
stræmmet.

Aldrig udtaled hun frygteligt Syn; men Hulen vi flyede.
Neros forpestede Aand! ha, der vist endnu du forfærder

Livligt bevægede Sjæl og om rædsomme Modernord
hvisser.

Der kan du Jordlivets Paradiis see; Fra helvedhed Hule
Kan med Stormen din Skygge hver Nat til din Villa
hensuse:

Nær er Acherons Bølge og nær den averniske Afgrund;
Der kan du styrte dig ned og for Daglyset flye, eller hisset,
Hvor Solfatara forjager hver Gjest med Svovlgravens
Giftluft,
Eller i Grotten, hvor hisset vi Hunden fra Krampedød
frelste,

Medens forbauset vi saae hvor Jordluften Falken ud-
slukked.
Afgrund grændser til Afgrunde her; med Gru vi dem
skued.

O! men hvor fryded din Hvalving os ei, du Arco felice!
Der har vi hvilet en Stund; hist reed vi ad svimlende
Sjeldstie;

Der Puzzuoli os saae i fortrolige Qvel paa Altanen;
Hist vi af Bognen udstege og stod ved din Gravhøi,
o Maro!

Didos navnkundige Digter! paa Skolebænk alt jeg dog
skimted

Glimt af din classiske Aand, trods Skolestøvsskyen; hist
foer jeg

Munter din Gravhøi forbi og priste hvad Graven ei
gjemmer.

Lysglimt, henfarne i Luften! I Ord og begeistrende
Sange!

Spøg og bortflyvende Smil! og I Lunernes flagrende
Alfer!

Eder indhenter jeg ei; o, men Sødsfende har I end
mange.

Hjæset jeg viner endnu en fortryllende De i det Fjerne.

Capri! at komme til dig, blev ikke hver Dødelig givet;
Havet er tidt for ubændigt, og Sømanden alt for spag:
færdig:

Skjen ham jager til Kysten, og Regnvand han frygter.
(Forleden

Glemte han hist paa Ischias Bred det styrende Skibs:
roer).

Først til Salerno til Vogns! — Hvi see vi fast Intet
paa Veien?

Hellige Fædreland! til dig vil hver Tanke henflyve.
Seer ei paa Veien din flygtende Søn for Moderens
Billed

Møen i underlig Dragt, som han farer forbi; kan han
stundom

See paa den Fremmede her, som et Nafn han skued fra
Hjemmet,

Kan han forglemme det herlige Bjerg, for sin Dal at
lovprise,

Gjerne tilgiver ham Sligt paa Reisen det trofaste Hjerter;
Alt for let dog i Glandsen det svimlende Die her blendes.
Oste beundred jeg dig, du Land med balsamiske Livsluft!
Tidt jeg standsed paa fremmede Bei og saae gennem
Gittrets

Port. I Cypressernes Gang gif fyrstelig Skjønne
derinde.

Myrther og brede Platan omsfygged den Herliges Van-
dring;

Palmens den hellige Krone i Himmelluft visted, og
gylben,

Liig Hesperidernes Frugt, Lemonen i Løvhytten blinked;
Kilden fra Marmoret sprang, og aaben stod prægtige
Villa;

Indenfor standed, med Høihed og Ro, blandt mægtige
Søiler

Guder af Steen; og fiernt gennem lustige Haller jeg
skued

Himmelhøi Paradiismuur af blaaligt omdustedes Bjerge.
Ranfer omkrandsed min Bei; fra Biingaarden Sang
mig omtoned;

Bonden paa Fjeldstien reed med Barket i Kurven paa
Mølen.

From henvandred ad Klosterets Stie graaskjæggede Bro:
der.

Høit paa den grønne Ruin sad fremmede Konstner. Med
Kløgt han

Billed de herlige Skikkelser af, medens Afsyn og Die
Lyste af Fryd, og Haanden i Skjødets tidt synkende hvilte.

Ja, jeg har skuet det Alt, og dog maa jeg prise din
Sommer,

Bøgenes saftgrønne Deland! Lærken mod Sky sig hist
hvirvler,

Qvidrer til Klang af Leen i Eng, mens Rugmarken
bølger;

Høi sig hæver ved Høi med Dyser fra Hedenoldstiden;
Der staaer lyshaaret Dane med Fryd og drømmer om

Kæmpens
Tid, og han mindes de herlige Sagn; over Hav han

udskuer,
Hvor med Sivfrands i søgrønne Lok skumbarmede Havfru
Sjunger om Heltenes Død og om Dannebrog's evige

Hæder.

Lønlig blufærdige Jomfru i Lunden paa Trisken lytter,
Spørger vel Gjengen iblandt om hvad hun slet Ingen
vil røbe.

Udenfor Ledet ved Stakken sig hviler graakoftede Bønde;
 Præsten ved Ageren standser og priset velsignede Grøde;
 Rød staaer Kirken med kantede Taarn mellem Linde paa
 Bakken;

Hyliden ved hvidtede Muur omblomstrer det eensomme
 Trækors.

Fred er udbredt over Hytte og Stad; hist trofaste
 Hjerter

Mindes udvandrede Ven, og tro han erindrer dem Alle.
 End mig i fremmede Land de velkjendte Toner fra
 Hjemmet

Følger en Stund, og min Sjæl velsigner hver Klang fra
 mit Norden.

Twistes vi ogsaa imellem og drille vi listig hverandre,
 Snart dog forsones beslægtede Sind. Adspredes vi
 stundom,

Aftenen samler os venlig. — Fra høie Altan i Sa-
 lerno

Seer vi mod herlige De, som skjønnest os pristes af Alle.
 Fjernt du alt øiner dens fjeldkrandske Kyst; med Længsel
 alt Haanden

Stræber dens Billed at fængsle, mens Omridset flyer for
 dit Dø —

Tause fremstirrende Sjæl! er stedse din Fryd i det
 Fjerne?

Flygter os stedse de Saliges De, hvorhen vi saa fare?
Kunde dens Bredder vi naae, af, blev den endnu saa
lykkelig?

Gamle forladte Neptun! ei mere du Treforken svinger
Over det vældige Hav; dig Sømand og Digter har affat.
Ode nu stander dit Tempel; dog mægtig de doriske Søiler
Drage til Pestum endnu beundrende Alderdomsforsker.
Vi har nu ogsaa dit Tempel beseet; men med foldede
Hænder

Stod vi der ei; ved dit Alter vor Røst ei Konst; Dithy:
ramber

Stammed paa Reisendes Wiis, som høirøstet føle og
røres.

Fulgte du derfor paa Bei os, Neptun! med Søfot paa
Landjord?

End vi dig trodse, og er du end Havets Despot, vist
idag du

Hævner dig grumt; alt vi pløie med Lyst den skummende
Havmark.

Gunstig er Farten endnu; ei Dybets Dæmoner sig røre;
Lyttte maaskee de paa Havdybets Bund til den fremmede
Sang fra

Nordiske Jomfrues Bryst? — den stærkeste tier og blegner,

Sjunger dog snart behjertet igjen. Med Smil hun
 fornemmer,
 Sangen selv over Uhyrer har Magt. Fra Fjeld; Bjør;
 nehulen
 Brøler det høit; vildt fraader dens Svælg. Kun nær;
 mere, Styrmand!
 Stolt paa hiint takkede Fjeld har Østgotheørnene fordum
 Bygget og boet. Hift vi støde til Land! Umaalft vi
 hilse.
 Høit stod din Bugge, du Frihedens Helt! her Masas:
 niello
 Fødtes til Kamp for et Folk, som ham æred og tilbød
 og myrded.
 Var det blandt Vilde vi landet? med larmende Skrig
 os omstimler
 Brimlende Folk, som ret aldrig tilforn de Fremmede
 sfued.
 Her maae vi trænge os frem; gennem Gaden gaaer Veien
 til Bjerget!
 Der vi først, frie for den undrende Høb, kan aande og
 hvile.
 Høit ved Slottets Ruin den herligste Udsigt os glæded;
 Hunger dog drev os fra Bjerget. I røgsorte Herberg
 os hilser
 Listige Vert; han fritter og leer, naar la sposa vi nævne,

Troer vel, et Brudepar gjester hans Huus; med gesskæf-
 tige Vimsen
 Ordner han festlige Maaltid; dog snarlig fra Festen os
 kalder
 Budskab om gunstige Vind. Paa Veien til Vaaden ved
 Kysten
 Plages vi atter af stimlende Hob, som med Skrig os
 omringer.
 (Mindre forfølges hos os den Drukne af larmende
 Drenge).
 Sagte bortstøder min Haand, dog stort er Forfølgernes
 Mandfald:
 Over hverandre omstyrte de vildt; selv Qvinden med
 Barnet
 Flyer og ved Bognstangen styrter, med Skrig hun sig
 reiser og raaber
 Folket til Hævn, medens, rasende selv, hun mod mig
 henfarer.
 Har jeg paa syvende Haand, barbariske Skjønne, dig
 omstødt,
 Gjerne jeg bøder derfor, er end det med Huden paa
 Rinden.
 Bild som en Furie alt den smudsige Haand hun har
 frummet;
 Neglen er spids, og Blikket som Lyn, dog forvildede Afsyn

Røber ungdommelig Skjønhed. — Mit artige Belf
hun ei fatter.

Rinden jeg selv rækker til, mens jeg kysser paa Fingren
og nikker;

Flux hun forstaaer undskyldende Tegn, og lemsældig hun
sparer

Diet ei blot; nu den Haand, der med krummede Fingre
var udspændt,

Benligt selv klapper den Fremmedes Kind, mens forsonet
hun smiler.

Greb end til Stene de nys, de Vilde; nu Freden er
sluttet:

Rolig hist staaer Forsølgernes Hær; men i Baaden vi
vugges

Høit paa Bovernes Top og mod klippestolt Capri hense.

Rast det kuler; men taus de halv nøgne Roerfarle fure
Bølgen med Aaren paa svulmende Dyb og stirre mod
Skjen:

Seilet de ei tør udspile; alt uveirforhyndende Forbud
Varfler om Død fra flyvende Skye. Mod Den den
fjerne

Haabløs de stirre med Gru, og raadvild med synkende
Arme

Standse de tidt. Vel stundom vor Spøg dem atter op;
muntre:

Nærer end Havet sig rask, endnu er jo Stormen ei
kommen;

Kan, hvor Gomsruer sjunge og lee, Matroser faae
Blegstot?

Blues end sydlige Søhelt, stiger fra synkende Hjerter
Sydende Blod ham til Kind, mens atter til Aaren han
griber,

Snart dog seirende Dødsfrygt Skammen forjager; til
Himlen

Stirre de blegnende Mænd og bede til Santa Lucia,
Vende med Jver den gyngende Baad og flygte mod
Hjemmet.

Var os i Sandhed Dødsfaren nær, har vist Santa
Lucia

Venlig den skjult for vort Blik: som Lystfart vilde vi
prise

Staffet Seilads, hvis kun ei med Krebsgang atter den
førte

Vort fra skjønne Lykfaligheds: De, som flyer i det
Fjerne.

Høi er dog Bølgen og stærk, ved Kysten er Brændingen
vældig;

Der de begræde os nu, de Vilde; der bede med Jamren
Qvinder og Børn for vort Liv, skjøndt nys de vilde
os stene.

Barnlige Folk, godmodigt som vildt, snart Sindelag
vexler:

Nu de forbausede studse; vor Sang de fornemme, hvor
Baaden

Voltres i brusende Strøm, og høit vore Damer de prise;
Bidt henslyver i fremmede Bye vidunderligt Rygte
Om Heltinder fra Norden, som lystelig sjunge i Havsnød.
Stor er Nøden vel ei; dog underlig Landing fast
ffræmmer

Dem, der saa modig nys sang; af Baaden til Land de
maae bæres:

Belske Matroser nu Frygten har glemt; i Havskummet
staae de,
Liig Tritoner med blottede Arm, og i Konstffjønne
Grupper

Føre de bævende Jomfruer bort. Saalunde Centauren
Bar Dejanira i brusende Flod; saalunde Agnete
Skjælved paa Rosmers opløstende Arm og stirred mod
Dybet.

Snart er de Alle i Land; tilsidst jeg alene paa Baaden
Hæves i Brændingen høit, til bort fra steilende Havhest
Lystig jeg rider til Kysten paa Skuldren af nøgne Tri-
toner.

Fast vi ynkes som fribbrudne Folk. I sortrøget Herberg
Smidsker gestæftige Bert og ivrig sin Ærlighed priser:

"Jngen" — forsikkrer han os — "man her overfalder
og plyndrer ;

Jngen man pleier at myrde hos mig;" og mens vi for:
bauset

Underlig Hilsen betænke, fra Stadscommandanten sig
melder

Hemmeligt Bud; med listige Smil tilbyder for Matten
Ebirren os Sikkerhedsvagt; og end meer forbauset vi
studse :

"Er man da sikker ei her hos ærlige Vert?" — "O! til:
visse!

Dog ei ganske tilfreds med Omgjængeligheden og Freden
Engelske Herskab sig fandt, som sidst Almæsi har gjestet."
Mindre paalidelig selv, end Verten, nu tykkes os
Ebirren.

Høflig vi afflaae bevæbnede Vagt. Ei Vaaben vi
mangle:

Dolk jeg har i min Stok, og Pistol medtog du forsigtig,
Stille botaniske Ven! ei Krudt eller Kugle her mangler;
Steen kun mangler paa Hanen; dog Fyrtøistenen kan
bruges.

Velbevæbnet til Kamp, ved Bordet vi lee nu og spørge;
Stort dog huer os ei betænkelig Mangel af Laase.

Atter med Stole og Vaand maa Fruerbuurstuen til
Matten

Spærres mod Frugthaven hist, og her, hvor Krostuen
 skummel

Fjerner mandhaftige Vagt. Ei stort just heller os glæder
 Synet af Kamret, hvor nu som Natkammerat os mod:
 tager

Høie gigantiske Krigsmand; honnet "Gentiluomo" han
 ofte

Selv sig betitler, og Stuen et krigerisk Rustkammer
 ligner:

Trindt det blinker fra Stolpe og Muur; den eenlige
 Lampe

Viser os Leiet beredt under Sabler og smukke Pistoler.
 Studsende taus til hinanden vi see; dog rolig med
 Kæmpen

Taler den stille botaniske Ven. Ved Sengen jeg sætter
 Stokken med sylspidse Dolk; med Afslædningsdønten
 jeg nøler,

Lytter om Jngen alt skriger om Hjelp; men tyst som i
 Graven

Er der omkring os. Til Hvile vi gaae; en Stund jeg
 dog vaagen

Lytter og seer til min Dolk; ved Siden alt fredelig
 snorker

Høie gigantiske Krigsmand; honnet "Gentiluomo" jeg
 priser,

Lægger mit Hoved til No; — og der det blev Morgen,
 jeg fandt det,
 Hvor jeg det selv havde lagt; slet ingen om Natten var
 myrdet;
 Verten var mild som igaar, og høie gigantiske Krigs-
 mand
 Gav os et drabeligt Kys til Tak for godt Kammerat-
 skab.

Atter har Strømmen en Dag fra Den hiin fjerne bort-
 ført os;
 Venligt husvales dog skuffede Haab, hvor Castell'
 a Mare
 Niig sin Skjønhed udfolder. Her Bjerg og fyrstelig
 Villa
 Fængsler os skjönt med Himmel og Hav; her kunde med
 Fryd vi
 Bygge og boe for en Sommer; een Dag dog eller halv-
 anden
 Huset tilhører os her, og ordentlig som vi var hjemme,
 Sætte vi Bo, indretter os klogt og Huset forserge.
 Dagen gaaer lystelig hen; og hjemlig er fredelig Aften;
 Her vi Pistolen ei lade. Om Bordet med Naalen i
 Haanden

Sidde ved bødende Dont ret huuslig nu Moder og
Døttre.

Stille mig quæger det Billed af rolige Huusliv i
Hjemmet.

Naae vi nu Capri ei heller idag, saa naae vi den aldrig;
Wimplen alt flager fra Landet, og Seilet udspiler sin
Winge. og vi
Stort er idag vore Roerkarles Tal; i pyntelig Række
Sidde de smykked' til Farten: om liinhvide Tunica
snoer sig
Bæltet af rosenrød Bomuld; om Straahatten Silke;
baand flagre.

Raske i Tale, med freidige Sind, de synes med Havets
Luner fortrolig. Af Morgenens Glands er Maften
foryldet.

Duggen gjør Seilet til Silke; og livligt i morgenfrisk
Lustning
Stævne vi glade mod tryllende De, som saa længe os
flyede.

Herlige stille Sorrent! dig først dog paa Veien vi gieste:
Venligt paa digterisk Flugt vi dvæle, hvor syblig Na-
turaand

Selv gav sin Sølelse Lust i Digterens Elskov og Banvid.

Tasso! her Lyset du skued; fredsfulg du her i din
Bugge

Himmelduft aanded; her vifter end Fred. Af under-
fuld Luftning

Væres vi her, som ei Foden fornam den Jord, den be-
træder.

Her os en Genius fører. En Alfdreng med stjerner-
klart Die

Viser os Haven og Huset; Han aabner os venlig og
stille

Laurens sødtduftende Lund med Drangernes Guldæble-
stove.

Her, hvor Seraphernes Fred omvifter og saligt indsuller
Hjertet i Drøm om lykkelige No, som Jorden ei giver —

Her hvor til Aandernes Rige den Fremmede troer sig
henbaaret,

Her du dog Freden ei fandt, du Skjald med Rør: mig: ei:
Urtens *)

Pirrelig fine Natur i phantastisk bevægeligt Hjerte!

Arme Torquato! nu her fuldtvel jeg fatter hvorlunde

Hist du maatte fortæres og grunt sønderrives blandt
Hoben,

Hvor, liig brusende Hav blandt iiskolde Fjelde, sig rører

*) Noli me tangere.

Stormvilde Menneſkeſtrøm; Hvo her i Buggen ind:
aanded
Luft fra Engles fredſalige Kyſt, ret aldrig i Verden
Stædes til No; for kjærligt og blødt, her Hjertet ei
hærdes
Strengt til Jordlivets Kamp; her, ſværmende, Sjælen
ei lærer
Pantſer at bære mod Had og mod Nid og krænkende
Uret —
Mindſt dog mindſt mod Kjærligheds Magt; brat Sjæ:
len bortrives
Elſker og raſer og flyer — og ſaares hvorhen den ſaa
flygter,
Tyer forſt knuſet til Buggen igjen, hvorfra den ud:
flagred —
Men, ſaa er det forbi med Freden i Paradiſshaven,
Til den befriede Aand, forklaret, i Qvalerne luttret,
Søger i Kjærligheds evige Dyb, hvad Verden fra:
rev den.
Bedre du valgte dit Hjem, hvor Barndomsenglene
leged,
Skjaldens fredelſkende Søſter! her ſtille du ſyſled i
Huſet;
Lauren du pleied i Lunden, og fjernt med Glæde for:
nam du

Broderens Hæder i Fyrsternes Sal; med skjønnere
Krandse

Vented ham Søsteren her, hvor Barndomsenglene leged,
End de Krandse, hvormed ham hist den fremmede
Verden

Smykked med martrende Haand. Dog bort, I Minder
fuldbittre!

Aldrig henfoer over Jord en Genius, kjærligt bekrandsset,
Som ei Vingen har stødt til Blods i Smaaligheds:
Sværmene,

Og som ved Himmelens Port ei rystede Blodet med
Smudset

Glad af Vinge og Krands. Far hen i underfuld Luft:
ning,

Skuffende Drømme om Fred blandt stridende Mennes:
skessjæle!

Farlig er Blødhedens Drøm, hvor dog vi til Striden
maae vækkes.

Stolt som en Kæmpe i mægtige Hav, Lyksalighedssøen
Vinker os hist; kun Stræben og Kamp vil Livet; men
Døden

Stilhed lovpriser og slumrende No. Ei længer vi
drømme!

Kom kun, lystige Kuling, udpust os nu Seilet! bort:
flyver

Krandsen os end af det flagrende Haar — bortruller i
 Strømmen
 Guldbæblet hist fra Drømmenes Lund — i Stormen vort
 Fjeld; Naal
 Roligt end staaer; vil det knuse vor Baad, ei meer det
 dog viger —
 Freidig og seirende, snart vi staae paa hiin herlige Fjeld:
 tind.

Alt vi paa Fjeldpynten staae; Lyksalighedssøen modtog os:
 Herlige Capri! Fortryllesens De du nævnes med Søie;
 Ei Boromæisse Kunst har her et Isola-bella
 Smukt fremtryllet i venlige Søe: i fraadende Havdyb
 Rasted med høiere Kunst og stoltere Skjønhed Naturens
 Evige Genius dig, du Fjeld med Paradiiskrandsen!
 Her staaer Almagtens Værk: ei stoltere Syn har mit Die
 Seet; ei rigere dusted en Baar mig paa Jorden imøde.
 Saa fra Helleniske Dehav underfuldt Sagn mig afbilded
 Guddommens skabende Kraft, fremsprungen af Dybet i
 Fjeldform,
 Prydet af Kjærlighedssenglen med Skjønhedens evige
 Krone.
 Frihed! her aander vel du? vist aldrig har Kæmpen,
 den høie,

Væiet sin Nakke og taalt ydmyget Tyrannernes Fodtrin?
Drømmer du? Fremmede! see! du staaer, hvor Tiberius
standed.

Dog ved Tyrannens omstyrtede Hal i den fattige Hytte
Boer nu from Eremit. — I Sjælen kun Friheden bygger
Ewig Paulun, naar, ydmyg og from, sig Kraftaanden
hviler

For den almægtige Haand, der knuser Tyranner med
Trælle.

Glæd dig nu, seirende Aand! du er fri: ei Jordlivets
Trældom

Fængsler dig selv paa høieste Pynt af Lyksalighedssøn.
Videre flyver du ei i Feernes Riger paa Jorden;
Høiest du stander idag og al deres Herlighed skuer;
Hviere flyer dog ahnende Blik, og Frihedens Engel
Løsner med mægtige Haand Fortryllsens Vind fra
dit Dø.

Hift jeg en Slave løskjøbte: ved Bjergstien fattige
Smaadreng

Vengstede Sangfulg mig solgte; nu høiest paa herligste
Fjeldspids

Fri den sig hviler paa Jomfruens Haand; snart Vingen
den ryster,

Qvidrer og flager mod Sky; ret saa! flyv freidig og
sjung nu!

Sving dig fra Klippen og svæv over Hav, du løskjæbte
Fange!

Billed af Digterens Sjæl, nys fængslet af Fælandets
Trolddom!

Jorden tilhører dig ei: selv høiest paa herligste Klippe
Bort fra skjønne Lyksalighedsøe du flyver med Høisang.

Flyv nu, som Fuglen fra De, du Billed af sælsomme
Reise!

Billed af sværmende Flugt gennem Drømmenes Verden
til Landet,

Hvor i fortryllet Natur, blandt skjulte Dæmoner og Feer,
Sjælen dog ei kunde hvile. Far hen, du herlige Billed!
Ei jeg dig holder tilbage; modtag dog, mens du henschlyver,
Kransen, som efter dig slagger i Luft med venlige Minder!
Livlig end morgenfrisk Luftning fra Valfarten hist mig
omvister:

Høit vi reed over Fjeld til Borgen paa Paradiisklippen
Med Barbarossas mærkværdige Navn. Endnu mig
omdufter

Blomsten, hist fremmede Haand i Morgenglands gav os
paa Klippen:

Stille den mindet om Glæden, som flyer, om Glæden
som bliver.

De hvide Fris

(paa Capri).

Paa Fjeld Somaren *) fremskridder
 Ved Skrænt over dybe Søe.
 Saa stille det Reisetog rider
 I Morgenglands over De.

Af Blomster samled vi mange
 Paa Bjerg, i Dal og i Bang;
 Med tusind Farver de prange —
 Hver Blomst forvandles engang.

I Himmelluft, lilliehvide,
 Staae Blomster af himmelsk Frø.
 De skal med Søstrene glide
 Paa Vølgen fra høie De.

Fredsaligt de her har levet
 I Bjergets den rene Luft,
 Fra Dalens Hede løstrevet
 Og fra den smeltende Duft.

*) d: Eslet.

Som Gris dernede de prange
 Med Regnbusfarver paa Blad;
 Der snoer den spraglede Slange
 Sig i deres Glands saa glad.

Her Kloffen over dem ringer
 Fra hellige Bjergkapel,
 Mens Ørnen udslaaer sine Vinger
 Fra Borgruinen paa Fjeld.

Og her er de Lillier hvide:
 Forklared' i høie Land,
 Som Engle de med os glide
 Fra paradisiske Strand.

Fra Fjeld Somaren nedskrider
 Med Sneffen i dybe Søe.
 Saa stille det Tog bortrider
 Med Blomster fra fremmed De.

Herlige Capri, farvel! — Ved klippehøi Strandbred
 vi sanke
 Smaasteen og række hverandre dem hen; med spørgende
 Veemod
 Gjemmes de som Diamanter. En stor dog en mægtig
 Naturaand
 Fængslede vor Sjæl til hiin himmelske Kyst: ret som fra
 en Ven vi
 Afsted har taget for evig, paa flyvende Seilbaad os
 blinker
 Taaren i Øiet, mens Læben er taus, og Blikket end længe
 Stirrer tilbage mod flygtende Kyst. Alvorlig i Dybets
 Lønlige Verden nedseer veemodig drømmende Jomfru,
 Tænker paa Sagnet fra Nord om Kongen, som ei
 kunde hvile
 Før han opdagede det Land, hvor Blomster ved Juletid
 voxede;
 Og hvor bag evige Muur de døde Smaafugle fik Sang:
 rost.
 Vist i det Land skal vi mødes engang, naar længst os
 adskilte
 Havdyb og Bjerg eller Gravhøi; der skal vi mindes med
 Glæde
 Rejsen paa Jord; og hvad i vor Sjæl med evige Sam-
 flang

Toned engang, skal vist atter faae Nøst bag Evigheds:
Muren.

Taaren, som rulled i Bølgen, hiin Draabe i Havet, skal
atter

Skjøn af Erindringens Dyb som en kostelig Perle frem:
drages.

Blikket, som hist fra lyksalige De nedstirred i Boven,
Søgende Salighedsøen i Speilet med himmelblaae
Hvælving,

Blinker endnu, som en Straale fuldklar, naar Stjernen
i Diet

Længst er udslukt, og den Verden, vi saae, er forglemt
og henfaret.

Nu farvel med dine Der,
Dine tusind Paradiser,
Skjønne Stad ved Flammehjerget!
Fra din Tummel, fra din Glæde
Fremmed Gjest sig maa løsrive —
Nu han Sydens Glands har seet.
Til den stille Uges Fester
Høitidsfulde Rom os kalder:
Der skal Sjæl og Die hvile,
Medens Verdensherligheden
Med sin Pragt og Billedrigdom,

Liig Morganas Tryllehaller,
 Svinder fjernt i gyldne Sky.
 Atter Mulens Bjælde klinger;
 Atter Beturinen smælder;
 Atter Reisefarmen ruller;
 Atter flyver Afsskedsfukket
 Gjennem Veiens Støv tilbage
 Til det Liv, som er henfaret,
 Og til Vennen, vi forlod.
 Du, som stille hist os fulgte,
 Venlig, som den Blomsterdronning,
 I hvis Spor du Veien søger,
 Tro med Vidskabs Forskervie,
 Til din stille Lykkes De!
 Tak for hver lyksalig Time,
 Her vi saae med Glands bortflyve!
 Trofast med hvert herligt Minde
 Skal dit Billed os ledsage;
 Med Naturens Blomsterdronning
 Skal dit Ansyn os tilsmile
 Blomstens Fred paa Verdens De.
 — Du, som djærv fra høie Norden
 Fulgte mig paa Bjerg og Bølge,
 Mindet os med Sang om Hjemmet,
 Mindet os med Kirkerøsten

Om det høie Sjøleghjem!
 Ogfaa dig forlod vi hisset:
 Over Hav, som kjække Søfugl,
 Vil du flyve til dit Norden;
 Der vi see dig glad igjen!
 — Ene dog jeg ei bortdrager:
 Atter jeg i Fruerkarmen
 Seer de lyse Dine trindt mig;
 Og i Sjælen Hjemmets Engel
 Synger om forjætted Land.

T i l b a g e b l i k.

(Rom i April 1819).

Saa er det virkelig vort stille Roma,
 Jeg atter seer! Var den en Phantasie
 Hiin underlige Valfart ved Besuv,
 Hvor Jorden brændte under Foden mig,
 Mens mellem Paradieser jeg omtumled
 Fra De til De, fra Himmel og til Afgrund?
 I underfulde glæderige Dage!
 I stille Aftener ved Golsen hist
 Paa flade Tag, mens Bjergets Flammesøile
 I Bølgen speiled sig med Maanefsinnet —

Og Guittarstrængen klang, og Blomsterbusken
 Fløi fra Balconen, naar vi skiltes ad
 Med skjønne Planer for den næste Morgen —
 I tusind Tryllescener, som henfoer!
 I maleriske Optog gennem Skove
 Og ubekjendte Byer — danske Damer
 Paa Bjerg; Somarer, Jørerne ved Siden
 Med Fakkelfluis paa dunkle Klippestie —
 Var alt det Drøm? Nei, Liv det var og Sandhed.
 Jeg har oplevet hvad jeg aldrig meer
 I denne Verden skal opleve — see!
 Og nu er det forbi. Nu staaer jeg her,
 Som vækket af en Drøm, og seer paa Roma
 Og kjender fast ei meer den gamle Stad.
 Neapel saae jeg da og døde ei,
 Gik fra Forstanden ei i Glædesrusen,
 Foer lykkelig hver Noverdolk forbi —
 Som Phaeton jeg gennem Himle foer
 Og staaer igjen paa rolig Jord — og lever!

Den stille Uge har heelt underfuldt
 Med sine dybe Sørgetoner kaldet
 Min Sjæl tilbage fra hiin Sværmerflugt
 Imellem Helveder og Paradiser

Til Fredens Lys: Bei gennem Guddomsgraven.
 Med fattig Pillegrim paa hellig Fæst
 Jeg rysted Vandringstøvet af min Fod
 Og syntes, Herren ogsaa mig huseled.
 Høst i Sixtinsk Kapel jeg svimmel saae
 Buonarotis store Dommedag
 Og hørte Jordens Jammer sig opløse
 I Misererets Cherubime: Klage,
 Mens trindt i underfulde Domskepel
 Hvert Lys udsluktes, og kun eet, med Haabets
 Med Kjærlighedens Flamme, svandt bag Altret.
 Jeg vandred ud som af Alverdens Grav
 Og saae i Korsets store Stjernegrund
 Som Pedersdomen Verdens Gravnat oplyst.
 Men da Basunen klang: Han er opstanden!
 Og Folket knæled, mens Betsignelsen
 Med hellig Paaskemorgens Jubeltoner
 Henover deres frelste Jæser svæved —
 Det var som Aandens Vingeflag mig rørte,
 Skjøndt blandt de Fremmede jeg standet fjernt.
 Forbandelser, man sagde, slagted hen,
 Liig sybillinske Blade, mellem Hoben
 For dem, der sig af Kirkens Favn løsrev;
 Dog paa mit Hoved faldt der intet Blad.
 Blandt Kjætterne ved store Skuespil

Jeg som en Fremmed stod, mens Alle knæled;
 Dog lønlig knæled Sjælen for sin Herre —
 Og ei Betsignelsen mig foer forbi.
 Det stille Rom nu atter, stor og herlig,
 Opsylder Sjælen med sin Billedverden;
 Men de, jeg her mig glæded med, bortfare;
 Og veemodsfuldt i Reiselivets Fryd
 Sig blander tungt Farvel med Afskedsfanger.

A f s k e d e n.

(Rom den 21de April 1819).

Ved Tiberbroen *) paa romersk Vei
 I vaarfrisk Morgen jeg staaer.
 De velske Blomster fryde mig ei:
 I Dalen en Støvsky gaaer.

Dernede ruller en Reisefarm;
 Alt kjender jeg Mulens Gang.
 Veemodigt Hjertet i fulde Varm
 Sig rører til Afskedsfanger.

*) Ponte Molle.

Men Hjertet knuger for tungt mit Bryst;
 For Sang har Tungen kun Baand.
 I Karmen blinke de Dine lyst;
 Der vinker nu Slør og Haand.

Hver Haand jeg kjender med Slør, med Ring;
 Jeg kjender de Dine, de Haar;
 Jeg foer med de Skjønne saa vidt omkring;
 Farvel de mig hvissed igaar.

Endnu engang jeg dog hilse maa
 De Sjæle fra Hjemmets Land,
 Maa række dem Afskedsblomster smaa,
 Om ei jeg dem følge kan.

Farvel, du Moder med livlig Hu!
 Farvel, du reisende Brud!
 Farvel, du Barn, som leger endnu
 Og titter af Karmen ud!

Farvel, du høie nordiske Møe!
 Farvel, du Søster saa from!
 Tilfammen saae vi lykkelig De —
 Nu vender sig Hjulet om.

De Rejsende rulle i Verden hen,
 Liig Rosenblade i Strøm.
 Det Svundne kommer ei meer igjen;
 Snart er det en gammel Drøm.

Bed Læberbroen jeg ene staaer
 Med Haanden paa trange Varm.
 Paa Bækken med Bjælderne Mølen gaaer —
 Der flygter den Rejselarm.

Med Slør end viste de Hænder smaa;
 Støv skjuler de Skjønne paa Bei:
 En Taare jeg i deres Dine saae —
 Ak! hvorfor græder ei jeg?

Forladt af Vennerne fra Norden nu,
 Jeg eensom gaaer, mens fjernt paa adskilt Bei
 De i den vide Verden sig adsprede:
 Vor danske Nordmand *) djærv paa stolte Hav
 Nu vrede Havmænd og Delphiner tæmmer
 Med Sang fra Dantes Hjem og Tassos Lunde;

*) Provst Frederik Schmidt.

Bor stille Blomsterven *) staaer høit og fjernt
 Ved Etnas Flammesvælg og veier Bjergluft
 Og tænker paa lykkelig De. Og du,
 Hvis Sjæl var hjemme i forsvundne Old **)!
 Med kjærligt Blik for Aandens Spor i Tiden,
 Du i Nordmannens Hjem nu Danmark søger.
 — Og Søstrene, som svandt i Støvet hist,
 Dem seer jeg aldrig samlet meer i Verden.
 Ak, skilte fjerne Brudgom dem kun ad!
 Paa Mølen syntes mig sad, bleeg og kold,
 Som Beturin den magre Gravens Konge.
 Og drog til fjerne Grave Dødens Brude***).
 Vort, mørke Ahnelse! hvad vil du her
 I Baarens Land? — see! her er Liv og Glæde:
 Her skal jeg end et Sydens Foraar see;
 Dets Farveglands mig skal til Norden følge.

*) Botanikeren og Meteorologen Dr. Schouw.

**) Historikeren Dr. Estrup, som var reist fra Rom til Frankrig.

***) Een af disse mine Reiseselskaberinder døde kort efter i Carlbad, en anden Aaret efter sit Bryllup i Berlin.

Afskedsfest i Storta.

(Den 27de April 1819).

End er Dansken stærk i Roma:
 Skandinaver gaae og komme;
 Dog — den gamle Krands opløstes,
 Dens afrevne Blade slagre
 I den vide Verden om.
 Men med Glæde fra høie Norden
 Kongerne fløi mod Syden.
 Nys en Sangfugl til os flyede
 Livsglad fra barbarisk Kyst*.)
 Med de milde Hjertetoner,
 Som fra danske Vigelæber
 Skjont gjenglang i Bang og Høisal,
 Her han smelted Romerhjerter,
 Som Barbarer hist han rørte,
 Som han glæded danske Mænd.
 — Nu fra nye Baar:Guirlande
 Friske Blade sig løsrive,
 Svinge sig, som muntre Fugle,
 Over Bjerg og Dal og Flod.

*) Rudolph Bay.

Lystelig kom Reiseskaren *),
 Kampberedt med blanke Vaaben,
 Fyrstelig med Glands og Følge —
 Kom med freidig Ungdomsglæde
 Og med Sang til Glædens Land.
 Lystelig det Tog bortdrager:
 Sorgen sidder ei paa Bukken;
 Ingen langsom Mule slæber
 Karmen gennem Hedens Sand.
 Rask Cureren foran sprænger;
 Vidste knalde, Hingste vrindste,
 Hjulet gnistrer, Karmen flyver,
 Trindt Escortens Vaaben blinke —
 Fyrstelige Reiseskare
 Farer fort med Lyst og Mod.
 Nu ved Storta Toget standser;
 Landsmandskabet Hatten svinger;
 Høit fra Østeriet klinger
 Glasfets Klang og Sangens Toner;
 Og med gamle danske Hurra
 Feires nordisk Bacchanal.

*) Med Deres Durchl. Hertug Christian og Prinds
 Fredrik Emil af Slesvig-Holsteen-Augustenburg.

Op, danske Mænd i velske Land!
 En nordisk Skaal lad klinge!
 Lad Ørnene fra Danmarks Strand
 Et høit Leovel medbringe!
 De hvilet har i Sydens Baar;
 De atter Vingen høit udslaaer
 Og rast fra milde Blomsterland
 Mod Kraftens Hjem sig svinge.

Et Hurra for den Tid, som svandt!
 Og eet for den, som kommer!
 Hurra for Dig, som Veien fandt
 Til Guldorangens Sommer!
 Naar Stormen suser vildt i Nord,
 Paa Klinten Kongeørnen boer;
 Men grønt er Bladet, som han fandt
 I Guldorangens Sommer.

Et Hurra for den Fryd, som svandt!
 Og eet for den, som bliver!
 Hurra for Dig, som Blomsten fandt,
 Der Livets Baar opliver!
 Naar Stormen veirer Blomstret hen,
 Staae Frugten purpurrød igjen!
 Et Hurra for den Fryd, som svandt!
 Og eet for den, som bliver!

Hurra for dem, som fra os gaae!

Hurra! naar vi dem møde!

Paa Himlen Stjerner, store, smaa,

Henrulle rask og gløde;

Gjensamles de paa høie Gang,

De suse hen med Jubelflang —

Hurra for dem, som fra os gaae!

Hurra! naar vi dem møde!

Ensomt Landliv

(i Frascati).

Tjorten Dage gaaer jeg ene

Her ved Tusculums Ruiner,

Udender Foraarsluft paa Vjerget,

Plukker Blomster trindt i Dalen,

Standser tidt ved Skovkapellet,

Hvor Madonnas Billed staaer.

Her er Ingen, som mig kjender;

Her er Ingen, som mig elsker;

Hvem skal jeg de Blomster bringe,

Hvo skal kjærlik dem bevare,

Og til hvem skal Gremitten

J sit Modersmaal her tale —

Og til hvem skal han fortrolig
 Blomst og Sang og Suk indvie —
 Smiled du ei, Himmeldronning!
 Fra dit Billed i Kapellet
 Fromt til Blomst og Sang og Suk?
 Glemte kun ei Catholiken
 Guddoms sønnen for hans Moder,
 Barmhertigt Sværmerie jeg kunde
 Her misunde Børn og Qvinder,
 Som hver Morgen og hver Aften
 Knæle fromt med Blomst og Krands
 Ved Madonnas Skovkapel.
 Kjærlig selv i hendes Billed
 Seer jeg helligst Qvindehøihed,
 Hvor tidt Protestanten haanlig
 Gaaer med kolde Smil forbi.

Ene, fremmed her i Byen,
 Sidder jeg i liden Stue,
 Som en Munk i snevre Celle,
 Seer hver Morgen, naar det dages,
 Gjennem Kirkeruder smaa:
 Udenfor, Cypresselunden
 Over Bjergets Villa suser;

Lys, Olivenstoven glindser
 I den friske Foraarsglands.
 Hift ved Stenen gaae til Kilden
 Skjønne Tusculanerinder
 Med de blanke Kobber; Vaser
 Paa de sorte Loffers Krands;
 Ei til lidet Vindve see de;
 Men forinden sidder ene
 Eremitten fra det Hjerne;
 Ingen troer, han er en Kjætter;
 Det catholff er Alting om ham:
 Paa Huusaltret Glaspræcepen
 Hos St. Joseph staaer i Krogen
 Blandt de trende Crucifixer;
 Og paa Bæggen ved mit Leie
 Hænger Dievandets Kar.
 Her er venligt, her er stille;
 Herfra seer jeg Sydens Foraar
 Over Bjerg og Dal henvæve
 I sit store Blomsterflor.
 Herfra seer jeg Folkelivet,
 Ene, fremmed midt blandt Folket,
 Gaaer hver Morgen hen i Messen,
 Gaaer hver Aften til den store
 Dunkle Hvælving hift paa Hjørnet,

Før et Kloster, nu en Kro.
 Gjennem Lugen Maanen skinner;
 Indenfor ved Lampen staaie
 Ved de fyldte Folietter
 Lazzaroner mellem Hyrder,
 More sig med Fingerspillet,
 Tale med det hele Legem,
 Lue hestigt, naar man enes,
 Tie, blegne, naar de vrede —
 Samler efter Kniven flux;
 Men før Tankens blege Blomster
 Daadens Blodfrugt har udfoldet,
 Bennehaand har Armen standset
 Og de Drasende adffilt.
 Sjælden Qvinden hid sig vover;
 Kommer Moderen med Barnet
 Egtemanden hjem at drage
 Og det muntre Spil afbryder,
 Vist hun maa sin Lykke prise,
 Gaaer hun levende herfra.
 Tryk dog fremmed Gjest her sidder,
 Maa om fjerne Land fortælle
 Og forklare dem hvorlunde
 Danimarca ei er England,
 Men dog Protestanteland.

"Kjættterfolk I er dog Alle, —
 Troe jo ei paa Skjærsildsflammen —
 Ei Maria for Jer beder;
 Ingen Helgen staaer Jer bi;
 Men — derfor I Kjød tør spise
 Hele Aaret, og I har det
 Bedre for en Tid, end vi."
 — Hvo er Manden, som indtræder
 Hissæt i den sorte Kappe,
 Dødninghovedet malt paa Brystet
 Under forslagt Dødningbeen?
 Ringlende med Bøssen, beder
 Om en Skjærv han for de Sjæle,
 Som i hede Skjærsild pines
 Og ei efterlod til Kirken
 Sjælemessens mindste Priis.
 Skal nu Kirken sig forbarme,
 Skal de arme Sjæle frelses —
 Maae de efter Døden betle;
 Derfor gaaer nu her med Bøssen
 Sjælenes Gesandt til Kroen,
 Takker paa de Dødes Vegne
 For en Protestants Bajoc.
 Underligt! kan selv blandt Døde
 Benskab for en Skjærv jeg kjøbe?

Dog — selv Catholiken smiler,
 Rækker Sjelvennen Glasset
 Og beholder sin Bajoc.

Hist paa Gulvet staaer nu atter
 Manden med det skumle Ansyn
 Og i smudsig lurvet Kappe,
 Stirrer taus med graadigt Nie
 Paa Salaten og paa Brødet,
 Maaler Vinen i mit Glas.
 Hvis du hungrer — tag og mæt dig!
 Drik! — Han spiser taus og drikker,
 Sætter tæt sig ved min Side,
 Hvisker: "bruger man mig ei?"
 Hvortil? — "Nu, til hvad Jer lyfter!
 Cicerone er jeg ellers,
 Kan blandt Tusculums Ruiner,
 Kan til Kirker og Kapeller
 Og til — Grave vise Bei."
 (For en Scudo — hvisker Diet —
 Kan af mig et Liv du købe;
 Gaaer du med mig blandt Ruiner,
 Gaaer jeg ene ud igjen.)
 Skønne Tilbud jeg forkaster,

Er saa velbekjendt i Byen
 Blandt Ruiner, Kirker, Grave,
 At jeg selv som Cicerone
 Nu kan vise Andre Bei.
 Ei tjenstagtig Ven mig huer;
 Dog hver Aften staaer han atter
 Ligesfor mig i sin Kappe
 Under skumle sorte Hvelving,
 Halvbelyst af Lampens Skin,
 Rinden smudsig, som Mulattens,
 Ud det Hvide vendt af Diet,
 Mørk og taus, han paa mig stirrer —
 Til jeg vinker og ham rækker
 Viin, Salat og Brødet hen.
 Som en Hund han det nedsluger,
 Aldrig meer dog til mig taler;
 Men, som Moren fra Benedig,
 Som Peronne fra Neapel,
 Ciceronen fra Frascati
 Eventyrlig for mig staaer.

 Dag og Aften mig ledsager
 Nu en Ven dog gjennem Skoven
 Og ved Tusculums Ruiner,

Mere ærlig, som mig tykkes,
 Mere tro, end Ciceronen:
 Det er Hunden, som hver Middag
 Gnaver Benet ved mit Bord.
 Har han mig en Middag savnet,
 Farer voldsom han imod mig,
 Som han glubst mig vil opsluge
 Med sin velske Hefstighed.
 Det er Glæde alt og Venfkab;
 Nu, saa er jeg dog ei ene,
 Ei aldeles her forladt.
 Dans til velske Hund jeg taler;
 Klogt han mig i Diet stirrer,
 Synes Sproget at forstaae.

Undigt dog de velske Toner
 I de danske Dren klinge;
 Gjerne jeg dem efterligner,
 Taler selv med Haand og Miner
 Som en heftig Romer her.
 Vedst mig løsnes Tungebaandet,
 Naar hos smilende Signora
 Ord med livlig Tanke fappes;

Trevnere med Mænd gaaer Talen
Overalt i fremmed Land.

"Vicolo di St. Lucia"

Staaer paa Hjørnet af mit Stræde:
Her den fromme Helgeninde
Som Venat mit Hjem beskytter;
Tidt hun mig velsigned før.
I Neapel var det hende,
Som i skønnest Lys mig viste
Stad og Dugt og Flammehjerget
I de stille maaneclare
Aftener paa flade Tag.
Hendes Navn paakaldt jeg hørte
Tidt paa Land og vilde Bølge;
Hist hun ved Amalfis Klipper
Bore Sømands Bønner hørte,
Skjulte Faren for vort Døie,
Og vi saae vor Havsnød ei.
Hendes Billed mig ledsaged
I min Elfsøvs stille Drømme;
Og i Florenz jeg det skued
Skjönt af Carlo Dolci malt.
Fromt Legenden hende maler

Med de underfulde Dine,
 Som, liig Stjernerne paa Himlen,
 Sydens blege Sømand trøste,
 Naar Orkanens Nat er nær.
 For en Broders Sjæl at frelse,
 Som de alt for skjønne Dine
 Fra sin Salighed bortrev,
 Diets Lys hun selv udslukte,
 Offred Herren Verdensglandsen;
 Men med himmelsk Lys gjenstraaleb
 Som to Evighedens Stjerner,
 Ved et Under, Helgenindens
 Dine med forklaret Glands.
 Nu de lyse Himmelstraaler
 Ingen Sjæl paa Jord forvilde,
 Lyse helligt, lyse stille,
 Blinke kjærligt gennem Natten,
 Blinke gennem Sky i Stormen,
 Lede i Orkan til Havnen,
 Lede Sjælen til sin Himmel,
 Nanden til sin Salighed.

Siig, hvad læser du hver Aften
 Med din unge smukke Kone
 Hift i stille Sovestue?
 Hele Timer kan jeg høre,
 Naar i Huset Alt er stille,
 Ederes Stemmers Bænkflang —
 Saa min stille Bert jeg spørger,
 Ønsker mig den Bog at skue,
 Som han med sin unge Kone
 Læser i hver Aftenstund.
 "Det er ingen Bog, Signore!
 Vi kan ei i Bøger læse,
 Vor Rosario kun er det,
 Som den fromme Pater lærte
 I vor Barndom os at bede."
 Men forstaae I da Latin?
 "Nei, Signor, men Bønnen kan vi;
 Den forstaae vi nogenlunde,
 Og den hellige Gudsmoder
 Vedre den forstaaer, end vi."
 Mandens fromme Tro mig rører;
 Gjerne hører jeg hver Aften,
 Naar i Huset Alt er stille,
 Hvor de unge Folk derinde

I det lille Sovestue
 Kjønt som fromme Børn tilsammen
 Bede deres Rosenkrands.

Det er Festdag i Frascati:
 Byens Skytspatron til Ære,
 Bispen kommen er fra Roma;
 Processionen gaaer fra Kirken;
 Udenfor Trompeter klinge
 Under smaa Kanoners Knald.
 Ogsaa her er, som i Roma,
 Hestevæddeløb og Corso;
 Og ved Næt man lystig tænder
 Tjæretønder trindt paa Gaden.
 (Gamle glædes her, som Unge,
 Naar de lege kan med Ild).
 Liden Pedersplads er oplyst;
 Snart Mongolfieren stiger,
 Trindt behængt med Farvelamper
 Og med Luekransen prydet;
 Først vi læse hvad der staaer!
 "Fly fra Tusculum" — saa staaer der —
 "Blege Sorg! fly fra vort Hjerte!"

Og lad Hyrden vandre ind *)!"
 See nu stiger lys i Matten,
 Som et Meteor i Luften,
 Flammefuglen og forsvinder,
 Liig en trudsselfuld Komet.
 Folket jubler — og med Knalden
 Høit Raketter's Sværm opflyver,
 Tusind Flammehjul sig dreie,
 Stjerner dandse, Sole brænde —
 Folket snart sin Lyst udskriger,
 Snart mislykket Sol udpiber —
 Og den Landstad: Fæst er endt.

Hvor herligt her fra Bjerg til Bjerg at ride
 Paa langsomt Esel, og fra Stad til Stad!
 Hift lavt Kapel, her høie Kloster standser
 Den Fremmede; hver Dør ham aaben staaer:
 Forinden fromme Villeder paa Muren!
 Foruden herlig malerist Natur!
 Grotta Ferrata! i din Helligdom

*) Fuggi dal Tusculo, dal nostro enore
 Tristezza pallida! entra il pastore!

Et. Nilus *) end besatte Dreng helbreder;
 Her hedensf Keiser vandrer ham imøde,
 Medladende i al sin Herlighed,
 Og byder ham en Naade sig udbede;
 Paa Keiseren den Fromme seer og ynkes:
 "Bevar din Sjæl!" er hvad han beder om.
 — Fedsag mig, Helgen! med din fromme Bøn
 Nu bort fra disse Dale, disse Bjerge!
 Her er det mangengang som kunde Sjælen
 Sig i Naturens Herlighed fortabe
 Og, liig en Alf, henslyve og opløses
 I underfulde Luftning — eller smelte
 Og rulle bort med løndomsfuld Naturaand
 I Søe og Kilde — eller, mildt inddysset
 Af Trylletonerne fra Bjerg og Dal,
 Bortdrømme sit Aarhundreds Liv og Stræben.
 Blev Sjælen hjemme her, den slagred hen
 I Blomsterdust paa Sommerfuglevingen
 Og haged stedse fremmed hid tilbage.

*) Al fresco af Domenichino.

De sidste Dage i Rom og dens Omegn.

Farvel, Marino! og Castel Gondolfo!

Albano og Ariccia! farvel!

Og du, o Tivoli, med dine Grotter,

Med dine Blandes underfulde Brusen!

(End hift de Reisende jeg dandse seer

Om Altarflammen i Sybillas Tempel;

Hift Hedenoldets Aand i milde Lustning

Horazes skjønne Villa end omsuser).

Nu er det først, som Oldtidsherligheden

Opstiger af sin Grav i al sin Skjønhed,

For mægtig fast at holde fremmed Flygtning.

Det er, som Konstens store Helgenstare

Og Lyscheruber vil mig Veien spærre,

Mens fra Pallads jeg til Pallads end gaaer

Og løsner langsomt mig af Tryllefredsen.

"A rivederla" ei farvel jeg siger

Til Alderdommens underfulde Minder,

Til Vaticanets Guder og Heroer,

Til Raphael, til gamle Francia,

Til Perugini og Garofalo

Og til de store Konstens Fædre alle.

Endnu en Aftenvandring gjennem Roma —
 I Maanestien ved stolte Collosseum,
 Ved Fredens Tempel, blandt de brudte Søiler
 Og Seiersbuer — gjennem Porten hist
 Til Biingaardshaverne — forbi hiin Villa,
 Hvor tidt jeg gjennem Gitterporten stued
 De høie Springvand mellem Marmorstøtter,
 Mens Palmen visted i den stille Luft,
 Og Skyen blaaned over fjerne Bjerger.
 — Her gif jeg tidt, i stille Glæde taus,
 Mens blandt Cypresser, Pinier og Plataner
 I Matten Konstnerskaren om mig sang
 Den skønne Afskedsang: "Ade, Ade!"
 Og under Biddets Skjemt og munter Letsind
 Beemodig, som et Suk fra Sjælens Dybder,
 Det lød: "wo bist du? mein gelobtes Land!"
 Mens St. Johannis Fuglene *) som Stjerner
 Omflagred os med underlige Glimt.
 Snart slagre nu i fjern Erindrings Dæmring,
 Liig hine Stjernefugle, Sydens Minder
 Med Pavestadens Glorier forbi mig.
 Paa Himmelfartens Fæst for sidste Gang
 Jeg saae Betsignelsen fra Kirkens Fyrste

*) Luciole.

Henover Folkets Hoveder nedsvæve.
 Paa Christi Legemsfest gif Munkesfaren
 Høitidelig med Sang og Kors forbi mig
 Og bar som til sin Grav St. Peders Arving *):
 Liig fromme Helgen, knæled han paa Baaren
 For Corpus Domini med foldet Haand;
 I Esterghlandsen af sin Herlighed
 Han som en Skygge syntes mig bortsvæve;
 Mig Festens Blomster var hans Dødningstrands.
 — Snart, alle velske Blomster, farer hen!
 Endnu en venlig Fest — og saa farvel!
 Du skønne Festers Land med dine Krands!

Blomsterfesten i Gensano.

Til Gensano Blomsterfesten,
 Vidtberømt, hver Fremmed kalder.
 Glad med Strømmen jeg henvandrer,
 Seer paa Festen som de Andre,
 Glæder mig ved Folkestimlen,
 Bed de skønne Landsbydragter,
 Bed de maleriske Grupper,

*) Den gamle ærbørdige Pave Pius VII.

Ved det Følkeliivets Billed,
 Festens Blomsterramme samler,
 Ved catholske Andagts Farvedug,
 Og hvad Protestantens Die
 Sangsler i hesperisk Land.
 Ved min Side staaer alvorlig
 From ærværdig Klosterbroder,
 Holder stille magre Hænder
 Over Capuziner; Bæltet,
 Seer paa Gaden Blomsterdynger
 Med en sælsom Gid i Diet;
 Og i Oldingsffjægget ruller
 Lønlig Andagtsstaare ned.
 "Hør mig, fremmed Ven!" — han siger —
 "Og hvor skønne Skal du seer kun,
 Skal du Livets Kjerne see.
 Her du seer kun verdslig Glimmer,
 Her du seer kun Skuespillet,
 Som du i din Sjæl foragter,
 Medens dog nyfigent Die
 Vil forlystes ved dets Glands.
 Ahner du ei dyb Betydning
 I vor Leeg med Blomst og Billed?
 Troer du, intet Hjerte røres,
 Troer du, ingen Sjæl opløstes,

Hvor saa mange Dine blinke,
 Hvor saa mange Tanker flyve
 Mellem Herrens Blomsterstammel
 Og hans Stjerne:Throne hist?
 Beed du, hine tusind Hænder
 Virke Tæppet uden Lige,
 Hvorpaa Salighedens Herre
 Bæres skal i Seierstog?
 Under helligt Skjærm han hviler,
 Af Monstransens Glands omstraalet:
 Skjult i Hostien, han venter
 Sit forklarte Legems Fæst.
 Herlig skal hans Bei beredes:
 Alle Blomster smaa hengive
 Deres Kroner til hans Ære,
 Vil med deres Blade skjule
 Mindste Steen paa hellig Bei.
 See! med barnlig Konst afbildes
 Paa det store Blomstertæppe
 Tusind Sole, tusind Stjerner,
 Himlens Pragt og Jordens Glands.
 Mangent helligt Bibelbilled
 Seer du selv paa Gaden malet
 Fromt med Blomster:Mosaik.
 Læst ei Bærket, men forstaa det!

Spot ei over Kunstnerfolket,
 Som med Blomsterløv henkaster
 Kjækt i flygtigt Esterbilled
 Raphaelers Bærk i Støv!
 Binden snart det Bærk henveirer,
 Leger snart med flygtigt Omrids;
 End den skaaner det ærbødig:
 See! vor Himmelgjest er nær.
 Paa hans Bei skal til et Tæppe
 Konsten sine Værker sprede,
 Bøie fromt sig med Naturen,
 Salig ved for ham — at døe.
 Stille, stille! See, han kommer:
 I Monstransens gyldne Straaler,
 I Symbolets Glands han kommer —
 Knæl, fornem ham og tilbed!
 See! ved Altret hist modtager
 Engle ham med Hymnetoner,
 Biste glad med Seraphvinger
 Paa de Børneskuldre smaa.”
 Fromme Gubbe mig forlader
 Sluttes sig med stille Andagt
 Til den lange Broderskare,
 For at knæle og tilbede
 Hist, hvor glad ved Blomsteraltret

Fattigt Barn i Engledragten
 Sjunger om forklaret Legem
 Og tilvisfter Oldingsbarnet
 Himmelfred med Seraphvinger
 Paa de Barnefuldre smaa.
 Hellig Leeg mig ei forarger
 Her, hvor Barn og Olding mødes
 Fromt i Phantasiens Land.
 Kan vi see med barnligt Die
 Barnehimlen i dens Billed,
 Skal dens Blomsterdust os følge
 Saligt, til vi see den hist.

Paa Veien fra Rom.

Med dine Blomster følg mig, du fromme Barneaand!
 Mens Sydens Alf mig løser af stærke Tryllebaand!
 Alt ruller Rejschjulet af Nomerporten ud —
 Lad rulle kun! det gaaer jo mod Fædreland og Brud.
 Hvo sidder hist saa stille paa høie Tiberbro?
 Med Affedsblomster venter der Vennen, brav og tro *);
 Fast Genien ham lænker til skønne Tiberbred;

*) Billedhugger Freund.

Beemodig nu i Floden han kaster Blomster ned :
 Liig Blad i Strøm, bortfarer hver Sjæl, han her har
 Fjær ;

Selv med hans store Mester er Afffedsstunden nær.
 De fædrelandske Røster har dybe Længsel vaft,
 Til høie Nord de drage hver nordisk Aand med Magt ;
 Selv fra sit Kongedømme i Konstens gamle By
 Vil Thorvald til sin Bugge med Sydens Trækfugl flye.
 Ei tung var venlig Afffed ; naar Arelstad jeg naaer,
 Der laurbærkronet Landsmand i skjøn Triumph alt
 gaaer ;

Der samler kjærlig Tiden hvem her den stiller ad ;
 Der ogsaa dig jeg venter med Kunstnerfrandsen glad,
 Du Ven med Afffedsblomsten paa høie Tiberbro !
 Farvel ! a rivederla hvor Winterlillier groe !
 Er Lusten der end stundom for vinterlig og sval,
 Til Flugt dog styrkes Sjælen i høie Stjernesal :
 Fjernt tindrer Himmellyren — høit Ewanen Vingen
 slaaer !

Dog kun en evig Stræben til høiest Livsmaal naaer.

Nu munter jeg henfarer fra Stad til Stad paany,
 Seer Taarn og Bjerg bortflyve, liig Billedhær i Sky.
 I blandet Trækfuglsfare snart Toner klinger fransk,

Snart tydsk og velsk og irlandsk, snart babelsk og snart
dansk.

I Flokken livligt spøger med barnligt Konstnersind
En Ven fra høie Norden med brune Lok om Kind *).
For Sydens muntre Farver, for Titianers Glands,
For Livet i hvert Afsyn han Die har og Sands:
Koncillions Klipper i Aftenrødens Pragt
Har over Konstnerblikket ei halv saa megen Magt,
Som Silkespinderinden hist med den hvide Haand,
Som rynket Kapuziner med Kors og Perlebaand.
Fra Fest til Fest gaaer Reisen i rige Helgenland;
Fast hvert Kapel paa Veien om Under tale kan.
Hvor skjulte Dødsnød truer, en venlig Aand er nær:
Paa Bjerg ved Afgrundspynten os vugged Karmens
Fjær;

Tilbage ruller Hjulet; men Lykken er ei seen:
Bed Dyb mod Skjæbne: Hjulet sig stemmer mægtig
Steen;

Fra Konstnerhaanden kom den; men hvo ham Vinket
gav

I lynsnar Redningstanke ved rædsom Styrtningss-Grav,
Det ahned selv han neppe; derpaa vi tænkte ei,
Mens lystig vi fra Graven hensoer ad skyhøi Wei.

*) Portraitmaler Jensen.

Volsenas Under: Messe *) vi alt i Roma saae;
 Nu see vi hele Byen med Fests dagsklæder paa.
 I pyntet Løvsalkirke vi gaae med Folket ind!
 Her knæle skjøne Qvinder med røde Glør om Kind;
 Her blandt Ex-voto-Tavler, med Tak for Arm og
 Veen,
 Paa Hjertetavlen stille sig maler Bjergets Steen.
 Snart Lykkehjulet atter gaaer mellem Dal og Sky;
 Naturens store Under med Konstens Værker flye.
 Sienas gamle Skatte vi søgte glad og sandt;
 Med Pisas Campo santo og skjæve Taarn de svandt.
 En Qvel jeg mødig standser: jeg ved en Villa staaer;
 Der atter Hjemmets Toner i fremmed Land mig naaer.

C i f a n e l l o **).

(Juni 1819).

Ved Arnos Bred sig mellem Blomster slynger
 En venlig Sti, hvor skjønt i Almelunden
 Den grønne Ranke staaer, guirlandebunden;
 Lysfuglen glimter og Cicaden synger.

*) Malt af Raphael i Vaticanet.

**) En Villa ved Pisa, tilhørende den norske Kjøbmand
 Stub i Livorno.

Der gaaer saa glad i Helligaftenstunden,
 Naar Ugens Værk og Hede meer ei tynger,
 Med herlig Viv og muntre Børneklynger
 En Mand fra Nord, af Sydens Krands omvunden.

Og gaaer forbi en Vandrers fra hans Norden,
 Det er som ham i Syd et Nordlys blinker,
 Og til sin Villa nordisk Gæst han vinker.

Hil dig, som fandt saa skjønt et Hjem paa Jorden!
 Dit Norden tro, lykkelig her du hvile!
 Men i det Fjerne mine Stjerner smile!

Paany konstrige Florents henriver nordisk Sjæl;
 Men Beturinen knalder. — Nu, danske Ven *), farvel!
 Brat Reisesenen vexler. Snart høit paa Bjergets Sti
 Jeg ene staaer i Verden. — Som Fugl dog let og fri,
 Af friske Bjergluft hævet, fornemmer jeg med Lyst
 Hvad over Sky sig rører i eensomt Ørnebryst;
 Men stoltest Fugleglæde — før Sjælen selv det veed —
 Med store Tomhed blandes. — Den Verden, som
 bortgled

*) Portraitmaler Jensen.

Med Sky mig under Foden, jeg søger snart med
 Savn,
 Hvor lustig Bjergalsf klemmer mit Bryst i kolde Favn.
 Skjøndt ingen Sjæl jeg kjender i fremmed Verden
 meer,
 Med Glæde dog jeg atter de tusind Sjæle seer.
 Bolognas store Byliv med tusindfoldig Røst
 Paany med Konstens Under udfyldte Sjæl og Bryst.
 Liig Universets Kloder, det Største dog foer hen,
 Naar tidt med mindste Markblomst mig fulgte gam:
 mel Ven.
 Paa skovrig Apennintop jeg fandt ved Veiens Sand
 Slig Ven fra Barndomshjemmet og Hjertets Drøm:
 meland.

Stjerneblomsten

(paa Apenninerne).

Stjerneblomst! du kan mig sige
 Budskab om min Elsfelige,
 Om hun og mig ret har kjær,
 Om det er af ganske Hjerte —
 Om med Glæde — om med Smerte —
 Om hun fjern mig end er nær.

Stjerneblomst! du maa mig sige
 Hvad jeg hos den Elfselige
 Spurgte om og hørte tidt:
 Om min Lykke Himlen naaede —
 Om hun elsker uden Maade —
 Eller ganske, ganske lidt.

Stjerneblomst med gyldne Kjerne!

Siig, gjentag det i mit Fjerne,
 Hvad jeg bedre veed, end du!
 Uden Grændse — uden Maade —
 Ja, min Lykke Himlen naaede —
 Stjerners Flugt den naaer endnu.

— Blad for Blad for Bjergets Vinde

Blomsterstjernens Straaler svinde.

Evinder, af! min Glæde saa?

Lykkens Blomst jeg sønderriver;

Sidste Blad tilbagebliver,

For min Undergang at spaae.

Belske Blomst! jeg troer dig ikke:

Læste du i mine Blikke

Og misundte mig min No?

Eller vil du kun mig drille

For den Tvivl, saa ganske lille?

Fast dog er min Elsføestro,

Stjernens Glød er end tilbage;
 Den skal Ordet mig gjentage
 Om den Flamme, reen og tro,
 Som med Blikket fra det Fjerne
 Hift i Apenniners Stjerne
 Møder mig med med hellig No.

Paa Veien fra Bologna til Padua og Venedig.

Med hvem jeg nu bortfarer, mig snarlig bliver klart:
 Med Skuespillertrouppen jeg er paa lystig Fart.
 Paa Veien strax sig røber det Kunstner-Compagnie:
 Vor Buffo efterligner hver Gjæk, vi foer forbi;
 Vor prima Donna synger til Figurantens Bas;
 Med Dandserinden kappes i Parodie Bajaz.
 For Latter knap vi høre det Vid, hvoraf vi lee,
 Mens Bertholdinos Miner med Bravoklap vi see:
 Snart høit med svulstig Pathos han spotter vrang
 Kunst;

Snart selv Naturens Skygge han griber ei omsonst:
 Uartigt Barn han spiller, som velske Hæx sig teer;
 Fast meer i det Par Dage, end hele Aar, jeg leer.
 Tidt pludselig dog Spøgen i velske Kunstnertrop
 Til Alvor sig forvandler med Sorg for Sjæl og Krop:

Bed hvert Kapel de knæle; da standser lystigt Spil;
Hver Aften dem Kometen med Varsler skræmme vil;
De forse sig og grue for Pest og Hungersnød;
Men skjuler Sky Kometen — de lee ad fjerne Død.

Fra lystig Trop jeg skiltes. — I stille Nat jeg staaer
Paa maanelyse Flodskib. Guittarens Klang mig naaer:
Beemodig Skjønne nynner om Brudens korte Fryd;
Bed Siden mørk Gemalen bevogter fuet Dyd.
Hvert Blik hans Nie følger, mens Paduansk Student
Koldt, til Stiletten støttet, han hilser halvbekjendt.
Om Romeo jeg drømte og om Venedigs Moor,
Mens saa i Sommernatten vi ned ad Brenta foer.
I Maanelys romantisk, liig Oberons Magie,
Gled herlige Palladser og Viller os forbi.
I Morgenrødens Guldglands jeg paa Gondolen glad
Indroede i Venedig, den underfulde Stad.

B e n e d i g.

Jeg Marmorstaden skuer
 Af store Cump opstige
 I Pragt foruden Lige
 Med Kupler og med Buer;
 Paa sort Gondol jeg gynger;
 I Morgenglands Gondolieren synger.

Han Havets Dronning priser;
 Endnu paa Hav hun svømmer
 Og om sin Storhed drømmer;
 I Glands endnu hun viser
 De hundred Ders Throne;
 Men Havets Brud har tabt sin Perlekrone.

Blandt Pragtpalladfers Brimmel
 Gondolen sig henseskyder:
 I Havspeil sammenskyder
 Rigt smykket Jord og Himmel;
 Med Broer og Arcader
 End Tryllestaden i sin Glands sig bader.

Men her er dødt og stille:
 Ei Glædeslarm jeg hører;
 Ei travlt sig Folket rører;
 Kun i Kanaler spille,
 Som Fisk, de tusind Narer:

Blandt sorte Skuur, liig Dødningsfriin paa Vaarer.

Din Herskertid er omme,
 Du Havfee mellem Stæder!
 I Liig; Paradeklæder
 Længst paa Laguner tomme
 Du magtløs er bortsovet
 Fra Ringen, som med Dybet dig troloved.

Til Dybets Favn indviet,
 Selv under Lovens Binge *)
 Du hørte Lænker klinge;
 Og mærkt har Livet tiet,
 Hvor Hydren dig omsnoede,
 Mens blodigt Frihedstræ i Sumpen groede.

*) Den gylde bevingede Løve, den aristokratiske Repu-
 blik's Vaaben.

Hvor Frygt for Nordens Kæmpe
 Fra Jorden dig forviste,
 Paa Hav du Lykken priste,
 Men kunde dog ei dæmpe
 Din Gru for Dragens Strube,
 Naar lønligt Dødsuf led fra Løvens Grube.

Nu Løvens Svælg er lukket;
 Fra blydækt Grav *) ei længer
 Sig dæmpet Stønnen trænger;
 Dog Folke: Dødningsuffet
 Henover Cumpen svæver,
 Hvor vinget Love knuust for Drnen bæver.

Pludselig ved Herbergtrappen,
 Standser i sin Fart Gondolen.
 Lueheed alt Morgensolen
 Brænder gjennem Rejseskappen.

*) Blytagene, de berøgtede Fængsler.

Dag ved Huset trange Stræde
 Til St. Marcus; Verden fører;
 Alt hvad her af Liv sig rører
 Dag og Nat er der tilstede.

Dag og Næt jeg der gjenfinder
 Herrers Flok med Vister grønne,
 Høie Tyrker, velske Skjønne —
 Alt hvad Stadens Liv forbinder.

Hid fra tusind skumle Gader
 Over Broer, paa Kanaler
 Folket tyer og sig husvæler
 I de kjølige Arcader.

Blandt Basilikernes Brimmel
 Travl fra Slot til Slot jeg iler;
 Her jeg mig blandt Folket hviler
 Under sydsfjon Aftenhimmel.

Billedskæren glad jeg stued;
 Fast dens Rigdom Diet trætter:
 Titianer, Tintoretter
 Skjönt med livlig Dagglands lued.

Kjølet af Lemonesaften,
 Paa Piaçetta ved Kanalen
 Lytter jeg til Folketalen
 I den maanelyse Aften.

Ved Palladset Guittarstrængen
 Sagte paa Altanen flinger;
 Munken hist Monstransen bringer;
 Taus til Knæfald ringer Drengen.

Ved Palladset under Svalen
 Blinker Staal i Maaneglandsen;
 Munken standser med Monstransen —
 Haren pladsfød i Kanalen.

Dødens Flygtning paa Gondolen,
 Bleg, liig Paduastudenten
 Hist i Maaneskin paa Brenten,
 Corte Kappe slog om Kjølen.

Nattens Lys i Sky er svundet —
 Krokodillens Ridder truer —
 Blodig Porphyrsoilen luer
 Hist, hvor Dogens Blod er rundet.

Bort nu, bort fra Hertugborgen!
 Sidste Gang her Løven svinger
 Over mig de gyldne Binger —
 Særsynsstad! farvel imorgen!

A d r i a.

Mæ med svanehvid Barm, med himmelblaat Bælte!
 Jomfru med søgrønne Loffer!
 Dronning fra Dybet!
 Sælsomme Havfru, Adria! dig har jeg skuet.

Huldskab svor jeg dig ei, ustadige Skjønne!
 Længe dog holdt du mig fangen —
 Standsede Snekken,
 Sang i tre Nætter sælsomme Sange ved Stavnen.

Lunefuld klang mig din Røst, du Dronning fra Dybet!
 Snart du skalkagtig mig vugged —
 Lulled i Drømme
 Flygtningens Sjæl, for vildt med Drøn mig at vække.

Snart du i Maanesskin kom med venlige Toner;
 Da var der stille paa Dybet;
 Stjernerne tindred —
 Seilet henvifted, Styrmanden slumred ved Roret.

Skjont da toned din Sang om Pantheonskuplen,
 Hvalvet med Verdner i Dybet,
 Hvor under Foden
 Tindre de himmelske Stjerner, naar Havfruen dandser.

Snart du med Lyn henfoer paa vorende Bølge,
 Hæved med Latter i Stormen
 Skingrende Stemme,
 Sang om Dybets Pallads af Dødningeknokler.

Lune dog var det og Spøg. Ei Sneffen du knuste:
 Mild du til Kysten henskjød den,
 Mens du med Stormen
 Flygted i hvirvlende Sky og blinked i Lynglands.

Afsked med Italien.

(Triesst den 15de Juli 1819).

Farvel, du Land med Tryllesluft,
Med Palmer og Orangeduft!
Du Land med store Oldtids Spor,
Hvor Lauren ved Ruinen groer!

End hører jeg for sidste Gang
De velske Toners Efterklang;
I Wiinløvsalen gaaer jeg end;
Men Velskland er dog faret hen.

Høit bruser Adria ved Strand;
— Mig Boven bar fra magist Land —
Bring. Vølge, mit Farvel med dig
Hist til dit Sydlands Himmerig!

Naturens, Konstens Paradiis!
I Flugten sjunger jeg din Priis:
Jeg saae din Regnbuefarve; Krands;
Jeg stod i dine Stjerner's Glands.

Jeg hviled i Plataners Lye;
 Jeg drømte under Pinien's Skye;
 I Alfes stille Sommerqvæl
 Med Glandsfuglsværmen fløi min Sjæl.

Fra høie Marmorborg jeg saae
 I Duft de Bjerge himmelblaae;
 Fra Oliegrenens Sølvblad
 De velske Nattergale qvad.

Hesperis' Møe mig drog forbi
 Paa Mølen over Fjeldets Sti;
 Men over Fjeld og Bjerge blaae
 Mit Døie hvi mod Norden saae.

Derfra jeg kom; didhen jeg gaaer:
 Der blomstrer Hjertets stille Vaar;
 Der straal'er Livets Kjærneglands
 Forklæred for den indre Sands.

Jeg saae dig skjønne Aualun!
 Jeg hviled i din Favn en Stund;
 Men ved din underfulde Strand
 Sang Bølgen om mit Fædreland.

Hist skal jeg sjunge glad om dig,
 Du Sydlusts; Alfers Himmerig!
 Vort med din Luftstrøm lad mig flye!
 Min Sjæl boer under Nordens Sky.

Hist seer jeg mine Bjerge blaae,
 Hvor høie Nordhavsbølger gaae;
 Der Dal og Skov og Hav har Røst
 Med Gjenklang dybt i nordisk Bryst.

Liig Guldglandsstrøm ved fremmed Strand,
 Flyer billedskjønne Drømmeland —
 Afsted, afsted! rul hen, o Strøm!
 Henslyv i Sang, du gyldne Drøm!

Rettelser.

- Side 40 Linie 19 Stjernens læs: Stjernens
 — 54 i Oberkriften: 1826 l. 1827
 — 97 Linie 22 Stjerne l. Stjerner
 — 120 — 12 Jordi l. Bondi.

Dieß hat der junge Mann
zu Ende gebracht, denn
er hat die Tugend
nicht verlernt.

Dieß hat der junge Mann
zu Ende gebracht, denn
er hat die Tugend
nicht verlernt.

Dieß hat der junge Mann
zu Ende gebracht, denn
er hat die Tugend
nicht verlernt.

Dieß hat der junge Mann
zu Ende gebracht, denn
er hat die Tugend
nicht verlernt.

Dieß hat der junge Mann
zu Ende gebracht, denn
er hat die Tugend
nicht verlernt.

Indhold.

I. Smaadigte.

	Side
Min gode og onde Engel	5
Tordenstjold	7
Ode til Nanden	9
Frederik Schiller	13
Buggesang	17
Sagnetiden	19
Kong Haddings Eventyr	20
Gjafindas Sang i Norden	26
Hans Egede	28
Baarsang	31
Somfruen og Gjøgen	33
Den gamle Skipper's Sang	35
Den barnlige Kunstner	38
Den gamle Dands	39
Ubsalon	41
Boldspillet	44
Sulenat	45
Menneskets Engle	49

	Side
Ellefruen	51
Sorø Academies Indvielse	54
Ved Thomas Ringo's Grav	60
En's = Englen	64
Hvidtfeldt	66
Konstnerens Syner	68
Kirkesange ved Indvielsen af den Thorvaldsenske Dø- befont	75
Nordstjalden	80
Til Billedhugger Freund	84
Krækenstein Stub	85
Den Blindes Sang	88
Velkomstsang til Dr. Estrup og Dr. Schouw	91
Den lille Her	93
Til Frederik Schmidt	96

Anm. De af disse Smaadigte, som forhen have været trykte,
findes ikke i noget af Forfatterens tidligere Skrifter.

II. Rejseminder fra Italien 99

